

ရွှေပဒေသာစာပေ

မိုးစက်ပွင့်

အပြုံးမဲ့ တဲ့ မိုးစက်ရာသီ

အာချစ်
လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း - ပထမအကြိမ်၊
၂၀၁၆၊ မတ်လ။
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးအေးလွင် (၀၀၄၀၅)
ရွှေပဒေသာစာပေတိုက်
အမှတ် (၃၃)၊ ကျီတော်လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။
- မျက်နှာဖုံးနှင့်
အတွင်းပုံနှိပ်သူ - ဦးအေးလွင် (၀၀၂၄၀)
ရွှေပဒေသာအော့ဖ်ဆက်
အမှတ် ၃၃၊ ကျီတော်လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။
- ဖြန့်ချိရေး - ၁၆၀၀ ကျပ်
- အုပ်ချုပ်ရေး - ၅၀၀ အုပ်

၈၉၅ • ၈၃

မိုးစက်ပွင့်

(၁) အငြိုးမဲ့တဲ့ မိုးစက်ရာသီ/ မိုးစက်ပွင့် - ရန်ကုန်၊

ရွှေပဒေသာစာပေ ၊ ၂၀၁၆ ။

၂၈၈ - စာ ၊ ၁၂ . ၃ x ၁၈ စင်တီမီ။

(၁) အငြိုးမဲ့တဲ့ မိုးစက်ရာသီ

မိုးစက်ပွင့်

အငြိုးမဲ့တဲ့ မိုးစက်ရာသီ

“ဘဝတစ်ဆစ်ချိုး”

မေမေ

စည်းဝိုင်းထဲက တိုက်ကြက်ဖတစ်ကောင်ဟာ
ဒဏ်ရာတွေနဲ့ ဖြစ်နေသည့်တိုင်
ဖွေးသားကြီးရဆိုတဲ့အသံနဲ့ ရေတစ်မူတ်တော့
သူ့အတွက်

အားပေးဖော်ရှိခဲ့ပါသေးတယ်။

သမီးဘဝရဲ့ လှေကားထစ်တွေမှာတော့...

လက်ခုပ်သံတွေ ငြိမ်ချက်သားကောင်းလို့

လက်ရန်းအဟောင်းအဆွေးတောင် မရှိခဲ့ဘူး မေမေ။

ဝါသနာကို

ကာရံနဲ့ တလွင့်လွင့်ထူနိုင်ဖို့

ကြိုးတန်းလို့ မုန်းလျှောက်ခဲ့တာ

လှေကားတစ်ထစ်တော့ နင်းခွင့်ရခဲ့ပါပြီ။

မိုးမစဲလို့ လမ်းချော်

နွေဇော်သမ္မု အရည်ပျော်လှတဲ့ဘဝထဲမှာ

အလင်းမဆမ်းတဲ့ည

ခင်းလမ်းမမြင်ရတဲ့ဘဝကနေ

အခု

ဖယောင်းတိုင်တစ်တိုတော့

ဆုပ်ကိုင်နိုင်ခဲ့ပါပြီ မေမေ။

မေမေ ...

ဘဝဆိုတဲ့ ထိုပြေးလမ်းထဲမှာ ...

မေမေ့ရုံစဉ်အခါကတော့ သမီးလျှောက်ခဲ့တာ ရွှေရောင်လင်း
တဲ့ ပန်းခင်းလေးထဲမှာပေါ့။ လောကကြီးကို ငြီးငွေ့လို့ မေမေ အပြီး
မေ့သွားတဲ့အချိန်ကစပြီး သမီးလျှောက်ခဲ့ရတာ ဆူးခင်းလမ်းထက်
ကြမ်းပါတယ် မေမေရယ်။ ကံဇာတ်ဆရာ ကြိုးဆွဲသမျှ ကကြိုးစုံ
အောင် သမီးကခဲ့ရပါတယ်။

မေမေဖြစ်စေချင်တဲ့ ဆရာဝန်မကြီး မဖြစ်သလို အင်ဂျင်နီယာ
မလည်း သမီး ဖြစ်မလာခဲ့ပါဘူး မေမေ။ ကံကြမ္မာရဲ့ထုထောင်းရိုက်ပုတ်
မှုတွေကြားမှာ ဘဝက ခါးသထက်ခါးလာခဲ့လို့ ဒဏ်ရာတွေဆေးသိပ်

ပြီး အံ့ကြိတ်ခံခဲ့ရတာ နှစ်ပေါင်းများစွာပါ။

သမီးကျောင်းသူတဝတန်းက ပန်းချီဆွဲတာဝါသနာပါလို့ မေမေကိုယ်တိုင် ရောင်နံခဲတံတွေ ဝယ်ပေးခဲ့တာကို သမီး မှတ်မိပါသေး တယ်။ သမီးဆွဲတဲ့အရုပ်ကလေးတွေကိုကြည့်ပြီး ပြုံးခဲ့တဲ့ မေမေ့ရဲ့ ပီတိအပြုံးတွေက သမီးရဲ့အားအင်တွေ ဖြစ်ခဲ့ဖူးပါတယ် မေမေ။

“သမီးဆွဲတဲ့ပုံလေးတွေက လက်ရာမြောက်လိုက်တာ။ ၎င်းမိ သဲတိုင် တက်နိုင်ဖျားရောက်တဲ့။ လုပ်မယ်ဆိုရင်လည်း ဖြစ်ဖြစ်မြောက် မြောက်နဲ့ ထွန်းပေါက်အောင် ကြိုးစားပေါ့။ မေမေတို့က သမီးကို ပညာအမွေပဲ ပေးနိုင်မှာ။ ပစ္စည်းဥစ္စာဆိုတာ သင်္ခါရပဲ။ မတည်မြဲဘူး သမီးရဲ့။ သမီး ပညာတတ်ဖြစ်ဖို့အတွက် မေမေတို့ ထမင်းကို ဆားနဲ့ပဲ နယ်စားရ နယ်စားရပါ သမီးရယ်”

လို့ ပြောခဲ့တဲ့ မေမေစကားသံနဲ့ မေမေ့ရဲ့ကြည်လင်တဲ့ အပြုံးတွေကို သမီး အမြဲအမှတ်ရနေပါတယ် မေမေ။ မေ့ဖျောက်ပစ် လို့ မရခဲ့ပါဘူး။

မေမေဆန္ဒတွေကို သမီး ဘာတစ်ခုမှ ဖြည့်ဆည်းမပေးနိုင်ခဲ့ တဲ့ သမီးကို ခွင့်လွှတ်ပေးပါ။ ကံကြမ္မာဆိုတာ အရံအကာတွေလို မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်တွေ့ရတာမှ မဟုတ်ဘဲလေ။ ဘယ်သူ့ကို အပြစ် တင်ရမှန်းမသိတဲ့ ဗိုပြေးလမ်းကြမ်းကြမ်းထဲမှာ ဘဝရဲ့အချိုးအကွေ့ တွေက စောင်းပဲ့နဲ့ရဲ့နဲ့ မျက်စိမှိတ်အံ့ကြိတ်ပြီး လဲကျလိုက် ပြန်ထလိုက်နဲ့

ဝမ်းစာအတွက် ရုန်းကန်ခဲ့ရတာ ခက်ခဲကြမ်းတမ်းလိုက်ပါဘိသနဲ့။

ဘဝမလှသမျှ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် နာကြည်းမိတယ်။ ရင်ဖွင့်စရာ တိုင်ပင်စရာလည်း တိုင်ပင်ဖော် တိုင်ပင်ဖက်ဆိုတာ မရှိခဲ့ဘူးလေ။ စိတ်တွေ ရှုပ်ထွေးသမျှ ထွက်ပေါက်ဟာ စာပေပဲပေါ့။

အားရင်အားသလို စာဖတ်တယ်။
နောက်တော့ စာတွေဖတ်ရင်း ကိုယ်တိုင်ရေးချင်တဲ့ပိုးက ဘယ်ကနေ ဘယ်လို ဝင်လာမှန်းမသိလို့ ဝါသနာအရ ဟိုစစ ဒီစစ ရေးတော့ ပတ်ဝန်းကျင်က မေးငေါ့လာကြတယ်။

“ကဗျာရူး စာရူး” တဲ့။

ပြောကြပါစေဆိုပြီး မခံချင်စိတ်တွေက ဝါသနာကို ပိုတွန်း အားပေးခဲ့သမျှ ခံစားမှုအပိုင်းအစတွေက ကိုယ့်အတွက် လှေကားထစ် တွေ ဖြစ်လာခဲ့ပါတော့တယ်။

ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ၊ မိဘ၊ ဆရာတွေကို ရိုသေလေးစား ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ခြင်းရဲ့အကျိုးကျေးဇူးတွေကြောင့် ထင်ပါရဲ့။ ကံကောင်းထောက်မရွာနဲ့ သမီး ကလောင်ကိုင်ခွင့်ရပြီ မေမေ။

ပထမဆုံးစာမူခရတဲ့နေ့ကဆိုရင် သမီး မျက်ရည်ကျခဲ့ရပါ တယ်။ သမီးရဲ့လုပ်အားခရတဲ့ငွေလေးကို မေမေ့ဆီမှာ အပ်နှံပြီး ကန်တော့ချင်လိုက်တာ မေမေရယ်။ မေမေသာရှိရင် ဘယ်လောက် ဝမ်းသာနေရှာမလဲလို့ တွေးပြီး ရင်ထဲမှာ နှင့်နေအောင် ခံစားခဲ့ရတယ်။

မေမေဖြစ်စေချင်တာတွေ ဖြစ်မလာခဲ့ပေမယ့် ဖြစ်လာတဲ့ဘဝ
လေးကိုပဲ ကျေနပ်ဝမ်းသာပေးပါ မေမေရယ်။
မေမေ ကောင်းရာသုဂတိလားပါစေ။

မေမေ့ကိုချစ်တဲ့
သမီး

အခန်း (၁)

♫ နှင်း xxx' ငွေရောင်ဖြူလွှာတူစွာ သဏ္ဍာန်ပေ။ ငွေရည်
ပုလဲနုတို့ စုကာဖျန်းလို့ လန်းဆန်းစိုပြေ xxx နှင်းတွေဝေကျ ဆောင်း
ဟောမာန်ကပြောင်း xxx နှောင်းပြန်တော့လေ xxx ဟောင်းရွက်ကြွေ
မြေမှာခ ကြွေကာကျတဲ့ အခါသမယမှာပဲလေ xxx သြော် xxx
နွေဦးရောက်ပြီး နှင်းလည်း ပျောက်ပြီလေ ♫

ရေဒီယိုမှထွက်ပေါ်လာသော သီချင်းသံကြောင့် မိုးစက်ရေ
ရေးလက်စ စာကြောင်းကိုပင် မမြင်နိုင်တော့လောက်အောင် အာရုံက
သီချင်းသံမှာနစ်သွား၏။ ဘောလ်ပင်ကိုလွှတ်ချပြီး စာအုပ်ကို ပိတ်
လိုက်မိတဲ့နောက်မှာ မျက်ဝန်းတွေက ရီဝေဆွေးမြေ့ခြင်းအရိပ်တို့
စိုးမိုးနေသည်။

သူများတွေက မေးကြသည်လေ။ ရေဒီယိုဖွင့်ပြီး စာရေးတော့ ရေးလို့ရော ရရဲ့လားတဲ့။ ရေဒီယိုက လာတဲ့အသံက စာရေးခြင်းမှာ အနှောင့်အယှက်မဖြစ်ဘူးလားလို့ မေးခဲ့ကြတာတွေ။

“မဖြစ်ပါဘူး။ အာရုံတစ်မျိုးစီပါ”

လို့ဖြေခဲ့တဲ့ မိုးစက်အဖြေကလည်း သူ့ခံယူချက်နှင့်သူ မှန်နေသည်။ ရေဒီယိုဖွင့်ရင်း စာရေးရတာက ဖိလင်တစ်မျိုးပါ။ အလုပ်နှစ်ခုကို တစ်ပြိုင်တည်းလုပ်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ရေဒီယိုဖွင့်ထားပြီး စာရေးတော့ စာထဲမှာ ဇာတ်လမ်းထဲမှာ အာရုံစူးစိုက်နေတော့ ရေဒီယိုဖွင့်ထားပေမယ့် ဘာမှမကြားရသလို နားထဲကို ဘာတစ်လုံးမှ မဝင်ပေ။

အဲဒီလိုအခါတွေရှိခဲ့သလိုပဲ တစ်ခါတလေမှာ ရေဒီယိုမှ သီချင်း။ ဗဟုသုတရဖွယ်ရာ သုတရသတို့က ကိုယ့်နားထဲမှာစွဲပြီး ကိုယ့်ဇာတ်လမ်းနှင့် တိုက်ဆိုင်သည့်နေရာမျိုးတွေမှာ ရေဒီယိုမှတစ်ဆင့် ကိုယ့်ရင်ထဲကို စီးဆင်းလာတဲ့ သုတရသတွေကို ရေခိုးရေငွေလေးတွေလို နှလုံးသားမှာ လက်ခံစုဝေးထားပြီး -

အနုပညာဆိုတဲ့ မိုးစက်မိုးပေါက်ကလေးတွေကို စာအုပ်ထဲမှာ ရွာသွန်းပေးခြင်းနဲ့ ပရိသတ်များ၏ရင်ထဲကို ပန်းတွေပွင့်ပြီး စမ်းရေလိုစီးဆင်းဝင်ရောက်စေခဲ့တာပါ။

အခု . . . •

“နှင်းပျောက်တဲ့နေ့” ဆိုတဲ့ သီချင်းသံလေးက မိုးစက်ရဲ့

နှလုံးသားကို ဆွဲကိုင်လှုပ်ယမ်း၍ အငိုစနေသည်နှယ်။ အတိတ်ကို အတိတ်မှာပဲ ချန်ထားခဲ့သင့်တယ်လို့ ဆိုကြပေမယ့် မိုးစက်ကတော့ ချန်မထားခဲ့နိုင်လောက်အောင် ဒီသီချင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး ရင်ထဲမှာ တစ်သက်လုံးလွမ်းတသသနဲ့ ပြီးထိပ်ပန်ဆင်နေရမည့် ခံစားချက်မျိုးတွေရှိသည်။

ညအိပ်ရာဝင်တိုင်း နှင်းတွေဝေလို့ နွေဦးကိုရောက်တိုင်း နောင်တနှင့်ဒွန်တွဲလာသည့် ခံစားမှုတွေက ဘယ်သောအခါမှ ပြောင်းလဲ မဟောင်းနှမ်းပြီး မေ့ပစ်လို့ရမှာမဟုတ်ပေ။

♫ ချစ်တဲ့သူနှင်းရေ xxx ရင်တွင်းမှာလေ စွဲရည်နှောင်ဖွဲ့ပါလို့ မျှော်လေတဲ့ လွမ်းဘွဲ့ကိုစေ xxx ကြည်ဖြူမှုတ ခြော် ကြည်ဖြူရမှ နှင်းကမပေါ်လာတော့ပေ xxx

ဟင် xxx တကယ်တမ်းစမ်းစစ်တော့ xxx အိပ်မက်လေလား ဆောင်းနှင်းလေလား xxx စိတ်မှာတွေပြား မခွဲခြားနိုင်ခဲ့ ကြင်ဖော်မယ် ကင်းတယ်လေ xxx နှင်း နှင်းပျောက်တဲ့နေ့ဦးရောက်ပြီလေ ♫

သီချင်းနှင့်အဆိုတော်၏အသံကပဲ အတွဲညီစွာ အတင်အချ အလှည့်အပြောင်း။ အဆွဲအငင်တွေက လူတစ်ယောက်၏ရင်ထဲကို ထိုးဖောက်ပြီး စိုးမိုးခြယ်လှယ်နိုင်တာလား။ ကိုယ့်ခံစားမှုကပဲ အဆပြင်းအရှိန်မြင့်လို့ မျက်ရည်ကို လက်ကုပ်ခေါ်လာသလား။ ရင်ထဲမှာ နှင့်သီးခြင်းများနှင့် နှာခေါင်းထဲမှာ မွန်စပ်စပ်ကြီးဖြစ်လာသည်။

ပြီးတော့ မျက်ရည်စက်တွေက ပါးပြင်ပေါ်သို့ စီးကျလာ၏။ မျက်ရည်ဆိုတာ နှင်းပွင့်ကလေးတွေမှ မဟုတ်ဘဲလေ။ ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အေးချမ်းနိုင်ပါ့မလဲ။ သီချင်းထဲက နှင်းပျောက်တဲ့ နွေလိုပဲပေါ့။

♪ နှင်းမှုဲရည် ပုလဲငွေညသဏ္ဍာန်တွေ xxx မေ့ရင်ထဲ စွဲလမ်းမျှော်မှန်း ရမ်းရော်နေဆဲမှာပဲ ရာသီချိန်နှောင်း ပြောင်းခဲ့ပေါ့လေ xxx လေရှူးဆော်ကာ နောက်ချေတော့ ပျောက်လေပေါ့ နှင်းရေxxx

နှင်းရေ xxx ကြည်ကြည်ဖြူဖြူပါလေ xxx ငွေနှင်းမှုဲတွေ ခင်း ဒီနှင်းနဲ့ပဲလေ xxx ပျော်ပွဲဆင်လို့လေ xxx ဘယ်ဝယ် ဘယ်လမ်းကို ဖြင့် မြန်းသလေ အလွမ်းမပြေ xxx တမ်းတမျှော်ရင်း xxx နှင်း နှင်း ပျောက်တဲ့နွေ ♪

သီချင်းသံရဲ့အဆုံး တီးလုံးလေးကြားမှာ ကိုယ့်နှိုက်သံသဲ့သဲ့ က အထီးကျန်ခြောက်သွေ့မှုများနှင့်။

ဪ မေမေရယ်။ မေမေက သမီးတို့ဘဝကို အေးချမ်းမှု တွေ ပေးခဲ့တဲ့ နှင်းမှုဲနှင်းစက်ကလေးပါ။ မေမေဆိုတဲ့ နှင်းမှုဲလေး ပျောက်ကွယ်သွားတဲ့အချိန်ကစပြီး သမီးတို့ညီအစ်မတွေ ဖိနပ်မပါ၊ ဦးထုပ်မရှိနဲ့ နွေနေ့ခင်းကို ဖြတ်သန်းခဲ့ရတာ ဒုက္ခဆင်းရဲတွေနဲ့ ခက်ခဲ ကြမ်းတမ်းလှပါတယ် မေမေရယ်။

ညီမလေးဆိုတဲ့ သံယောဇဉ်ကြိုးလေးတစ်ချောင်းသာ

ရစ်ပတ်နှောင်မထားခဲ့ရင် ဒီနေ့ မိုးစက်ရေ ဆိုတဲ့နာမည်လေး ရှင်သန် လာခဲ့မှာ မဟုတ်ပါဘူး မေမေ။ သမီးနဲ့အတူ ညီမလေးကို ဆိုးတူ ကောင်းဖက် ခိုးတူဘောင်ဖက်၊ ဘဝဆိုတဲ့ သမုဒ္ဒရာကြီးကို ဖြတ်ကူးဖို့ အင်အားတစ်ခု မွေးထုတ်ထားပေးခဲ့တဲ့ မေမေ့ကို ထပ်ဆင့်လို့ ကျေးဇူး တင်ရင်း ရှိခိုးဦးခိုက်လျက်ပါ မေမေရယ်။

“မမ”

“___”

“မမ”

“အင် ဟင်”

“ဒေါက်”

အနီးကပ်ခေါ်လိုက်သံကြောင့် ကိုယ်က ဆတ်ခနဲတုန်သွားပြီး လက်အရုတ်မှာ လက်နှင့်တိုက်မိပြီး ဘော့လပ်ပင်လေးက စားပွဲပေါ်က နေ လိမ့်သွားပြီး အောက်သို့ပြုတ်ကျသွား၏။

ဒါကို ကျောက်စက်ရေက ကောက်ယူကာ စားပွဲပေါ်သို့ ပြန်တင်လိုက်ပြီး -

“မမ ငိုနေတာလား”

ခေါင်းအညိတ်မှာ မျက်ရည်က ပေါက်ခနဲ စားပွဲပေါ်သို့ ကျသွားသည်။ မေးစရာဖြစ်အောင် မျက်ရည်များ ရှားပါးခြင်းနှင့် မငို တတ်ခဲ့သူဟာ မိုးစက်ရေဆိုတဲ့ မိန်းကလေးပါပဲ။ အခု ငိုနေမိတာသည်

မေမေနဲ့ပတ်သက်လို့၊ မေမေအတွက်မို့ပါ။ ကျန်တဲ့အကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်လို့ကတော့ သူမမှာ မျက်ရည်မရှိသည့်အလားနယ်။

ကျောက်စက်ကတော့ -

အသည်းနုသူပီပီ ထစ်ခနဲဆို မျက်ရည်ကကျပြီ။ ခုလည်း ... ဝိုးစက်ငိုတာကိုမြင်ပြီး ကျောက်စက်လည်း မျက်ရည်တွေကျပြီ ပေါ့။

“ကျောက်စက်လည်း မေမေ့ကို သတိရလိုက်တာ မမရယ်။ စောစောက နှင်းပျောက်တဲ့နေ့ဆိုတဲ့ သီချင်းက မေမေ ကျောက်စက်တို့ ကို ဆိုပြီး ချောသိပ်နေကျသီချင်းလေ”

“ကဲပါ ... ညဉ့်နက်နေပြီ။ နင် မအိပ်သေးဘူးလား”

“သီချင်းသံကြောင့် ထလာခဲ့တာ။ ဒီသီချင်းသံကိုကြားရင် အိပ်ပျော်နေတောင် နိုးသွားတတ်တာလေ”

“ငါလည်း ဒီလိုပါပဲ။ အခုချိန်မှာ မေမေသာရှိနေရင်လို့ တွေးမိပေမယ့် ပြန်ခေါ်လို့မှ မရဘဲ”

“မမ”

“ဟင်”

“မမနဲ့ကျောက်စက်တို့အကြောင်းကို ဝတ္ထုရေးပါလားဟင်”

ဝိုးစက် လွန်ခဲ့ပြီလို့လိုက်ပြီး -

“နင်က ပရိသတ်စိတ်ဝင်စားမယ်ထင်လို့လား”

“မျက်ရည်မခိုင်ရင် လက်ကိုင်ပဝါယူခဲ့ဆိုတာမျိုးလေ”

“တို့အကြောင်းက အတ္ထုပ္ပတ္တိအဖြစ်နဲ့ပဲ စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းတာပါ။ အချစ်ဝတ္ထုအဖြစ်နဲ့ စိတ်ဝင်စားဖို့မှ မကောင်းတာ”

“မမ အဲဒီလိုတော့ မပြောနဲ့လေ။ ဘဝတွေ ဘယ်လိုပဲကြမ်းကြမ်း မမ မကင်းခဲ့တဲ့အချစ်အကြောင်း ထည့်ရေးလို့ရတာပဲဥစ္စာ။ ဘဝကြမ်းနဲ့ ပတ်သက်မှုရှိတဲ့အချစ်အကြောင်း ပေါင်းစပ်လိုက်ရင် ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ် ဖြစ်လာနိုင်တာပဲ”

“တော်ပါ”

ဝိုးစက် ဘောလ်ပင်ကို ပြန်ပြီးကောက်ကိုင်လိုက်၏။ ကိုယ့် အလုပ်ကိုယ်လုပ်တာပဲ ကောင်းပါတယ်။ အချစ်ဝတ္ထုတွေရေးနေပေမယ့် ကိုယ်တိုင်ကတော့ အချစ်နဲ့ဝေးဝေးပဲနေချင်သည်လေ။ ချစ်ခဲ့ဖူးတဲ့အကြောင်းတွေကိုလည်း ပြန်ပြီး သတိမရချင်တော့။

“မမ”

သူမ မထူးမိ။

“မမ”

ထပ်ခေါ်တော့မှ -

“ငါ စာရေးတော့မယ်”

စာရေးတော့မယ်ဆိုတာနှင့် ကျောက်စက်ပါးစပ်ပိတ်သွား၏။ ဒါဆို ... သူ အနှောင့်အယှက်မပေးရဲတော့ဘူးလေ။ ထွက်မသွား

သေးတာက ပြောစရာရှိတာတွေ မပြောရလို့ စိတ်တွေ တစ်ဆိုဆို ဖြစ်သွားလို့ပဲပေါ့။

“သွားလေ”

“ရေဒီယိုပိတ်ပေးခဲ့ရမလားလို့”

“ပိတ်ခဲ့”

“မမ”

“ပြော”

“စောစောအိပ်နော်”

မိုးစက် ခေါင်းညိတ်လိုက်တော့မှ ကျောက်စက်ထွက်သွားလေသည်။ ပြေးကြည့်မှ ဒီညီအစ်မနှစ်ယောက်ပဲရှိတာဆိုတော့ မိုးစက်ကို ကျောက်စက်စိုးရိမ်ရှာမည်ပေါ့။ ပြီးတော့ မိုးစက်က ကျန်းမာရေး ချို့ကဲ့သူလေ။

ဪ... လိုတာမရ ရတာမလို ဆိုသလို ဟိုတုန်းကတော့ ကြမ်းတမ်းခက်ခဲမှုတွေကြားမှာ ခေါင်းကိုက်လို့တောင် မအိပ်ရဲတဲ့ အဖြစ်။

ခုကျတော့ စိုးရိမ်မယ့်သူတွေ၊ ဂရုစိုက်မယ့်သူတွေနှင့်။

အခန်း (၂)

“ဘာလိုလို့နဲ့ သီတင်းတောင်ကျွတ်တော့မယ်”

“သီတင်းကျွတ်တော့ ဘာဖြစ်လဲ”

“ယောက်ျားယူရင် ကောင်းမလားလို့”

“ယူလေ၊ ငါ တာဝန်ပေါ့သွားတာပေါ့”

တကယ်မဟုတ်ဘဲ စတာမှန်းသိလို့ မိုးစက်ပြောလိုက်တာ ဖြစ်၏။ ကျောက်စက်က ရယ်နေပေမယ့် မိုးစက်က မရယ်။ စတာပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ အတည်ပဲဖြစ်ဖြစ် သူများတွေလို မိုးစက်က ဘယ်တော့မှ အသံထွက်မရယ်တတ်ခဲ့တာ ဟိုတုန်းက။

အခုကျတော့ ကိုယ့်အသိုင်းအဝိုင်းကြားမှာ မရယ်ဖြစ်ခဲ့ရင် တောင် အခြားလူပတ်ဝန်းကျင်မှာတော့ ရယ်တတ်အောင် မနည်းကြီး

စားခဲ့ရသည်။ မိုးစက်ရေဆိုတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ဘဝမှာ မရယ်တတ်၊ မပြုံးတတ်ခဲ့တာ ကိစ္စမရှိပေမယ့် အခု သူမက ပရိသတ်ချစ်တဲ့ မိုးစက် ရေဖြစ်နေပြီဆိုတော့ ကိုယ့်ရင်ထဲက ခံစားချက်နဲ့ နာကြည်းမှုတွေက သူတို့ (ပရိသတ်) နဲ့မှ မဆိုင်ပဲလေ။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အခုထိ စာရေးဆရာမလို့ မသတ်မှတ်သေးဘဲ ကိုယ့်စိတ်ကူးနဲ့ ကိုယ့်ခံစားမှုတွေကို မျှဝေပေးနိုင်သူလို့ပဲ သတ်မှတ်ထားပေမယ့် ပရိသတ်ရဲ့ လေးစားချစ်ခင်မှုကိုတော့ မိုးစက် ပြန်ပြီး အလေးထား လေးစားရမည်လေ။

“မမ”
“ဟင်”

“ဒီညီအစ်မနှစ်ယောက်ပဲရှိတာ မမက ကျောက်စက်အတွက် မမ တာဝန်တစ်ခု ပိုတယ်လို့ ထင်နေတာလားဟင်”

“နင် ငါ့အရိပ်အောက်မှာ ခိုနားနေသရွေ့ သူများနဲ့တန်းတူ မဝတ်ရမှာ၊ မစားရမှာ၊ ဘယ်အရပ်သွားရင် ဘယ်ဖိနပ်နဲ့မှတော်မှာ၊ ဘယ်ခရီးကို ဘယ်ထီးနဲ့၊ ဘယ်လမ်းကို ဘယ်ပန်းပန်မှ တင့်တယ် မယ်ဆိုတာကအစ အားလုံး မိုးရိမ်ပူပန်နေရတာ။ ရင်ထဲက စီးဆင်းလာတဲ့ မေတ္တာတရားက တွန်းအားပေးလို့ ထမ်းဆောင်နေရတဲ့ တာဝန်တွေပဲ မဟုတ်ဘူးလား”

“မမပြောတော့လည်း ဟုတ်နေတာပဲနော်”

“နင်က ဘာကိုမဟုတ်ဘူး ထင်လို့လဲ”

“တာဝန်ဆိုတာကြီးကို မကြိုက် ဖြစ်သွားတာပါ”

“ငါသိပါတယ်။ တာဝန်ဆိုတာ မေတ္တာတရားမပါဘူးလို့ နင် ထင်လိုက်တာ မဟုတ်လား”

ကျောက်စက် တကယ်ပဲ မမပြောသလို ထင်လိုက်တာမို့ အငြိုးတို့ စွက်ဖက်ခြင်းနှင့် ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်တွင် -

“ဘယ်တာဝန်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ တာဝန်တိုင်ရဲ့အရင်းအမြစ်က မေတ္တာစေတနာပဲ ကျောက်စက်။ တစ်ယောက်ယောက်က အမိန့်ပေးလို့ ကြောက်ပြီး လက်ခံထမ်းဆောင်ရတဲ့ တာဝန်မှာ ဘယ်လောက်ပဲ ထမ်းဆောင်ပါစေ မေတ္တာစေတနာမပါတဲ့အတွက် တစ်ဖက်မှာ အပြည့်အဝ အကျိုးရှိလာမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် မေတ္တာ စေတနာက ဦးဆောင်မှသာ တာဝန်ဆိုတာ ကျေတယ် ကျောက်စက်။ အခု ငါ နင့်အပေါ်မှာ ဘယ်တာဝန်တွေ ပျက်ကွက်ခဲ့လဲ”

“ကျောက်စက် သဘောပေါက်ပါပြီ မမ”

“နင်လည်း ငါ့အပေါ် တာဝန်ကျေခဲ့တာပဲလေ”

“ကျောက်စက်က မမကို ချစ်တာကိုး”

သဘောထားသေးသိမ်သူသာဆိုရင် ကိုယ်ကမချစ်လို့လားလို့ ပြန်မေးစရာရှိပေမယ့် မိုးစက်က မဖြေရှင်းပေ။ အချစ်အမှန်းဆိုတာ တွေက ပါးစပ်က ထုတ်နုတ်ပြောမှ ရသမြောက်တာမှမဟုတ်တာ။

သူ ရှိသင့်တဲ့နေရာမှာ သူ့တာသာတည်မြဲနေဖို့ပဲ လိုတာလေ။ အချစ်က ထုတ်ပြန်မှု ရှုပ်လှဲကြွလာမှာမဟုတ်သလို အမုန်းကလည်း ဝန်းဒိုင်းကြီး ဝန်ခံပြုဖို့မှမလိုတာ။

မိုးစက်စိတ်က တစ်မျိုးပါပဲ။ ချစ်တာကိုသိသာအောင် ချစ်ရိပ် မပြတတ်သလို မုန်းတာကိုလည်း မျှိုသိပ်နိုင်စွမ်းအားကြီးသူ။

ဒါကြောင့် မေမေရှိစဉ်က ပြောခဲ့ဖူးသည်လေ။

“သမီးကြီးစိတ်က တစ်မျိုးပဲ။ မကြင်နာတတ်တာလား။ နေစိမ့်နိုင်တာလားတော့ မပြောတတ်တော့ပါဘူး။ ဘယ်သူ့အပေါ်မှ လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ မဆက်ဆံတတ်တာ” တဲ့။

မေမေ ပြောစရာဖြစ်အောင် ဟိုတုန်းက မိုးစက် စကားနည်း ခွဲတာ အမှန်ပဲလေ။ မိဘတွေက သဘောမကျတာရှိလို့ ဆူပြီ ရိုက်ပြီ ဆိုလည်း ရှေ့တင် ဘယ်တော့မှမငို။ လူကွယ်မှ ကျိတ်ငိုတတ်တာ အကျင့်ပါနေတာလေ။ ဘာညာ ကွဲကွဲကွဲလည်း ဘယ်တော့မှ ပြန်မပြောခဲ့။

“ဒီနှစ် ဖေဖေ့ကို သွားကန်တော့ဦးမှာလား”

“မိဘပဲလေ။ မိဘဆိုတာ လက်ငင်းစားတဲ့ဘုရားပဲဟာ။ ကန်တော့ရမှာပေါ့။ အခု တို့ ဒီလိုဘဝမျိုးနဲ့ နေနိုင် စားနိုင်ရှိတာ မိဘကျေးဇူးကို သိတတ်တဲ့ အကျိုးကျေးဇူးကြောင့်လို့ ငါ ယုံကြည် တယ်”

“ဖေဖေ့ကို ကန်တော့ရင် ဟိုမိန်းမကြီးကိုပါ ချန်ထားလို့ မရဘူး မမရဲ့”

“ကိုယ့်အဖေခွဲပတ်သက်နေမှတော့ ကိုယ့်မိဘလို့ပဲ သတ်မှတ်လိုက်ပေါ့ ကျောက်စက်ရယ်”

“ဟင့်အင်း... ကျောက်စက် မသတ်မှတ်နိုင်ဘူး။ သူက ကျောက်စက်တို့အပေါ် ကောင်းခဲ့တာမှ မဟုတ်တာ”

“နင် ငါ့ညီမ မဟုတ်ဘူးလား... ကျောက်စက်”

“ရှင်”

ကျောက်စက်က ပြုံးပြုံးပြုံးပုံပုံနှင့် လှည့်ကြည့်တော့ မိုးစက် က အပြင်ဘက်သို့ပဲ ငေးကြည့်နေသည်။ မိုးကုန်ကာနီးကာလမို့ ကောင်းကင်က ငိုချတဲ့ လက်ကုန်မျက်ရည်စက်တို့သည် သစ်ရွက်တွေ အပေါ်မှာ ခိုကပ်တွယ်ငြိနေကြဆဲ။ နေရောင်လာတာနဲ့ သူတို့ဘဝလေး သည် သစ်ရွက်တွေပေါ်ကနေ ဖယ်ခွာခြောက်သွေ့သွားကြရတော့မည် လေ။

“လူတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝက သစ်ပင်တစ်ပင်မဟုတ်ဘူး ကျောက်စက်။ သစ်ပင်မှာ မလိုတဲ့အကိုင်းကို ခုတ်ပစ်လို့ရပေမယ့် လူကိုတော့ ဖယ်ထုတ်ပစ်လို့မရဘူး။ မကောင်းတဲ့ငါးခါရှိခဲ့ရင် ကောင်း တဲ့တစ်ခါနဲ့ ချေဖျက်ပစ်လိုက်ပေါ့။ သူတို့အပေါ် ကောင်းခဲ့တဲ့အခါ ရှိခဲ့တာကို နင်မမေ့ခဲ့လေ”

“ကောင်းခဲ့တဲ့အခါ”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘာများကောင်းခဲ့လို့လဲ”

မဲ့ခနဲဖြစ်သွားတဲ့မျက်နှာဟာ လိုလားခြင်းမည်ပါ့မလား။

“နင် နေမကောင်းလို့ ဆေးရုံတက်ရတုန်းက”

“အဲဒီမျှမကအောင် မမ ပြန်ပြီးပေးဆပ်ခဲ့တာလေ”

“ဒီကိစ္စမျိုးက အလဲအလှယ်လုပ်လို့မရဘူး ကျောက်စက်။

နင့်ကို ကျေးဇူးကန်းတဲ့ မိန်းကလေးမျိုး မဖြစ်စေချင်လို့ ငါပြောနေတာ။ ငါလည်း တကယ်ဆို သူ့အပေါ် နာကြည်းခဲ့တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ နင် ဆေးရုံပေါ်မှာ ချေးမှန်းမသိ သေးမှန်းမသိ ဖြစ်နေခဲ့တာ။ အဲဒီ အညစ်အကြေးတွေကို သန့်ရှင်းပေးခဲ့တဲ့ သူ့ရဲ့ ကရုဏာနဲ့ မေတ္တာတရားက တော်ရုံတန်ရုံမဟုတ်ဘူး ကျောက်စက်။ လူတိုင်း ရွံရှာနေလို့ နောက်ဆုတ်သွားတဲ့အချိန်မှာ သူက ရှေ့တိုးလာခဲ့တဲ့သူ။ အရေးကြီးရင် သွေးစည်းတယ်တဲ့။ နင့်အသက်ကို သေမင်းနဲ့လုယူရတဲ့အချိန်မှာ တို့ကို ဥပေက္ခာပြုထားတဲ့သူတွေအားလုံး နင့်အနားမှာ မျက်ရည်ကျရင်ဘတ်ဖိနဲ့ နေကြတာ။ အားလုံး ကျေးဇူးတင်ထိုက်သူတွေပဲ။ အဲဒီအထဲမှာ သူ့ကို ချန်ထားခဲ့လို့ မရဘူး”

ကျောက်စက် တွေတွေကလေး ဖြစ်သွား၏။ မမပြောတာ မှန်ပေမယ့် နာကြည်းချက်တွေ များလွန်းတော့ ကျောက်စက်က

ဒီတစ်ချက်ကောင်းခဲ့တာလေးနဲ့ မချေဖျက်ချင်။ ကိုယ့်ဘဝအတွက် ရုန်းကန်ခဲ့ကြတုန်းက ဘယ်သူကများ ကျောက်စက်တို့ကို သနားခဲ့လို့လဲ။ ကိုယ့်အဖေကစ ဆန်တစ်ဘူးလည်းမပေးခဲ့။ ပိုက်ဆံတစ်ကျပ်လည်း မထောက်ပံ့။

ညီအစ်မနှစ်ယောက် စိတ်တူကိုယ်တူနဲ့ပဲ ကိုယ့်ဝမ်းစာအတွက် ကိုယ်ရှာခဲ့ကြရတာ။

“ကျောက်စက်”

“ရှင်”

“နင် နားလည်ထားဖို့က ဂိုက်တဲ့ဆယ်ချက်ကို မေ့နိုင်အောင် ကြိုးစားပြီး မှန်တစ်ခါဝယ်ကျွေးတဲ့ကျေးဇူးကို မှတ်ထားနိုင်ရမယ်။ တို့မြန်မာတို့ရဲ့စကားပုံမှာ တစ်လုတ်စားဖူး သူ့ကျေးဇူးဆိုတာ ဂိုတယ်လေ။ တစ်ခါပြုခဲ့တဲ့ကျေးဇူးကို ငါ့ညီမ မမေ့ပါနဲ့”

“ကျောက်စက် နားလည်ပါပြီ မမ”

နားလည်နိုင်အောင်လည်း အာခေါင်ခြောက်လုမတတ်ပြောပြခဲ့ရသည်ကို။ အစကတော့ မိုးစက်လည်း ကိုယ့်ဘဝ မလှပစဉ်က ကဲ့ရဲ့ ရှုံ့ချခဲ့။ ဖိုချိုးမျှစ်ချိုး ပြောခဲ့သူတွေကို အလွန်နာကြည်းခဲ့ပါသည်။ အဲဒီ နာကြည်းမှု မခံချင်မှုတွေကြောင့်ပဲ ဇွဲနပ်နဲ့ ကြိုးစားခဲ့တာ။

အခုကျတော့ အဲဒီလူတွေက ကိုယ့်ကိုမခံချင်စိတ်ဖြစ်ပြီး ကြိုးစားချင်စိတ်ရှိအောင် တွန်းအားပေးခဲ့တဲ့ကျေးဇူးရှင်တွေပဲပေါ့။

ဥပမာ-ခိုင်းနှိုင်းပြောရရင် ဟိုတုန်းက အသုံးမကျတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် အဖြစ် မိုးစက်ကို ကဲ့ရဲ့လိုသောအသွင်နဲ့ ထိုးခဲ့သော လက်ညှိုးပေါင်း များစွာသည် မိုးစက်ဒီလိုမရှိမရှား ဘဝမျိုးနဲ့ နေနိုင်စားနိုင်အောင် နင်းတက်ခဲ့ရတဲ့ လှေကားထစ်တွေပါပဲ။

“မနေ့က ဖေဖေ အိမ်ကို လာသွားသေးတယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ်၊ မမကို မစောင့်နိုင်လို့ ပြန်သွားတာ”

“ဘာပြောသွားသေးလဲ”

“မမက ကျန်းမာရေးချူချာတော့ နေကောင်းရဲ့လားလို့ လာကြည့်တာတဲ့။ အိပ်ရေးတွေ သိပ်အပျက်မခံဖို့နဲ့ အစားပုံမှန်စားဖို့ မှာသွားတယ်။ ကျောက်စက်ကိုလည်း မမကို ဂရုစိုက်ဖို့ မှာသွားတာ ပေါ့”

“ဪ”

ဒါ မိဘရဲ့မေတ္တာတရားပါပဲ။ မလွှဲသာတဲ့အကြောင်းတရား တွေကြောင့် ဥပမေက္ခာပြုခဲ့တဲ့အချိန်တွေအတွက် မိုးစက် ဖေဖေအပေါ် အပြစ်လို့မမြင်ရက်ပေ။ မိဘဆိုတာ အစားထိုးလို့မရတဲ့အရာမို့ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် မိုးစက်တို့ဘဝမှာ ဖေဖေသည်သာကိုးကွယ်ရာ။

မေမေဆိုရင် လူ့လောကထဲမှာ မရှိတော့တာကြောင့် မိုးစက် လုပ်ကျွေးချင်တာတောင် လုပ်ကျွေးခွင့်မရ။ ပြုစုချင်လို့လည်း ပြုစုခွင့် မရတော့ဘူးလေ။

ဒါကြောင့် မရှိတဲ့လူကိုလည်း တမ်းတရင်း သက်ရှိထင်ရှား ရှိနေတဲ့ ဖေဖေကိုလည်း ဂရုစိုက်ပြုစုရမည်သာ။

“ဖေဖေ သနားပါတယ် မမရယ်”

“ဟင် . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အသက်က ကြီးလာပြီလေ။ ပြီးတော့ ပင်ပန်းလို့ထင်ပါရဲ့ အိုစာသွားလိုက်တာ”

“ဒါကတော့ အို နား သေရေး ဒုက္ခဘေးဆိုတာ ရှောင်လွှဲလို့ မှ မရဘဲ”

“အသက်ကြီးမှ အလုပ်ကလည်း ပင်ပန်းတာကိုး မမရဲ့”

“ဒါကတော့ ဖေဖေကိုယ်တိုင် ဖန်တီးတဲ့ ဒုက္ခပဲလေ ကျောက် စက်ရဲ့။ တို့ကလည်း ဖေဖေသက်သာအောင် ဖေဖေစိတ်ချမ်းသာ အောင်ဆိုပြီး တတ်နိုင်သလောက် ကန်တော့နေတာပဲ။ ဒီထက်ပိုပြီး တို့ပိုင်ဆိုင်သမျှ ခွဲပေးရအောင် ဖေဖေ တစ်ယောက်တည်း စားမှာမှ မဟုတ်ဘဲ”

ဒီစကားကို ကျောက်စက် သဘောကျသွားသည်ထင်ပါ။ ခေါင်ညှိတ်၍ လှစ်ခနဲပြုံးသည်လေ။ အစကတည်းက သူမက ဖေဖေ တို့ မိသားစုဆိုတာထဲမှာ ဖေဖေတစ်ယောက်ကိုပဲ စေတနာမေတ္တာ တွေ့ရှိတာကိုး။ အခြားသူတွေကို သူစိမ်းက သူစိမ်းလို့ပဲ သတ်မှတ် ထားလေတော့ -

“ဖြစ်နိုင်ရင်တော့ ကျောက်စက်က မေဖေကို အိမ်မှာ
ခေါ်ထားပြီး ခြေဆုပ်လက်နယ်နဲ့ ပြုစုပေးချင်တာ”

“သူ့မှာ မိသားစုနဲ့လေ။ နင်ပြောသလို ဖြစ်မှဖြစ်နိုင်တာ”

“အခုချိန်ထိ မေမေသာရှိနေသေးရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ။
ကျောက်စက်တို့မိသားစုတွေ စည်းစည်းလုံးလုံး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နဲ့
နေကြရမှာ”

“မဖြစ်နိုင်တာကို တမ်းတမနေပါနဲ့တော့ ကျောက်စက်ရယ်။
အရာရာကို ကံကြမ္မာက သတ်မှတ်ပေးပြီးသားပါ”

မိုးစက်အသံက တိုးပျော့ပျော့ရယ်ပါ။ ဘယ်သူမဆို လှပတဲ့
ဘဝကို ပိုင်ဆိုင်လိုကြပေမယ့် ကံကြမ္မာ သတ်မှတ်ပေးတဲ့ လမ်းပေါ်မှာ
မလျှောက်ချင်ဘူးဆိုပြီး ထိုင်ငိုနေလို့မှ မရတာ။

**အခန်း (၃)
သုည၏ဒဿန**

အချို့တွေက

သုညနဲ့စလို့ ယုံရပါ့မလား။

အချို့တွေက

သုညကိုခွဲကြည့်ရင် ဘာတွေရှိမလဲ။

အချို့တွေက

သုညနဲ့ပေါင်းရင် သူတောင်းစားဖြစ်မှာ။

အချို့တွေက

သုညကို အရေခွံဆုတ်ရင် ဘာရုပ်ပေါက်မလဲ။

အချို့တွေက

သုညနဲ့တွဲရင် ငမဲ့ဖြစ်မှာ။

အချို့တွေက

သုညနဲ့နေရင် သေခန်းဖြတ်မှာ။

အချို့တွေက

သုညကို ထမ်းထားရင် ပင်ပန်းမှာပေါ့။

ဪ... ..

သုညနောက်မှာ နေရာပျောက်သူတွေ၊

သုညတွေကြားမှာ ဗျာများကြပုံများ။

ရှေ့က သုညမကြိုက်ရင် နေရာပြောင်းလိုက်ပေါ့။

(သုညကိုတော့ မမေ့နဲ့)

သုညပျောက်လို့ ရှာမတွေ့ရင်

ဘယ်အရာမှ မပြည့်စုံနိုင်ဘူး... .. တဲ့။

ကဗျာလေးကို ဖတ်ပြီး မိုးစက် လွန်ခနဲပြီးလိုက်သည်။ တော်လိုက်တဲ့သူငယ်ချင်းလို့ ကဗျာစပ်တဲ့ သူငယ်ချင်းကို ချီးကျူးလိုက်မိ၏။

“ငါက ကဗျာစပ်ပြီး နှင့်လိုစာရေးဆရာမ မဟုတ်တော့ ဘယ်နေရာမှ အသုံးမဝင်ဘဲ ပိုးဟပ်ကိုက်တာပဲခံရမှာ။ နှင်လိုတဲ့နေရာမှာ သုံးပေးပါဟာ”

ဆိုပြီး ပေးလိုက်တဲ့ ကဗျာစာရွက်ကလေး။ သူရေးတာမှန်တာပေါ့။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝမှာ ဘာမှမရှိလို့ သုညလို့ အသတ်မှတ်

ခံလိုက်ရပြီဆိုရင် လူတွေက အသုံးမဝင်ဘူးလို့ထင်ပြီး အသုံးမချချင်ကြတော့ဘူးလေ။

အရင်တုန်းက -

မိုးစက်တို့ဘဝသည်လည်း သုည။ သုညက ပါးစပ်ဟပြီး

တစ်၊ ဖြစ်လာခဲ့တာ ဘာကြာသေးလို့လဲ။

“အန်တီလေး”

“___”

“အန်တီလေး”

“ဟင်”

သူ့မဆီသို့ ကမန်းကတန်းပုံစံနှင့် ရောက်လာသူက တူဝမ်းကွဲလေး တေဖမောင်ပါ။ မျက်နှာက ပြုံးလို့ပါပဲ။ မေ့နေလိုက်တာ။ ဒီနေ့ သူ့ရောက်လာမယ်လို့ ကြိုပြီး ဖုန်းဆက်ထားတာကိုး။

“အန်တီလေး မေ့နေလိုက်တာ ဆောရီးပဲ သား”

“ထင်သားပဲ”

“ဘယ်လိုလဲ အခြေအနေ”

“မှန်းထားတဲ့အတိုင်းပဲပေါ့ အန်တီလေးရ”

အင်္ကျီကော်လံကို ဆွဲထောင်ဟန်ပြုပြီး ခပ်ကြွားကြွားပုံစံနှင့် တေဇကပြောပြီး ခပ်မိန့်မိန့်ပုံစံ လုပ်ပြလေတော့ -

“ယောက်ျားဆိုတာ အဲဒီလိုပြောရင် ပြောတဲ့အတိုင်း

ဖြစ်အောင် လုပ်ရတယ်”

“အန်တီလေးကရော”

“ဟင်... ဘာလဲ”

“အန်တီလေး သားကို ဘာကတိပေးထားလဲ”

မေ့ပါ့မလား။ ဆယ်တန်းကို ဂုဏ်ထူးနဲ့အောင်ရင် မွေးနေ့
ရောက်တာနဲ့ တေဇူဆာတာ လိုချင်တာကို ဝယ်ပေးပြီး အပိုဆုပါ
ပေးမယ်လို့ ကတိပေးထားခဲ့တာ။ လိုချင်တာဝယ်ပေးမယ့် နှုန်းက
ဂုဏ်ထူးတစ်ဘာသာကို တစ်သိန်းနှုန်းနဲ့ အပိုဆု ဝယ်ပေးမယ်ဆိုတာ
က -

ဒီကောင် ဟန်းဖုန်းလိုချင်လို့ ပူဆာနေတာကြာပြီ။ နယ်က
နေ မိုးစက်တို့ဆီရောက်လာပြီဆိုတော့ ကိုယ်ကလည်း တာဝန်ကျေရ
မှာပေါ့။ အခု ကလေးရောက်လာတဲ့အချိန်က သီတင်းတောင်ကျွတ်
တော့မည်။ အောင်စာရင်းထွက်ခဲ့တာတောင် ကြာပြီပဲ။

“ငါ့ကတိကို ငါမမေ့ပါဘူး”

“ဒါဆို သားကို ဘယ်တော့ဖုန်းဝယ်ပေးမှာလဲ”

“ငါ အဝတ်သွားလဲလိုက်ဦးမယ်”

“ချက်ချင်းကြီးပါလား”

“အင်း”

“တကယ်”

“ကတိပေးထားပြီးသားပဲဟာ၊ မြန်မြန်ဝယ်ပေးတော့ မြန်မြန်
တာဝန်ပေါ့သွားတာပေါ့”

“အဲဒါကြောင့် အန်တီလေးကိုချစ်တာ”

“လိုချင်တာဝယ်ပေးရင် မချစ်ဘူးပေါ့ ဟုတ်လား”

“အဲဒီလိုလည်း ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ အန်တီလေးရဲ့။ လိုချင်
တာကို ဝယ်ပေးတော့ ရှိရင်းစွဲအချစ်ထက် နည်းနည်းပိုသွားတာပေါ့”

“အဲဒီအပြောတွေကြောင့် ငါ့တင်ပါး ဂျွတ်တက်တော့မယ်”

တူဖြစ်သူကို မျက်စောင်းထိုးပြီး မိုးစက်အဝတ်လဲဖို့ ထွက်
လာခဲ့တော့၏။ တေဇူက မိုးစက်တို့ရဲ့တူဝင်ကွဲလေးလေ။ မိုးစက်အဝတ်
လဲပြီး ပြန်ထွက်လာတော့ -

“ဟာ... အပျိုကြီးတော့ နှိုင်းလှချေလား”

“နှိုင်းရမှာပေါ့။ ငါက အပျိုကြီးပေမယ့် အဘွားကြီးမှ မဟုတ်
တာ”

“ဟုတ်ပါပြီ... ဟုတ်ပါပြီ အခု သားနဲ့အတူသွားမှာတောင်
မသိတဲ့လူတွေက တူဝင်ရိုးလို့ထင်ကြမှာ မဟုတ်ဘူး။ မောင်နှမလို့ ထင်
ကြမှာ”

“ဒါပေါ့၊ ငါ့မမက အရပ်ပုတော့ အရွယ်တင်နေတာပဲဥစ္စာ။
မသိရင် အသက်သုံးဆယ်ကျော်ပါလို့ ဘယ်သူမှထင်မှာမဟုတ်ဘူး
သိလား”

ဈေးဝယ်ကနေပြန်လာသော ကျောက်စက်က သူတို့ပြောနေကြတာတွေကြားပြီး လှမ်းပြောလိုက်တာဖြစ်၏။ တောဧကလည်း မခံချင်အောင်ပြန်စချင်တာနှင့် -

“မလှတာကတော့ မလှတာပါပဲ”

“အံ့မယ်... လူလှဖို့ထက် စိတ်ထားလှဖို့ပဲ လိုတာပါနော်”

“သူ့အစ်မကို အထိမခံပါလား။ မမကျောက်စက်က လိပ်မပဲသိလား”

“ဘာဖြစ်လဲ၊ နင်သာ လိုချင်တာရှိရင် ကပ်ခွဲပြီး မမကို အကောင်းမပြောတာ”

တောဧက မိုးစက်ကိုသာ အန်တီလေးဟုခေါ်ပြီး ကျောက်စက်နဲ့ကျတော့ အသက်မကွာတာမို့ မမကျောက်စက်လိုပဲ ခေါ်တာဖြစ်သည်။

“အခုလည်းကြည့်... ခရီးရောက်မဆိုက်ကြီး”

“ခရီးရောက်မဆိုက်ဘဲ အမောက ပြေသွားပြီ၊ ကဲ... အန်တီလေး သွားမယ်”

“မင်းကရော အဝတ်မလဲဘူးလား”

“ဒီရုပ်က ဘယ်လိုပဲနေနေ ချောပြီးသား... ဟဲ ဟဲ”

သူ့မျက်နှာသူ့ လက်ညှိုးပြန်ထိုးပြီးပြောလေတော့ ကျောက်စက်က မဲ့သည်။

“မမကို ခွဲဖို့ စကားလုံးတွေ ဘယ်နှဂိုဒေါင်လောက် သိုလှောင်လာခဲ့လဲ”

“မများပါဘူး၊ ငါးဂိုဒေါင်လောက်”

“ရုပ်ကြည့်ရုံနဲ့ သိပါတယ်”

“မမ ကျောက်စက်က မနာလိုဘူးလား”

“ကဲ... တော်ကြပါတော့၊ သွားမယ်... သွားမယ်”

“အန်တီလေးညီမ မနာလိုဖြစ်နေတဲ့ရုပ်ကြီးကို ကြည့်ပါဦး”

“တောဧ”

“အူတို စိတ်ပုပ် စာခြောက်ရုပ် ဝါး”

“ကဲ”

မျက်လုံးပြူး ပါးစပ်ကိုဖြူပြီး ခြောက်ဟန်လုပ်ပြလေတော့ ကျောက်စက်ဈေးခြင်းထဲက ခရမ်းသီးလုံးကိုယူပြီး တောဧကို ပစ်ပေါက်လေသဖြင့် တောဧ ရှောင်တိမ်း၍ ပြေးလေတော့သည်။

အခန်း (၄)

“ဒါလား”

“အင်း... လိုချင်တာတော့အမှန်ပဲ”

“လိုချင်တာယူလေ”

“အန်တီလေး အဲဒီလောက်အထိ စေတနာရှိပါ့မလားလို့”

“အပိုတွေမပြောနဲ့၊ လိုချင်တာကိုယူ”

“Ok”

လိုချင်တာကို ယူခိုင်းတော့ တေးဖျော်နွာက ဝင်းပထိန်လမ်း
နေလို့ပါပဲ။ လူတွေကို ဘယ်သူမှမယုံဘူး။ ချစ်စရာမရှိရင် ကိုယ့်
ကိုယ်ဖက်ချစ်မယ်ဆိုပေမယ့် တကယ်တမ်းကျတော့ မနေနိုင်။ မ
ချင်လို့သာရမယ် မတော်ချင်လို့မှ မရပဲလေ။

ပြီးတော့ ဒီကလေးက ပညာရေးမှာတော်ပြီး မိဘတွေက
ချမ်းသာတော့ ဒီလိုပဲ ဝိုင်းဝန်းပံ့ပိုးကြမှ ဖြစ်မှာ။ ပန်းစိုက်သူတို့ရဲ့
လုံးသားက စိုက်ပြီဆိုတာနဲ့ ဘာမျှော်လင့်ချက်မှမရှိ။ ပန်းကလေး
သန်းဆန်းနေပြီဆိုရင်ပဲ ကျေနပ်ပီတိ ဖြစ်ရတာလေ။ အခု မိုးစက်
လည်း တောကို ပြုစုပျိုးထောင်ပေးဖို့ စိတ်ကူးများနင့်။

“မရဘူး... မရဘူး၊ သား ဒါပဲလိုချင်တယ်”

“ဖေကြီးလည်း သားလိုချင်တာကို ဝယ်ပေးချင်တာပေါ့
သားရယ်။ ဒါပေမဲ့ ဖေကြီးမှာ ပိုက်ဆံက အဲဒီလောက်မှ မပါတာကွ”

“အဟင့်”

လိုချင်တာမရလို့ ရှိုက်သံပေးလိုက်သော ကလေးဆီသို့
မိုးစက် အကြည့်ကရောက်သွားသည်။ လက်ထဲမှာကိုင်ထားသော
အိတ်ကို စိုက်ကြည့်ပြီး မျက်နှာလေးရှုံ့မဲ့မဲ့နှင့် မျက်ရည်ဝဲနေရှာသော
ဆယ်နှစ်ဝန်းကျင်အရွယ် ကလေးငယ်။ ကလေးဆိုတာ လိုချင်တာ
ရောင် ပျော်မယ်၊ မရရင်ငိုမယ်။ ဒါ သဘာဝပဲလေ။ မိဘမှာ ဝယ်ပေးနိုင်
တာ မပေးနိုင်တာတွေ သူတို့ ရှည်ရှည်ဝေးဝေးတွေးနေမှာမှ မဟုတ်
တာ။

“အဲဒီလောက် အဖိုးများတာကို မယူပါနဲ့ သားရယ်နော်။

ဒီဘက်ကဟာလေးကို ယူပါလား”

“မယူချင်ဘူး၊ သား ဒါပဲ လိုချင်တယ်”

“သား”

“သားကို ဒါပဲဝယ်ပေးပါ ဖေကြီးရယ်နော်”

“ဖေကြီးမှာ အဲဒါဝယ်ဖို့ ပိုက်ဆံမလုံလောက်ဘူး သားရဲ့”

“ပိုက်ဆံမရှိဘူး ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် သားရဲ့၊ ဒါလေးပဲ ယူလိုက်ပါကွာ။ သားက လိမ္မာပါတယ်”

ကလေးကိုသာ စိုက်ကြည့်နေရာမှ ဖအေလုပ်သူထံသို့ မိုးစက် ကြည့်လိုက်မိလေလျှင် -

“ဟင်”

မိုးစက် ပါးစပ်ကလေး ပွင့်ဟသွားလေ၏။ သံသရာက ချား ရဟတ်လို တစ်ပတ်လည်လာတာလား။

“အန်တီလေး”

“ဟင်”

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

ဘာမှမဖြစ်ဘူးဆိုပြီး အန်တီလေးအကြည့် မခွာနိုင်သေးသည့် လူဆီသို့ တောဖေါ လိုက်ကြည့်လိုက်မိသည်။ အသားဖြူဖြူနဲ့ လူရည်သန့် တစ်ဦးပေမယ့် ပုံစံက ခပ်ခွမ်းခွမ်းရယ်ပါ။

“ဒါပဲ ယူလိုက်ပါသားရယ် နော်”

“ကလေးလိုချင်တာကိုပဲ ယူပါစေ။ လိုတဲ့ပိုက်ဆံကို ကျွန်မ စိုက်ရှင်းပေးပါ့မယ်”

“ဟင်”

လိုချင်တာကို မရနိုင်ခြင်းသည်လည်း ဆင်းရဲဒုက္ခတစ်မျိုးပါ ပဲ။ ကိုယ့်ဘဝနဲ့ယှဉ်ကြည့်ပြီး မိုးစက်ကလေးကို လက်ထဲကပစ္စည်းလို ချင်လျက်နဲ့ ပြန်ထားလိုက်ရတာမျိုး မဖြစ်စေချင်။ ဒီအဖြစ်မျိုးတွေနဲ့ မိုးစက် ကိုယ်တိုင်ကြုံခဲ့ရတဲ့အခါပေါင်းတွေက နည်းမှမနည်းခဲ့ဘဲလေ။

ကိုယ်ကိုယ်တိုင် လိုချင်လျက်နဲ့ မရနိုင်ခဲ့တာတွေရှိသလို ကျောက်စက်လိုချင်လို့ ပူဆာတာကိုလည်း ဝယ်မပေးနိုင်ခဲ့တဲ့ဘဝက ပြန်တွေးမိတိုင်း မနှေ့တစ်နေ့ကလိုပါပဲ။ ကလေးအဖေက သူမကိုကြည့် ပြီး အံ့သြသွားဟန်ရှိကာ -

“မိုး... မိုးလားဟင်”

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုရဲရင့်။ ကျွန်မက ရှင်သိတဲ့ မိုးစက်ရေ အစစ်ပါပဲ”

“ဪ”

“ဒါ... ရှင့်သားလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါ ကျွန်တော့်သားပါ”

“အမျိုးသမီးရော မပါဘူးလား”

ရဲရင့်မျက်နှာညိုသွားပြီး -

“သူ သားလေးသုံးနှစ်သားအရွယ်မှာပဲ ဆုံးသွားပါတယ်”

“ဪ... ကြားရတာ စိတ်မကောင်းလိုက်တာရှင်။ ကျွန်မ မသိလို့မေးလိုက်မိတာအတွက် တောင်းပန်ပါတယ်။ ဟိုလေ ကိုရဲရင့် စိတ်ထိခိုက်သွားအောင် အစဖော်ပေးမိတဲ့အတွက်”

“ရပါတယ် မိုးရယ်၊ ဒါက အမှန်တရားပဲလေ”

မိုးစက် ကလေးကိုငုံကြည့်လိုက်တော့ သူမကို ပြန်မော့ကြည့် နေသဖြင့် ပခုံးလေးကိုကိုင်ကာ -

“သား”

“ဗျာ”

“သားက ဒီနာရီကိုပဲ လိုချင်တာလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ယူလေ၊ အန်တီဝယ်ပေးမယ်နော်”

“ဟာ... မလုပ်ပါနဲ့။ မဟုတ်တာ မိုးရယ်၊ ဝယ်မပေးပါနဲ့”

“မတားပါနဲ့ ကိုရဲရင့်။ ကျွန်မ ကလေးရဲ့ဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်းပေးချင်လို့ပါ။ ခုလို ဖြည့်ဆည်းပေးချင်တယ်ဆိုတာလည်း ကျွန်မဘဝ နဲ့ယှဉ်ပြီး ကိုယ်ချင်းစာမိလို့ပါ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဦးရယ်၊ အန်တီလေး စေတနာကို လက်ခံလိုက်ပါ။ ဒီနေ့ အန်တီလေးက ကျွန်တော့်ဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်းပေးသလို ဒီက ညီလေးရဲ့ဆန္ဒကိုလည်း ဖြည့်ဆည်းပေးချင်တယ် ထင်ပါတယ်။

ကျွန်တော်က လိုချင်တဲ့ဖုန်းရပြီ။ ဒီက ညီလေးလည်း သူလိုချင်တဲ့ နာရီလေး ယူပါစေဗျာ”

တေဇက ဆရာကြီးလုပ်ပြီး ဝင်ပြောလေလျှင် -

“သားက”

“ကျွန်မတူလေးပါ။ နာမည်က တေဇမောင်တဲ့”

“မိုးက မိုးတူနဲ့ကိုယ်... အဲ ကျွန်တော့်ကို မိတ်ဆက်ပေးတော့ ကျွန်တော်ကလည်း ကျွန်တော့်သားနဲ့ မိုးကို မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်”

ဟိုတုန်းက သူရယ်ကိုယ်ရယ်ကြားမှာ ကျွန်တော့်လို မသုံးခဲ့ဖူးတော့ မနည်းသတိထားပြီးပြောလိုက်ရ၏။ ကိုယ့်ကို စိတ်နာပြီး မုန်းနေလိမ့်မယ်လို့ ထင်ထားခဲ့သမျှ ခုတော့ ဒီလိုမဟုတ်ပါလား။ တကယ်ပဲ သဘောထားပြည့်စွာနဲ့ ခွင့်လွှတ်နိုင်ခဲ့တာလား မိုးရယ်။ အပြစ်ရှိသူက ကိုယ်မို့ ကိုယ့်လိုပဲပြာကိုယ်မလုံဖြစ်ခြင်းမှာ မိုးကတော့ ပကတိတည်ငြိမ်ရင့်ကျက်နေတဲ့ပုံစံနဲ့ပါလား။

“သူက ကျွန်တော့်သားပါ။ နာမည်က ရဲဘုန်းလူတဲ့”

မိုးစက် ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး -

“သားက ချစ်စရာလေးပဲ”

“အန်တီကလည်း ချစ်စရာကောင်းပါတယ်”

“ဟောတော့... လူတတ်ကလေးပါလား။ ဘာလဲ အန်တီက

သားလိုချင်တဲ့နာရီကို ဝယ်ပေးမယ်ဆိုလို့ မြှောက်တာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး အန်တီရဲ့။ သားက သားချစ်လို့ ပြောပြတာပါ”

“ဟာ ... ဒီကောင်ကြီး သားနေရာကို လုတော့မယ်ထင်တယ် အန်တီလေးရေ”

တေဇက ရဲဘုန်းလူ၏ခေါင်းကို ပွတ်ပြီး ရယ်စရာပြောလေတော့ အားလုံးရယ်မိကြလေသည်။ ပြီးခဲ့တာတွေကို မေ့ထားကြကြေးဆိုရင် စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ်ရယ်နိုင်မှာပေမယ့် ရဲရင့် လိပ်ပြာမလှစွာ ရယ်ရတာပင် အောင့်သက်သက်။

“ကဲ ညီမလေး ... ဒီနာရီဖိုးကို အစ်မတို့စာရင်းထဲမှာပဲ ထည့်တွက်လိုက်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ရဲရင့်သူမှာပါတဲ့ ပိုက်ဆံလေးကိုထုတ်ပြီး -

“မိုး”

“ရှင်”

“ကျွန်တော့်မှာပါတာ ဒါ အကုန်ပါပဲ”

“နေပါစေ ကိုရဲရင့်၊ နာရီဖိုးအတွက် ကျွန်မ အကုန်ရှင်းပေးပို့မယ်။ ကလေးကို တွေ့တုန်းကြိုတုန်း လက်ဆောင်ပေးတယ်လို့ပဲ သဘောထားလိုက်ပါ။ နောက်တွေ့ချင်မှ တွေ့ကြတော့မှာလေ”

“မဟုတ်တာများ ... ယူပါ။ ကျွန်တော် သူများပေးတာကို အဲဒီလိုတော့ အချောင်မယူပါရစေနဲ့”

“ကျွန်မက စေတနာနဲ့ပေးတာပါ”

“ကျွန်တော်ပေးတဲ့ပိုက်ဆံကို မယူဘူးဆိုရင် ကျွန်တော်ကလည်း သားလက်ထဲက နာရီကို ပြန်ထားခဲ့ရုံပါပဲ”

“ဟင်”

ပြောပြောဆိုဆို ရဲရင့်က ကလေးလက်ထဲမှာကိုင်ထားသော နာရီကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲယူလိုက်လေလျှင် မိုးစက်အကြည့်က ကလေးမျက်နှာလေးဆီသို့ ရောက်သွား၏။

ကြည့်စမ်းပါဦး။

ကလေးက မျက်လုံးလေးကလယ်ကလယ်နှင့် သူ့ကိုကြည့်လိုက် မိုးစက်ကိုကြည့်လိုက်။ မိုးစက် ဒီကလေးပုံစံလေးနှင့်တူသော အဖြစ်အပျက်နှင့် မျက်နှာလေးတစ်ခုကို မြင်ယောင်မိသွားသည်။

“ဒီထာဘီက ဈေးကြီးတယ် ညီမလေးရဲ့။ မယူပါနဲ့နော်။ မမမှာ ပိုက်ဆံက သိပ်ရှိတာမဟုတ်ဘူး။ တော်ရုံတန်ရုံလေးပဲ ဝယ်ဝတ်ပါ ညီမလေးရယ်”

“မမမှာ ပိုက်ဆံမရှိဘူး”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒါဆို ကျောက်စက်ကို ဘာမှ ဝယ်မပေးပါနဲ့တော့ မမရယ်။

ကျောက်စက်ရှိတာလေးနဲ့ပဲ လှအောင်ဝတ်ပါ့မယ်”

ဪ... ပိုက်ဆံမရှိလို့ လိုချင်လျက် ပြန်ထားခဲ့ရတဲ့အဖြစ် တွေ။

“ကိုရဲရင့်”

နာရီကိုပြန်ထားခဲ့တော့မယ့် ရဲရင့်က လှည့်ကြည့်လေ့လျှင်-

“ပြန်တော့မထားခဲ့ပါနဲ့ရှင်၊ ရှင်ပေးတဲ့ပိုက်ဆံကို ကျွန်မ ယူပါ မယ်”

“ဦး ကျွန်တော့်ကိုပေး”

တေဇကလည်း ကလေးကို နာရီမရလိုက်မှာစိုး၍ ရဲရင့် လက်ထဲကပိုက်ဆံနှင့် နာရီကိုပါ လျင်မြန်စွာယူလိုက်သည်။ ပြီးတော့ နာရီကို ကလေးလက်မှာ သူ့ကိုယ်တိုင်ပတ်ပေးလေ၏။

“ကဲ... ကိုရဲရင့်”

“ဗျာ”

“ကျွန်မတို့ကို သွားခွင့်ပြုပါဦး”

ရဲရင့် ခေါင်းညှိတ်မိသလား၊ ခေါင်းခါမိသလား မသိတော့။ ကိုယ့်သားလေးရဲ့ဆန္ဒကို ကိုယ်က ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်တဲ့အချိန်မှာ ဝင်ရောက်ဖြေရှင်းပြီး ဖြည့်ဆည်းပေးသွားသူက -

“ဖေကြီး”

“ဟင်... ဘာလဲသား”

“သားတို့ပြန်ကြမယ်လေ”

“ဪ... အေး သွားမယ်လေ၊ လာ”

သား လက်ကိုဆွဲပြီး ရဲရင့်ဆိုင်ထဲမှ ထွက်လာခဲ့တော့၏။ လိုချင်တာရလို့ ပြုံးချိုဝင်းပနေတဲ့ သားလေးမျက်နှာကို တစ်ချက် ငုံ့ကြည့်ပြီး -

ဪ... မိုးရယ်။ ကိုယ့်ကို အမုန်းကွန်ချာနဲ့အုပ်ပြီး အပြုံး အတေးမထားခဲ့တဲ့ မင်းကို ကိုယ် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။

ခလောက်အထိ မဆင်းရဲခဲ့ပေ။

ကိုယ်ပိုင်အိမ်နှင့် ကားလေးတစ်စီးနှင့်။ ရွှေတွဲလွဲ ငွေတွဲလွဲ နေခဲ့ရသည့်ဘဝကို ဒီတစ်သက် သုံးမကုန်ဖြုန်းမကုန်ဘူးလို့ ထင်ပြီး မာန်မာနတွေ တက်ခဲ့ကြတာက ကိုယ့်မိဘတွေ။

ဪ... ..

ဘဝဆိုတာ ဒီရေလှိုင်းလို နိမ့်ချည်တစ်ခါ မြင့်ချည်တစ်လှည့် နဲ့ပါလား။

“ဖေကြီး”

“ဟော... သားနိုးလာပြီ”

“ဟတ်”

“ကဲ လာ တစ်ခါတည်း တစ်ကိုယ်ရေသန့်ရှင်းရေးလုပ်ရ မယ်”

“ဖေကြီး”

“ဗျား”

“သားကို ဘယ်လောက်ချစ်”

“သားရယ်... သားက ဖေကြီးရဲ့ဘဝ၊ ဖေကြီးရဲ့ကမ္ဘာလေ ကွာ။ ဖေဖေမှာ ချစ်စရာဆိုလို့ ဒီသားလေးတစ်ယောက်ပဲ ရှိတာ”

“တကယ်နော်”

“အကယ်တစ်ရာဗျာ”

အခန်း (၅)

မိုးမလင်းခင်ကတည်းက ချက်စရာရှိတာ ချက်ပြုတ်ပြီး မိုးလင်းတာနှင့် ကိုယ့်အတွက်ရော သားအတွက်ပါ ထမင်းချိုင့်ထည့်ပြီး သားဖြစ်နေသည်မှာ နေ့စဉ် သားအိပ်ရာကနိုးတာနှင့် ပြင်ဆင်စရာ ရှိတာတွေ ပြင်ဆင်ပေးခဲ့ပြီး မှာစရာရှိတာမှာကာ သူက အလုပ်သွားရ သည်လေ။

သူက ဝပ်ရှော့တစ်ခုမှာ အလုပ်လုပ်တာပါ။

ဪ... ဆန်းကြယ်လှတဲ့ဘဝရယ်။ နိမ့်ချည်တစ်ခါ သာချည်တစ်လှည့်ဆိုတဲ့ စကားက သိပ်မှန်တာပဲပေါ့။ ကံဇာတာနိမ့်ကျ လာပြီဆိုရင် ရေသောက်ရင်တောင် လည်ချောင်းနင်တယ်ဆိုတာ သူ့ဘဝမျိုးပါပဲ။ ဟိုတုန်းကတော့ အချမ်းသာကြီးမဟုတ်သည့်တိုင်

ပြီးခွင်ဝင်းပသွားတဲ့ သားရဲ့မျက်နှာလေးက သူ့အတွက် လမင်းလေးပါပဲ။ အကွပ်မရှိတဲ့ ကြမ်းပရမ်းပတာတဲ့။ မိခင်မဲ့သွားတဲ့ သားသမီးတွေအချို့ဟာ ဖအေလုပ်သူက ဂရုမစိုက်ဘဲထားလို့ ဘဝ မလှကြတာ အများကြီးတွေ့ဖူးခဲ့သည်။ မိုးတို့ ညီအစ်မဆိုရင် ပိုဆိုးတာ ပေါ့။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မထိန်းနိုင်ရင် ဘဝပျက်သွားနိုင်ဖွယ်ရာရှိပေမယ့် မိုးတို့ကတော့ အဲဒီလိုမဟုတ်ခဲ့ပေ။

မိန်းကလေးတန်မဲ့ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ထိန်းသိမ်းတည့်မတ်ကြ ရင်း လောကခံကို ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြတာ။ သူ သားလေးရဲ့ဘဝကို အဲဒီလိုအဖြစ်မခံနိုင်။ ဒါကြောင့် ဖခင်ကောင်းပီသစွာနဲ့ သားအပေါ်မှာ သူ တာဝန်ကျေချင်သည်။

- “သားရေ”
- “ဗျာ”
- “ဒီမှာ သားအတွက် ဖေကြီး ထမင်းချိုင့်ပြင်ထားပြီးပြီ”
- “ဖေကြီးအလုပ်နောက်ကျနေမယ်၊ သွားတော့လေ”
- “အေး အေး ... ဒါဆို ဖေကြီးသွားတော့မယ်နော်”
- သူ လွယ်အိတ်ကိုလွယ်ပြီး ထွက်လာခဲ့စဉ် -
- “ဖေကြီးရေ ... တဲ့တာ”
- “တဲ့တာ”
- သားက လက်ပြလေသဖြင့် သူ သားကို လက်ပြန်ပြပြီး

ထွက်လာခဲ့တော့သည်။ ဟိုတုန်းက ကိုယ်ပိုင်ကားမောင်းခဲ့ရသော ခဲရင့်က အခုချိန်မှာ လိုင်းကားတိုးစီးနေရသည်လေ။ မိုးကတော့ အရင် အခြေအနေမျိုး မဟုတ်တော့ဘူး ထင်ပါရဲ့။

အင်း... မိုးနဲ့ပြန်တွေ့ပြီးကတည်းက သူ ဘာကြောင့်များ မီးအကြောင်းတွေကိုပဲ တွေးနေမိပါလိမ့်။ မပြတ်ခဲ့သော သံယောဇဉ်က အခုထိတွယ်ငြိနေဆဲဆိုတာ ကိုယ်မှတစ်ပါး အခြားဘယ်သူသိနိုင်ပါ့ မလဲ။

- ဪ... မိုးရယ်။
- ဟိုတုန်းကလို မဟုတ်တော့တဲ့ အခြေအနေမှာ ထင်တွေ့ကြ ခဲ့မမျှော်လင့်တော့ပါဘူးကွာ။ မိုးလည်း အိမ်ထောင်ကျနေရောပေါ့။ ကိုယ့်ဘဝနဲ့ကိုယ် ကိုယ်စီပျော်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားနေတဲ့အချိန်မှာ ပြီးခဲ့တာ တွေကို မေ့ထားလိုက်ကြတာအကောင်းဆုံးပါပဲ။
- “ဟော ... ကိုရဲရင့်လာပြီ”
- “အေး ... လာပြီပေါ့ကွာ”
- “ကဲ ... ဆရာရေ ... ဒေါ်မိုးမခွယ်ကတော့ သူ့ကားကို ကိုရဲရင့် ကိုင်ပါတဲ့”
- “အဲဒီအမျိုးသမီး ကိုရဲရင့်ကို သဘောကျနေသလား မသိ ဘူးနော်၊ ဟုတ်ရင်တော့ စိတ်ကူးမလွဲနဲ့ ကိုရဲရင့်ရေ။ အဲဒီအဘွားကြီး တာလည်း ကလေးနှစ်ယောက်အမေ မုဆိုးမပေမယ့် ထောတယ်ဗျ”

“မင်းတို့ကလည်း ပေါက်တီးပေါက်ရှာကွာ”

ရဲရင့် ထမင်းချိုင့်ကို စားပွဲပေါ်သို့ သွားတင်လိုက်ရာတွင် သူ့လိုပဲ တင်ထားသောထမင်းချိုင့်တွေအနားမှာ ဝတ္ထုစာအုပ်တစ်အုပ် ချထားတာကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ဘာရယ်မဟုတ် အကြည့်ရောက် သွားစဉ် -

“ဟင်”

မိုးစက်ရေဆိုတဲ့နာမည်ကြောင့် စာအုပ်ကို ဝါသနာပါလို့ မဟုတ်ဘဲ ကောက်ကိုင်လိုက်ရာ -

“ကိုရဲရင့်”

သူ ထူးသစ်ကို ပြန်ခဲ့ကြည့်လိုက်၏။

“စိတ်ဝင်စားလို့လား”

“ဆိုပါတော့”

“ကျွန်တော် ငှားလာတဲ့စာအုပ်တော့ တစ်ဆင့်မငှားနဲ့နော် ဒီမှာ ညနေဆိုမရမှာမို့လို့ ဒီမနက်ကတည်းက ဝင်ငှားလာရတာ နေ့ဘက်အလုပ်လုပ်နေရလို့ ပင်ပန်းသမျှ ညဘက်ကျမှ စာဖတ်ပြီး အပန်းဖြေတာဗျ”

“နာမည်က မိုးစက်ရေနော်”

“ဟုတ်စာယ်လေ၊ အဲဒီ ဆရာမစာအုပ်တွေက အရမ်းဖတ် လို့ကောင်းတာဗျ။ ကျွန်တော်ဆို သူ့စာအုပ်ထွက်တာနဲ့ နောက်ကျမှာ

မိုးပြီး ဆိုင်မှာ မေးရတာအမောပဲ”

“ဪ”

“ကိုရဲရင့် ငှားပြီး ဖတ်ကြည့်ပါလား”

“ငါက စာဖတ်ရင် အိပ်ချင်တယ်ကွ”

“ဖတ်ကြည့်လေ၊ နောက်တော့ စွဲသွားလိမ့်မယ်”

“အေးပါ ... အေးပါ၊ မင်း အညွှန်းကောင်းလို့ တစ်နေ့ လောက်တော့ ငှားပြီး ဖတ်ကြည့်ပါဦးမယ်”

“ဖတ်ကြည့်ရင် မဖတ်မိတဲ့ ကာလအတွက် ကိုရဲရင့် နောင်တ ရ သွားလိမ့်မယ်”

ရဲရင့် ပြုံးလိုက်မိ၏။ တော်တော်လေထွားတဲ့ကောင်ဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့လေ။ ဒါပေမဲ့ မိုးစက်ရေဆိုတဲ့နာမည်ကို စိတ်ဝင်စားတာက တော့ အမှန်ပါပဲ။ တစ်ချိန်တုန်းက မိုးလည်း စာရေးဆရာရူး ရှုခဲ့တာ။ မိုးများ ဖြစ်နေမလားလို့ တွေးဖြစ်တော့ မဖြစ်စေချင်သလိုလို ဖြစ်စေချင် သလို။

ဖြစ်ရင်တော့ ကောင်းပါတယ်လေ။

သူဖြစ်ချင်တာတွေ ဖြစ်ခွင့်ပြုဆိုရင် ကိုယ်က ဝမ်းသာပေး ရမှာပေါ့။

“ကျွန်မမှ ဆုပေးတတ်တာ အစ်ကိုအေးရဲ့။ ရှင်ပေးသလိုပဲ ပေါ့”

“ဟာ... ကလေးတွေက ခဏခဏလာကန်တော့နေတာ။ မင်း အဲဒီလိုတော့လုပ်လို့ မရဘူးလေကွာ။ နည်းနည်းပါးပါး ဆုပေးဖို့ ကျင့်ထားဦးမှပေါ့ကွ”

“ဟုတ်ကဲ့... နောက်ကို ကျွန်မ ကျင့်ထားပါ့မယ့်ရှင်”

ခုတော့လည်း လေသံချိုအီ ပျော့ပျောင်းလို့ရယ်ပါ။ လွန်ခဲ့ပြီး သောကာလများစွာတုန်းကတော့ ဒီလို ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ။ ဘဝရဲ့ အချိုးအဆစ် အကွေ့အကောက်တွေ ပြောင်းလဲနေတာနဲ့အမျှ သူမတို့ အပေါ် ဆက်ဆံကြတဲ့ လူအများရဲ့ဆက်ဆံရေးကလည်း ပြောင်းလဲခြင်း အမျိုးမျိုးနှင့်။

“ရပါတယ် ဖေဖေ။ ဆုဆိုတာ ဖီးစပ်က ပေးတိုင်း ပြည့်တာမှ ဟုတ်တာ။ မိဘအပေါ် သိတတ်နားလည်တဲ့အကျိုးကျေးဇူးက သမီး တို့အပေါ် ပြန်ပြီး အကျိုးပြုမယ်လို့ သမီးက ယုံကြည်ပြီးသားပါ”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်တာပေါ့ သမီးကြီးရယ်။ ဒါပေမဲ့ မိဘ ခြစ်လာပြီဆိုတာနဲ့ သားသမီးအပေါ်ထားတဲ့ မေတ္တာတရားနဲ့ခြုံရင် လုံခြုံတာမှန်သော်လည်း ခုလို ကန်တော့တဲ့အခါ ဆုလေးတော့ ပေး တတ်ရမှာပေါ့”

ကုလားထိုင်ပေါ်မှာထိုင်နေတဲ့ ဖေဖေမျက်နှာနဲ့ အန်တီစန်း

အခန်း (၆)

“သာခုကွယ်... သာခု သာခု။ ခုလို မိဘကိုကန်တော့ရတဲ့ အကျိုးကြောင့် သမီးတို့ စိတ်သွားလို့ကိုယ်ပါ လိုရာရနိုင်သူတွေ ဖြစ် ကြပါစေကွယ်။ သွားလေရာ လာလေရာမှာ လာမယ့်ဘေးဝေးပါစေ ထိမယ့်ခလုတ် ဆုတ်ပါစေ။ စိတ်၏ချမ်းသာခြင်း ကိုယ်၏ကျန်းမာခြင်း နဲ့လည်း ပြည့်စုံပြီး ဒီထက်မက အောင်မြင်ကျော်ကြားတဲ့ စာရေး ဆရာမ ဖြစ်ပါစေ။ ပရိသတ်ရဲ့ အားပေးချစ်ခင်မှုနဲ့ သာယာသောလမ်း ကို လျှောက်လှမ်းနိုင်ပါစေကွယ်”

“ပေးတဲ့ဆုနဲ့ပြည့်ပါစေ”

“ဟဲ့ အစန်း... ကလေးတွေကို ဆုပေးလိုက်ဦးလေ”
ဦးအေးဝင်းပြောတော့ ဒေါ်စန်းယဉ် ရှက်ကုံးရှက်ကန်းပုံစံနှင့်

မျက်နှာကိုမော့ကြည့်ပြီး မိုးစက်ရင်ထဲမှာ နင့်သွားသည်။ ဒီအချိန်မှာ ဖေဖေဘေးမှာထိုင်နေသူက မေမေဖြစ်ရင် ဘယ်လောက်ကောင်းလိုက်မလဲလို့ တွေးမိသွားတာပါ။ မဖြစ်နိုင်မှန်းသိပေမယ့် စိတ်ဆိုတာ အစိုးမရဘူးလေ။

နတ်ကနားပွဲတွေမှာ နတ်ဆက်သလို တောင်းတာမပေးနိုင်လို့ ရှိတာလေးနဲ့ ပျော်ပါဆိုတာမျိုးပေါ့။ မေမေမရှိပေမယ့် ဖေဖေရှိနေပါသေးတယ်ဆိုပြီး စိတ်ကိုဖြေသိမ့်ထားခဲ့ရတာ။

ဪ... မေမေရယ်။

“သမီးငယ်”

ဒေါ်စန်းယဉ်ခေါ်လိုက်တာမို့ ကျောက်စက် နှုတ်ခမ်းလေးမသိမသာ မဲ့သွား၏။ ပြီးမှ မော့ကြည့်လေလျှင် -

“သမီးကြီးက ကျန်းမာရေးချူချာတော့ ဂရုစိုက်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သမီးကြီး”

“ရှင်”

“အိပ်ရေးတွေ သိပ်အပျက်မခံနဲ့နော်။ အစားကိုလည်း အချိန်မှန်စား အိပ်တာလည်းအချိန်မှန်အိပ်။ ကြာကြာဝါးမယ့်သွားက အနံ့ကြည့်ရှောင်ရတယ်တဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မမနော် လူကြီးတွေရှေ့မှာတော့ ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့နဲ့။ ပြီးရင် ပြောလို့မရအောင် ညဘက် နှစ်နာရီအထိ စာရေးပြီးတော့”

“ဟုတ်လား သမီးကြီး”

ဖေဖေ မေးတာမို့ မိုးစက် ကျောက်စက်ကို ချွန်ရမလားလို့ မျက်စောင်းထိုးလိုက်သည်။ သူတို့က မိုးစက်ကို စိုးရိမ်လို့ စာရေးတဲ့ နေရာမှာ စိတ်ကို အရမ်းနှစ်မြုပ်မထားစေချင်ပေမယ့် မိုးစက်က ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ့်ဝါသနာကို တန်ဖိုးထားသူ၊ အိပ်ရာထဲကို ဘုန်းဘုန်းသားမလဲသရွေ့။ မိုးစက်ကစာရေးနေရမှ ကျေနပ်သူလေ။

ပရိသတ်အားပေးနေသရွေ့ မိုးစက် အသက်မသေသေးသရွေ့ စာတွေ ရေးနေဦးမှာပါ။ စာမရေးရရင် မနေနိုင်တဲ့ မိုးစက်ဘဝမှာ မိဘပြီးရင် စာပေသည်သာ ကိုးကွယ်ရာ။ ပရိသတ်က ကိုယ့်ကို အားပေးနေတဲ့အချိန်မှာ ပေါ့ပျက်ပျက်နဲ့ ဇာတ်လမ်းတွေကို ဖြစ်သလို မဖန်တီးချင်။ သူတို့က ကိုယ့်ကို အားပေးသလို ကိုယ်ကလည်း စေတနာပါပါနဲ့ ကြိုးစားရမည်သာ။

“အဲဒီလောက်အထိ အိပ်ရေးပျက်ခံရင် သမီးကြီးအတွက် ကျန်းမာရေးက အလားအလာမကောင်းဘူးနော် သမီးကြီး”

“သမီးက ကျင့်သားရနေပါပြီ ဖေဖေရဲ့။ ညဘက် နှစ်နာရီမှ အိပ်ပေမယ့် မနက်ကျ ရှစ်နာရီ ကိုးနာရီမှ အိပ်ရာကနိုးတာပဲဥစ္စာ။ အိပ်ရေးပျက်တယ်ရယ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး”

ဦးအေးဝင်း ခေါင်းမာတဲ့ သမီးကြီးကြောင့် သက်ပြင်း ချလိုက်ပြီး ...

“ဖေဖေကတော့ သဘောမကျဘူး သမီးကြီးရယ်။ ကလောင် ခွဲနဲ့ ထပ်ရေးတာကိုက သမီးကြီး မှားတာ။ တစ်လတစ်အုပ်ပဲ ရေးရင် တော်ရောပေါ့”

မိုးစက် လွန်ခနဲ ပြုံးလိုက်မိသည်။ ကိုယ့်ရင်ထဲက ခံယူချက် ကို ကိုယ်ပဲသိသည်လေ။ အခြားသူက ဘယ်နားလည်ပေးနိုင်ပါ့မလဲ။

“အဲဒါလည်း ပရိသတ်အပေါ်ထားတဲ့ သမီးရဲ့စေတနာပါ ဖေဖေ။ အချို့ပရိသတ်တွေက တစ်လတစ်အုပ် ဖတ်ရတာကို အားမရ ဘူးတဲ့။ နှစ်အုပ်လောက်ဖတ်ရရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲဆိုပြီး တောင်းဆို လာကြတော့ သမီး သူတို့ဆန္ဒကို ဖြည့်စည်းပေးချင်လို့ပါ”

“အန်တီတို့က သမီးကြီး ပင်ပန်းမှာစိုးလို့ ပြောတာပါကွယ်”

“လူဆိုတာ ကွေးသောလက်ကိုမဆန့်မီ ဆန့်သောလက်ကို မကွေးမီ အချိန်မရွေး သေသွားနိုင်ကြတာပဲလေ။ သမီးမသေခင်အထိ တော့ ပရိသတ်ရဲ့မေတ္တာငွေ့ကို ရှူရှိုက်ရင်း ပရိသတ်အတွက် တတ်နိုင် သလောက် ကြိုးစားထားခဲ့ချင်တယ်”

ဒါ မှန်ကန်သောသစ္စာစကားပါ။ ကိုယ့်ဆီရောက်လာတဲ့ မိတ်ဆက်စာတွေကိုဖတ်ပြီး ပရိသတ်ရဲ့မေတ္တာစာရားကို ပိုပြီးနားလည်စွာ ပိုပြီး ကြိုးစားချင်သည်။ အချို့ကတော့ ပြောပါတယ်။ အလွမ်းဇာတ်

လမ်းတွေ သိပ်မရေးနဲ့ ကျန်းမာရေးထိခိုက်မယ်တဲ့။ အဲဒီလို သတိပေးပြီး မေတ္တာထားလေလေ မိုးစက်က အလွမ်းဇာတ်လမ်းတွေ ရေးမိလေလေပါပဲ။ ပရိသတ် ၇၀ ရာခိုင်နှုန်းက အလွမ်းဇာတ်လမ်းတွေ ကြိုက်ကြတာမို့ ဒီလိုပဲ တုံ့ပြန်မိတာပါ။

“ပရိသတ်ကို စေတနာထားတာလည်းထားပေါ့ သမီးကြီးရယ်။ ဒါပေမဲ့ သမီးကြီးက ကျန်းမာရေးကောင်းတာမှ မဟုတ်တာ။ ကိုယ့်အသက်ကိုလည်း ကြိုဖန်ပြီးမွေးမြူပြီးမှပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဖေဖေ”

“တေဇ”

“ဗျာ ... ဘဘ”

“မင်းရောက်လာပြီဆိုတော့ မင်းမှာလည်း တာဝန်ရှိတယ်နော်။ မင်းအန်တီလေးကို မင်းပဲ ကြပ်နိုင်မှာ”

“ဘဘကလည်း”

“ကဲ ... ဖေဖေ”

“ဟေ”

“သမီးတို့ကို ပြန်ခွင့်ပြုပါဦးနော်”

“အေး အေး ... ကောင်းပါပြီကွယ်”

“ဪ ... သမီးကြီး”

ထရပ်ပြီးမှ အန်တီစန်းခေါ်သံကြောင့် ခြေလှမ်းတွေ မရွေ့

လျားဖြစ်ကြသေးပေ။

“ကြံထဲက ငှက်ပျောပင်မှာ ငှက်ပျောခိုင်ခုတ်ပြီး အန်တီစန်း အုပ်ထားတယ်။ အဲဒါ သမီးတို့စားဖို့ ယူသွားဦးလေ”

“သမီးတို့စားဖို့ဆိုတာ သားမပါဘူးလား အမေစန်း”

တေဇက ကောက်ကာငင်ကာ ထမေးလေတော့ -

“အဲဒီသဘောနဲ့ အမေစန်းပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး လူလေး ရယ်။ သမီးတို့ဆိုတော့ သားရော အားလုံးပါတာပေါ့”

“ဟိဟိ”

ကျောက်စက်က ရယ်လေတော့ တေဇ ပေစောင်းစောင်း

ပြန်ငဲ့ကြည့်ကာ -

“ဘာရယ်တာလဲ”

“သမီးတို့ဆိုတော့ နင်ပါ မီးဖြစ်သွားတာလေ။ မာမိတေဇ ပေါ့။ ဘုန်းကညာတစ်ပါး”

“မမကျောက်စက်နော် ဒီပုံလားမာမိရုပ်။ သားက ဗလ ငါးတန်နဲ့ပြည့်စုံတဲ့ ယောက်ျားစစ်စစ်ပျ”

“ဒီပုံလား ဗလငါးတန်နဲ့ပြည့်စုံတာ။ လေကြမ်းကြမ်းတိုက်ရင် လွင့်ပါမယ့်လူကများ”

“မမကျောက်စက်”

“ကဲ ... တော်ကြပါတော့။ ကျောက်စက်နဲ့တေဇ၊ လာ

ငါနဲ့မီးဖိုခန်းထဲမှာ ငှက်ပျောဖီးတွေ လိုက်ယူ”

နှစ်ယောက်သား ပခုံးချင်းတိုက်ပြီးမှ အန်တီစန်းနောက်သို့ လိုက်သွားကြလေသဖြင့် မိုးစက် ပြုံးလိုက်မိသည်။ ခြောက်သွေ့နေရ မယ့်သူမဘဝထဲမှာ ကျောက်စက်နဲ့တေဇ အေးချမ်းမှုတွေ ပေးစွမ်းနိုင် သော နှင်းစက်ကလေးတွေဆိုရင် မမှားပါဘူး။

“သမီးကြီး”

“ရှင် ဖေဖေ”

“အစန်းနဲ့သမီးတို့ ခုလိုပြေပြေလည်လည် ဆက်ဆံကြတာ တွေမြင်ရတော့ ဖေဖေ ဝမ်းသာတယ် သမီးကြီးရယ်”

“စိတ်ချပါ ဖေဖေ။ ပြီးခဲ့တဲ့အချိန်ကာလတွေအတွက် သမီး ရင်ထဲမှာ ဘာအပြုံးအာဃာတမှ မရှိပါဘူး။ သူ့ဘက်က ကောင်းနေပြီ ဆိုရင် ဆိုခဲ့တာတွေကို သမီးဘက်က ပြည်ဖုံးကာချနိုင်ပါတယ်”

ဦးအေးဝင်း ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတိတော့၏။ သမီးတွေ က အစကတည်းက လိမ္မာခဲ့ပြီး မိုက်ခဲ့တာက ကိုယ်ပဲလေ။

ဆင်းရဲခြင်း၊ ချမ်းသာခြင်းတွေ ဖြစ်လာတာပဲဥစ္စာ”

“သားကြီးစားမှာပါ အန်တီလေးရဲ့”

“ကြီးစားရင်း ဘိုးဘွားရိပ်သာလည်း ရောက်နေဦးမယ်။ ပညာရှာလွန်လို့ ကြင်ယာမရ ဂေါ်မစွံဖြစ်ရင်လေ”

“ဖြစ်စရာလား။ ပညာရှာရင်း ကြင်ယာကိုလည်း မျက်လုံး ထောင့်ကပ် ရှာရမှာပေါ့။ အဲဒါမှ ပညာလည်းစုံ ကြင်ယာလည်းစုံ”

“ကြည့်စမ်း ဇာတိက ပြလာပြီ”

“သားက အန်တီလေးအဖျိုကြီးလုပ်သလိုမှ လူဖျိုကြီး မလုပ် နိုင်တာ။ အရွယ်ရောက်လို့ ယူချိန်တန်ရင်တော့ ယူရဦးမှာပဲ။ အဲဒါမှ ကိုယ်ရှာဖွေစုဆောင်းထားသမျှ စည်းစိမ်ကို အမွေဆက်ခံမယ့်မျိုးဆက် ဆိုတာ ရှိလာမှာပေါ့”

“ဪ... ရည်ရွယ်ချက်တွေက တယ်လည်း ကြီးမားတာ ကိုး”

“ဟဲ့ ဟဲ့”

တေဇ ပခုံးတွန့်၍ ရယ်လေတော့ ဝမ်းသာရာသီ မျက်စောင်းထိုး လေသည်။ တူဝရီးဆိုပေမယ့် မောင်နှမတွေလိုမို့သာ မခံချင်အောင် ပြောတာ မျက်စောင်းထိုးတာသာရှိတာ။ တကယ်တမ်းမှာ အချစ်နဲ့ ကင်းရှင်းတဲ့သူဆိုတာ အရှားသားပဲလေ။ ကိုယ်လည်း ကင်းခဲ့တာမှ မဟုတ်ဘဲ။

အခန်း (၇)

တေဇက ဝမ်းသာရာသီကားမောင်းနေတာကိုပဲ တကြည့်ကြည့်။ သူက နယ်မှာနေတာဆိုတော့ ကားမမောင်းတတ်တာ မဆန်းပေ။ ပြီးတော့ ကားဆိုတာ သူတို့နယ်မှာ အဝေးပြေးကားတွေသာရှိပြီး ဒီလိုကိုယ်ပိုင်ကားတွေက ရှားရှားပါးပါးပဲဥစ္စာ။ ရှိရင်လည်း ကားပေါ်က လူကို အထင်တကြီးနဲ့ လိုက်ငေးရတာအမောပါပဲ။

“ဟဲ့... ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

“အန်တီလေး ကားမောင်းတာကို ကြည့်နေတာလေ။ အား ကျလို့”

“အားကျနှင့် မင်းစာကြီးစားပေါ့။ မင်းဘွဲ့ရ ပညာတတ်ကြီး ဖြစ်လာရင် ကိုယ့်လုပ်ရည်ကိုရည်နဲ့ အတွေးအခေါ်ပေါ်မှာမူတည်ပြီး

အခုကျတော့ စာရေးဆရာဆိုတာ မီးဖိုချောင်ဝင်ပြီး ချက်ပြုတ်နေတဲ့ စားဖိုမှူးလိုပါပဲ။ ကိုယ်ချက်တဲ့ဟင်းကို မြည်းကြည့်ရင်းနဲ့ ဗိုက်ပြည့်သွားတတ်တာမျိုးလေ။ မိုးစက်လည်း ဇာတ်လမ်းတွေထဲမှာ ကိုယ့်စိတ်ကိုနှစ်ပြီး ချစ်ကြည့်ရင်း အချစ်ကို မစားသုံးချင်တော့တာလား မသိ။

သေချာတာကတော့ ခဲမှန်ဖူးတဲ့စာသူငယ်လို ချစ်ဖူးလို့ ကွဲခဲ့ဖူးတဲ့အသည်း နောက်တစ်ခါ ထပ်ကွဲရမှာ ကြောက်နေတာဖြစ်၏။ စာရေးဆရာဆိုတာ စာရေးတဲ့အခါမှာ အသည်းကွဲဖူးမှ အရေးအခွား ပြောင်မြောက်ပြီး ရသပိုမြောက်တယ်တဲ့။

“အန်တီလေး”

“ဟင်”

“အန်တီလေးက တကယ်ပဲ အပျိုကြီးလုပ်တော့မှာလား”

“ဒါပေါ့”

“ဟာ... ပျင်းစရာကြီး”

“ဘာ”

“အမေ့”

အမေ့လို့အသံထွက်သွားတာ ‘ဘာ’ ဆိုတဲ့အသံကြောင့် မဟုတ်ပေ။ ကားကွ တုံ့ခနဲရပ်သွားတာကြောင့် လူက ယိုင်ပြီး ရှေ့သို့ စိုက်သွားခြင်းကြောင့်ဖြစ်၏။ ကားရပ်တာနှင့် တစ်ဆက်တည်း မိုးစက်

က ကားတံခါးကို တွန်းဖွင့်ပြီး ကမန်းကတန်း ဆင်းလေလျှင် -

“မမ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ကျောက်စက်မေးတာကို ပြန်မဖြေနိုင်ဘဲ မိုးစက် မပြေးရုံ တမယ် လှမ်းသွားတဲ့ခြေလှမ်းတွေရဲ့ ဦးတည်ရာသည် -

“အား ကျွတ် ကျွတ်”

“ကလေး... ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ”

မိုးစက်မေးတာကို ပြန်မဖြေနိုင်သေးဘဲ ကလေးက ခြေချင်း ဝတ်ကို လက်နှင့်ဖိဆုပ်ပြီး မျက်နှာလေးရှုံ့မဲ့နေသည်။

“ကားသမားကလည်း တာဝန်မဲ့လိုက်တာ။ နည်းနည်းလေးမှ ပြန်လှည့်ကြည့်ဖော်မရဘူး။ ကားကိုရှောင်ရင်း ခြေခေါက်လဲတာ ထင်တယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ထနိုင်ရဲ့လား။ အန်တီ ဘာကူညီရမလဲဟင်”

“ရပါတယ်”

“သားကရော ဘယ်မကြည့် ညာမကြည့်နဲ့ ဘာလို့ ပြေးနေရတာလဲ။ ကားတွေက အရမ်းရှုပ်တာ၊ အန္တရာယ်များလို့က်တာကွယ်။ တော်သေးတာပေါ့ တိုက်မသွားလို့”

“အန်တီ”

“ဟင်”

မိုးစက် သူမမျက်နှာကို မော့ကြည့်ပြီး ပြုံးလိုက်တဲ့ ကလေးရဲ့ မျက်နှာလေးကို မြင်ဖူးသလိုပါပဲ။ ဘယ်မှာမြင်ဖူးပါလိမ့်။ မျက်မှောင် ကြွတ်၍ စဉ်းစားကြည့်လိုက်စဉ် -

“အန်တီ သားကိုမှတ်မိလား”
“ဟင် ... သားက အန်တီကို သိနေတာလား”

“သိတာပေါ့ အန်တီရဲ့”
“သိတယ်၊ ပြောပါဦး ဘယ်မှာသိတာလဲ။ ဟို အန်တီက သားကို မမှတ်မိတာ စိတ်မရှိနဲ့နော်”

“အန်တီ သားကို နာရီဝယ်ပေးဖူးတယ်လေ”
“ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”
“ဒါ ဒါဆို ... သားက ကိုရဲရင့်ရဲ့သားပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ် အန်တီ။ သားက သားလိုချင်တဲ့နာရီလေး ရလိုက်တဲ့အတွက် အန်တီကို ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါဘူး”

“ဪ”
ကိုယ်စိုက်ပေးလိုက်တဲ့ ငွေကြေးပမာဏက ဘာမှမဟုတ်ပေ မယ့် ဒီကလေးအတွက်က အထင်ကရဖြစ်သွားသလား။ ဒါပေါ့လေ၊ ကိုယ်တောင် ကိုယ့်ဘဝ နိမ့်ကျခဲ့တုန်းက ကူညီဖူးတဲ့သူတွေကို မမေ့ နိုင်ဘဲ ကျေးဇူးတွေတင်နေရတာ။ ဒီကလေးရဲ့စိတ်ဓာတ်က သူမလိုပါ

ပဲ။ ကြံဖန်ပြီး ကျေးဇူးတင်တတ်တာလေ။

“ဒါဆို အန်တီနဲ့သားက ဘယ်လိုခေါ်ရမလဲ။ အသိမိတ်ဆွေ တွေပေါ့နော်။ အခုသားက ခြေထောက်နာနေတာဆိုတော့ အန်တီ လိုက်ပို့ပေးမယ်လေ”

“နေပါစေ အန်တီ၊ လိုက်မပို့ပါနဲ့”
* မဟုတ်တာ သားက ခြေထောက်နာနေတာကို”

“သား ပြန်နိုင်မှာပါ”
“နေပါဦး ... သားက အန်တီကို အားနာလို့လား”
ကလေးက ခေါင်းမညှိတ်ခေါင်းမခါနှင့် သူမကိုပဲ ငေးငေး

လေးကြည့်ကာ -

“သားတို့အိမ်က”
စကားက ရှေ့ဆက်ထွက်မလာဘဲ ခေါင်းကိုသာ ငုံ့သွားတဲ့ မျက်နှာလေးကို မိုးစက် လိုက်ငုံ့ကြည့်ရင်း -

“သားတို့အိမ်က ဘာဖြစ်လဲ သား”
“စုတ် ... စုတ်နေလို့ အန်တီရဲ့”

“ဟင်”
အိမ်စုတ်မှာနေရတဲ့အဆင့်ထိ ဖြစ်သွားသလား။ စိတ် ကောင်းတော့ ဖြစ်သွားမိသည်။ ဟိုတုန်းက ရဲရင့်ဆိုတာ အချမ်းသာ ကြီးမဟုတ်ပေမယ့် ကိုယ်ပိုင်အိမ်နဲ့ ခြံနဲ့ ကားနဲ့၊ မိုးစက်နဲ့ ဘဝချင်း

ကွာခြားလို့လည်း ဝေးခဲ့ကြတာမဟုတ်လား။

“အခု သားက ဘယ်ပြန်လာတာလဲ”

“သား ဖေဖေအတွက် ဆေးသွားဝယ်တာပါ”

“သားဖေဖေက ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“ဖျားနေလို့ အန်တီရဲ့”

စိုးရိမ်စိတ်က ထိတ်ခနဲဖြစ်သွား၏။ ရင်ထဲမှာ သံယောဇဉ် လက်ကျန်တွေက ရှိနေသေးသည်လေ။ လုံးဝဖြတ်လို့မရခဲ့သေးတဲ့ သံယောဇဉ် လက်ကျန်လေးကို ရဲရင့်အောင်သီချင်းလို ထိုင်ငေးနေရ မလား။ သူ့နဲ့ကိုယ် ပတ်သက်စရာအကြောင်းမရှိတော့ပေမယ့် -

မိတ်ဆွေကောင်းတစ်ယောက်အနေနဲ့တော့ သူ ဒုက္ခရောက် နေတဲ့အချိန်မှာ ကူညီသင့်ပါတယ်လေ။ နာကြည်းစရာတွေကို မြန်မြန် ပျက်လွယ်အောင် သံသောင်ပြင်မှာရေးပြီး ကျေးဇူးတရားကို တစ် သက်မမေ့နိုင်အောင် ကျောက်သားမှာ ထွင်းထုရေးတဲ့ လူလိုပေး သူ့ကိုသာ မိုးစက်မနာကြည်းခဲ့ရင် ဒီဘဝကို ရောက်ချင်မှ ရောက်လာ မှာမဟုတ်လား။

နာကြည်းချက်တွေ၊

ခံစားချက်တွေ၊

အမှန်းတွေ၊

ဒါတွေကပဲ မိုးစက်ဘဝကို ကျားကန်ပြီး မြှင့်တင်ပေးခဲ့တာ

ဆိုတော့ -

“သား”

“ဗျာ”

“လာ ထ ... သားတို့အိမ်ကို အန်တီလိုက်ခဲ့မယ်”

“ဗျာ”

အံ့ဩဟန်ရှိနေတဲ့ကလေးကို လက်ကလေးဆုပ်ကိုင်ပြီး ထသိုင်းလိုက်တော့မှ လက်ထဲမှာ သောက်ဆေးလုံးလေးတွေ။

“သားဖေဖေ တော်တော်နေမကောင်းတာလား”

“အလုပ်မဆင်းနိုင်တာ သုံးရက်ရှိပါပြီ”

“ကဲ ... ဒါဆို အချိန်ဆွဲမနေနဲ့ မြန်မြန်လာ”

မိုးစက် ကလေးကို လက်ဆွဲခေါ်လာခဲ့တော့၏။ ကားဆီကို ရောက်တော့ ကျောက်စက်က -

“မမ ဒီကလေးက”

“မေးမနေနဲ့ သူ့အိမ်ရောက်ရင် သိလိမ့်မယ်”

မိုးစက် ဘာပဲလုပ်လုပ် ဘာပဲပြောပြော ကျောက်စက်က ပြန်ပြောရဲသူမှ မဟုတ်တာ။ ငယ်ငယ်တုန်းကတည်းက ပြန်ပြောရင် မိုးစက် ခွင့်မလွှတ်။ တွေ့ရာနဲ့ကောက်ပစ် ကြိုရာနဲ့ဆွဲရိုက်တတ်တာ လေ။ ကြီးသူကို ငယ်သူက ချစ်ကြောက်ရိုသေရှိနေရမယ်တဲ့။

ကားကို ဘယ်မောင်းနေတာလဲ သိချင်ပေမယ့် မမေးရဲပေ။

လမ်းဆုံးရင်တော့ သိရမှာပေါ့။

“သား”

“ဗျာ”

“သားပြောတာ ရှေ့က လမ်းခေတ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကားက လမ်းချိုးလေးတစ်ခုကို ချိုးဝင်သွားပြီးနောက် အိမ်လေးတစ်အိမ်ရှေ့မှာ ရပ်လိုက်လေလျှင် ဘာမှန်းမသိ ညာမှန်းမသိ အားလုံး ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ကြ၏။ အိမ်လေးက ပျဉ်ထောင်အိမ်လေးဖြစ်ပြီး သွပ်တွေက မည်းညစ်နေပြီ။

“ဖေဖေ ... ဖေဖေ”

“ဟာ ... လူလူ မင်း ဘယ်တွေလျှောက်သွားနေတာလဲကွ။ ဒီမှာ မင်းအဖေ အဖျားကြီးပြီး သတိလစ်နေပြီ”

“ဟင်”

“သား ဖေဖေအတွက် ဆေးသွားဝယ်နေတာပါ”

ရဲရင့်မျက်နှာကိုမြင်လိုက်ရတဲ့ကျောက်စက်။ ပါးစပ်ကလေး ပွင့်ဟသွားခြင်းနှင့်အတူ မမမျက်နှာကိုကြည့်မိသွား၏။ မိုးစက်က ကျောက်စက်ကို ပြန်ကြည့်မနေ။

“ဖေဖေ ... ဖေဖေ”

ရဲရင့်တို့နဲ့ အိမ်နီးချင်းဖြစ်သော ဦးအံ့က မိုးစက်ကို အားကိုး

တကြီး ပုံစံနှင့်ကြည့်ကာ -

“တူမကြီးက မောင်ရဲရင့်ရဲ့အသိလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒါဆို ကူညီပါဦး တူမကြီးရယ်၊ မောင်ရဲရင့်သာ တစ်ခုခု ဖြစ်ရင် ကလေးက ဒုက္ခရောက်မှာ”

“ဖေဖေ ... ဖေဖေ ... ခေါ်လိုလည်း မရဘူး။ အန်တီ ဖေဖေကို ကြည့်ပါဦး၊ ဖေဖေကို ခေါ်ပေးပါဦးဗျာ”

“ဦးလေ”

“ဟေ”

“သူ့ကို ဆေးရုံတင်မှဖြစ်မယ်။ ဒီအတိုင်းဆို ဒုက္ခရောက်မှာ နီးရတယ်”

“အေး ... ကောင်းတာပေါ့ တူမကြီးရယ်”

အသက်တစ်ချောင်းကို ကယ်ကောင်းပါတယ်လေ။ မိုးစက် သူ့ကို ဆေးရုံတင်ပေးမယ်ဆိုတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့် -

“သား တေဇ”

“ဗျာ အန်တီလေး”

“သူ့ကို ကူတွဲလိုက်ပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့”

တေဇနဲ့ဦးအံ့က ရဲရင့်ကိုယ်ကြီးကို ပွေ့ထူလိုက်ကြစဉ် -

၇၀ မိုးစက်ဖွင့်

“မမ”

အနားကိုရောက်လာသူက ကျောက်စက်။ မျက်ဝန်းရဲ့ အဓိပ္ပာယ်က မိုးစက်ကို အမှတ်မရှိဘူးလားလို့ မေးနေသလိုပါပဲ။

“နင် ငါ့ကို နားလည်ပေးပါ”

“မမ သူ့ကို ကယ်မလို့လား”

“ဟုတ်တယ်”

“မမ”

“သူက ငါ့ရဲ့ရန်သူ မဟုတ်ဘူး ကျောက်စက်။ လူ့အသက် တစ်ချောင်းကိုကယ်တာ သိန်းရာနဲ့ချီပြီးလှူတာထက် မြတ်ပါတယ်”

“အန်တီလေး လာလေ”

တေဇက လှမ်းခေါ်တာကြောင့် မိုးစက် စကားစက်ဖြတ်ပြီး ထွက်လာခဲ့တော့သည်။ သူ ဘာမှမဖြစ်ပါစေနဲ့။ သူတစ်ခုခုဖြစ်ရင် ဒုက္ခရောက်မှာ ကလေးပဲခို ဘဝချင်းယှဉ်ပြီး ကိုယ်ချင်းစာသောအားဖြင့် မိုးစက် သူ့အသက်ကို ကယ်တင်ခွင့်ရပါစေ။

ရှင်သေလို့ မဖြစ်သေးဘူး ကိုရဲရင့်။ ရှင့်သားလေးအတွက် ရှင် ရှိနေမှဖြစ်မှာ။

“မမ”

“-----”

“ကားကို ဖြည်းဖြည်းမောင်းပါ မမရဲ့”

“ဟဲ့ ... လူနာ ဒီလောက်အရေးကြီးနေတာ ဖြည်းဖြည်း မောင်းလို့ရမလား”

“အရေးကြီးတာတော့ ကြီးတာပေါ့။ တော်ကြာ”

“တော်တော့ ကျောက်စက်။ နင့်ပါးစပ်ကိုပိတ်ထား”

“ဟုတ်သားပဲဗျာ၊ မမကျောက်စက် တော်တော် စကားများ တာပဲ”

ကျောက်စက် ပါးစပ်ပိတ်သွားလေတော့၏။ စိတ်ထဲက မကျေနပ်ချင်ပေမယ့် ကိုယ်က အငယ်ဆိုတော့ ဘာများပြောပိုင်ခွင့် ရှိလို့လဲ။

“ရှင်အသက်ကို ကျွန်မကယ်ခဲ့တာမဟုတ်ဘူးလေ။ တကယ်တမ်း ရှင်အသက်ကိုကယ်ခဲ့တာ ဆရာဝန်တွေပဲဥစ္စာ”

ရဲရင့် တွေခနဲဖြစ်သွားပြီးမှ -

“ဆရာဝန်တွေ ကယ်တာ ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မီးသာ ကျွန်တော့်ကို ဆေးရုံခေါ်မလာရင် သူတို့ ကျွန်တော့်အသက်ကို ကယ်လို့မရဘူးလေ။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော့်အသက်ကို အချိန်မီ ဆရာဝန်တွေ လက်ထဲ လာအပ်ပေးတဲ့ မိုးကလည်း ကျွန်တော့်ရဲ့ အသက်သခင် ကျေးဇူးရှင်ပဲပေါ့”

မိုးစက် ရယ်လိုက်တော့ ရဲရင့် ငေးခနဲဖြစ်သွားသည်။ သူ ဒီလို ဖြစ်သင့်ပါရဲ့လား။

“ရှင်က စာဖတ်ရမှာပျင်းတော့ ခက်သားပဲ၊ မဟုတ်ရင် စာရေးဆရာလုပ်ဖို့ကောင်းတာ”

စာရေးဆရာဆိုတဲ့စကားကြောင့် မေးချင်သည့်မေးခွန်းက ဘူးခနဲပေါ်လာသည်။ သူ တွေ့ခဲ့ဖူးတဲ့ စာရေးဆရာမတစ်ယောက်ရဲ့ စာအုပ်ပေါ်က မိုးစက်ရေဆိုတဲ့ ကလောင်နာမည်လေးက မိုးလား ဆိုတာ သူသိချင်နေသည်လေ။

ဟုတ်ခဲ့ရင် သူ အရမ်းဝမ်းသာမိမှာအမှန်။ တစ်ချိန်တုန်းက ထုတ်ကာရဲ့ လက်ညှိုးပေါင်းများစွာထဲမှာ အကျဉ်းသားတစ်ယောက် ထံ အနေအထားကျုံ့ခဲ့ရတဲ့ မိုးရဲ့ဘဝလေး ထိုလက်ညှိုးတွေကြားက

အခန်း (၈)

“ခုလို ကျွန်တော့်အသက်ကို ကယ်လိုက်တဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မိုးရယ်။ တကယ်ပါ။ ကျွန်တော် မိုးရဲ့ကျေးဇူးကို ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါဘူး”

“ရှင် မှားနေပြီ ကိုရဲရင့်”

“ဗျာ”

ရဲရင့် နားမလည်နိုင်ဖြစ်သွား၏။ ကိုယ် ဘာများမှားလို့လဲ ရယ်ပေါ့။

“ကျွန်တော်ပြောတာ ဘာများမှားလို့လဲ မိုးရယ်”

“မှားတာဇီပျီ”

“ဒါဆို ဘာမှားတာလဲ ပြောပါဦး”

ရုန်းထွက်နိုင်ခဲ့ပြီဆိုရင် ကိုယ်က ကျေနပ်ဝမ်းသာပေးမယ့်သူပါ။

“မိုး”

“ရှင်”

“မိုးကို ကျွန်တော် မေးစရာရှိတယ် ... မေးလို့ရမလား”

“အင်း ... မေးလေ”

“စာရေးဆရာမ မိုးစက်ရေဆိုတာ မိုးလားဆိုတာ သိချင်လို့ပါ”

သူ့ကိုကြည့်လာတဲ့ မျက်ဝန်းတွေက အရောင်ပြောင်းသွားသည်။ မတည်မငြိမ်းနှင့် အေးစက်စက်လိုပါပဲ။ ဒါပေါ့လေ၊ သူ့စိမ်းတွေပဲကိုး။ ကိုယ့်ကြောင့် သူ့ရင်ထဲမှာ ဘာတွေခံစားခဲ့ရသလဲ၊ ကိုယ်မသိနိုင်ပေမယ့် အကောင်းပကတိတော့ ကျန်ခဲ့မှာမဟုတ်ပေ။

တကယ်တော့ ကိုယ်ကပဲ နှင့်နေအောင်ချစ်ခဲ့သူဖြစ်ပြီး ကိုယ်ကပဲ စွန့်ခွာထားရစ်ခဲ့သူ။ သူ့ဝါသနာနဲ့ကိုယ်က ဆန့်ကျင်ဘက်လားရာ ဆီမှာ ရပ်တည်ခဲ့ပြီး သူက ဝါသနာကို ကိုယ့်ထက်ပိုချစ်ခဲ့သူ။ ဒါကြောင့် ဝေးခဲ့ကြတာဆိုရင် မှားမှမမှားတာ။

အခု ...

ထားရစ်ခဲ့သူကို စိတ်မနာဘဲ သဘောထားပြည့်ဝ စိတ်ထား မြင့်မြတ်ခြင်းနဲ့ ကူညီနေတာလည်း သူပါပဲ။

“မိုး”

“ဟင်”

“ကိုယ်မေးတာကို ဖြေဦးလေ”

“ကိုရဲရင့်က ဘယ်လိုထင်လို့လဲ”

ကျွန်တော်ကနေ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ကိုယ်လို့ပြောလိုက်မိတာကို မိုးက သတိထားမိဟန်မတူ။ ရဲရင့်ကတော့ပြောပြီးမှ သတိထားမိသွားပြီး ကိုယ်နဲ့တန်ရဲ့လားလို့ မလုံမလဲ မျက်နှာလွှဲလိုက်ရသည့်အဖြစ်။

“မိုး ဟုတ်တယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် အရမ်းဝမ်းသာမိမှာပါ”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဗျာ”

“အဲဒီကလောင်နာမည်ကို ကျွန်မ ဘယ်လိုအခက်အခဲအတားအဆီးတွေကို ရင်ဆိုင်ဖြတ်ကျော်ပြီး အရယူခဲ့ရသလဲဆိုတာ ကိုရဲရင့် သိသင့်သလောက်တော့ သိမှာပါ”

“မိုး ကျွန်တော့်ကို စိတ်နာနေလား”

“မေတ္တာတရားဆိုတာ အစွမ်းထက်တဲ့လက်နက်ပါ ကိုရဲရင့်”

“ဒါဆို မိုးက ခွင့်လွှတ်ခြင်းနဲ့ အနိုင်ယူတာပေါ့”

“အတိတ်က မကောင်းခဲ့တာတွေ ဒုက္ခတွေကို ကျွန်မပြန်ပြီး အစမဖော်ချင်တာ။ ဒုက္ခဆင်းရဲတွေကို တွေးပြီး အာယာတထားနေရင် ကျွန်မပဲ လောင်မြိုက်ခံနေရမှာပေါ့။ ကျွန်မမှာ အနိုင်ယူချင်လိုစိတ်

မရှိပါဘူး ကိုရဲရင့်”

“ဪ”

ရဲရင့် ဘာဆက်ပြောရတော့မလဲ။ အနိုင်အရှုံးတွေ ပြောနေရအောင် သူ့နဲ့ကိုယ့်ကြားမှာ ဘာပြိုင်ပွဲမှမရှိခဲ့ဘဲလေ။ ကိုယ် ကျောခိုင်းခဲ့တာကို သူက ပြုံးပြုံးလေးနှင့် သူ့ဝါသနာကို ခင်တွယ်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့သူ။

“ကိုရဲရင့် အခု ဘာလုပ်နေလဲ”

“ဆေးရုံမှာဆိုတော့ ထိုင်ရင်ထိုင် မထိုင်ရင် အိပ်နေရတာပဲလေ”

“ကျွန်မမေးတာ အဲဒါမဟုတ်ဘူးလေ”

“ဒါဆို ဘာလဲ”

“ကိုရဲရင့် ဘာအလုပ်လုပ်သလဲမေးတာပါ”

“ကျွန်တော် ဝင်ရှေ့တစ်ခုမှာ လုပ်ပါတယ်”

“အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ပြေပါတယ်”

“ကလေးရဲ့ရှေ့ရေကိုစဉ်းစားပြီး ကျွန်မ ကိုရဲရင့်ကို ပြောစရာတော့ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပြောသင့်မပြောသင့်ကို စဉ်းစားနေတာ”

“သားရဲ့ရှေ့ရေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပြောချင်တာဆိုတော့ ပြောပါ မိုး။ မိုးက ကျွန်တော့်အသက်ကိုတောင် ကယ်ခဲ့သေးတာ။ သားနဲ့

ပတ်သက်ပြီးပြောမှာလည်း စေတနာစကားပဲ ဖြစ်မယ်လို့ ကျွန်တော်ယုံကြည်ပါတယ်”

“ကိုရဲရင့် ကျွန်မကို တစ်မျိုးတော့ မထင်စေချင်ဘူး”

“မထင်ပါဘူး မိုးရယ်”

မိုးစက် ဘာစကားတစ်ခွန်းမျှ ဝင်မပြောဘဲ ဖအေကိုကြည့်လိုက်။ သူမကိုကြည့်လိုက် ဖြစ်နေသော ရဲဘုန်းလူလေးကို ဆံနွယ်လေးတွေ နဖူးပေါ်ကျနေတာ သပ်တင်ပေးလိုက်ရင်း -

“ကိုရဲရင့် အခုလုပ်နေတဲ့အလုပ်က ကလေးကိုထားခဲ့ရတာလေ။ ကိုရဲရင့်ကလည်း ကိုရဲရင့်အလုပ်နဲ့ ကိုရဲရင့်ဆိုတော့ ကလေးကို

သိပ်ဂရုမစိုက်နိုင်ဘူးပေါ့။ တကယ်ဆိုရင် ဒီကလေးအရွယ်က ယုယမှု၊ ဝရုစိုက်မှုတွေကြားမှာ ပျော်မွေ့ချင်ရှာမှာပေါ့ ကိုရဲရင့်ရယ်”

“မိုးက ဘယ်လိုဖြစ်စေချင်လို့လဲ”

“ကျွန်မဆန္ဒကို ပြောမယ်နော်”

“ပြောပါ”

“ကလေးနဲ့ ရင်အုပ်မကွာနေရမယ့်အလုပ်တစ်ခုကို ကိုရဲရင့် ခြောင်းလုပ်ပါလားဟင်”

ကိုယ်နဲ့အဆင်ပြေနေတဲ့ အလုပ်တစ်ခုကနေ နောက်အလုပ်တစ်ခု ပြောင်းဖို့ဆိုတာ လွယ်သလား။ ပတ်ဝန်းကျင်အသစ်မှာ လူသစ်တွေနဲ့ထပ်ပေါင်းရမှာက ပိုဆိုးတာပေါ့။ ပြီးတော့ သားနဲ့ရင်အုပ်မကွာ

ရှိနေရမယ့်အလုပ်ဆိုတော့ ဘယ်အလုပ်ပဲဖြစ်ဖြစ် အလုပ်ကို သွားတာနဲ့ သားနဲ့က အတူနေချင်လို့ မရဘူးလေ။ ဒါကြောင့် -

“အလုပ်တစ်ခုကနေ တစ်ခုကို ပြောင်းဖို့ဆိုတာ လွယ်မှ မလွယ်ဘဲ မိုးရယ်။ ပြီးတော့ သားနဲ့အတူနေရမယ့်အလုပ်ဆိုလို့ ဘာ များရှိမှာလဲ”

“ကျွန်မက ရှိလို့ပြောတာပါ”

“ဗျာ”

“ကျွန်မ ရှင်းရှင်းပဲပြောမယ် ကိုရဲရင့်။ မိခင်မရှိတဲ့သူချင်း ကျွန်မ ရဲဘုန်းလူလေးကို ကိုယ်ချင်းစာတယ်။ မိန်းမနဲ့ယောက်ျား ကလေးကိုယုယတတ်ကြတာချင်း မတူဘူးလေ။ ကျွန်မတို့အိမ်မှာက ကျွန်မ ဂရုစိုက်ပေးနိုင်ပေမယ့် ကျောက်စက်က ကလေးချစ်တတ် တယ်။ ဒါကြောင့် ရှင်ကို ကျွန်မတို့အိမ်မှာ အလုပ်ပေးမယ် ဖွင့် လုပ်မလား”

“ဘာအလုပ်လဲ”

“ကျွန်မတူလေးကို ရှင် ကားမောင်းသင်ပေးလေ။ ပြီးရင် အိမ်မှာပိုင်းကူပေါ့။ ကျွန်မ ဘာအလုပ်သမားရယ်လို့ ရှင်ကို ကပ်ဖွယ် မတပ်ချင်ဘူး။ အလုပ်ကတော့ ရှင် မနေစိမ့်လို့လုပ်မယ်ဆိုရင် လူ စရာတွေက အများကြီးပါ။ လုပ်စရာမရှိတဲ့ အချိန်တော့လည်း နေထိုင် ပြောသာပြောရတယ်။ သူ့ကိုနှိမ်တာလား ချီးတာလား”

ထင်မှာလည်း စိုးရသေး၏။ လူစိတ်ဆိုတာ ပြောလို့မရဘူးလေ။ ကိုယ်က စိတ်ရင်းခံနဲ့ ပြောတာကို ဘယ်လိုတွေးမယ်ဆိုတာ ကိုယ်မှ မသိနိုင်တာ။ ပြောတာမတတ်ရင်လည်း ဆဲတာနဲ့တူတယ်တဲ့။ ကိုယ်က တတ်နိုင်သလောက်တော့ ပြောသင့် မပြောသင့် စကားလုံးတွေ ရွေး ချယ်ပြီးမှ ပြောတာတော့ ပြောတာပေါ့။

“ကိုရဲရင့်”

“ဟင်”

“ကျွန်မ ရှင် ဝပ်ရှော့မှာလုပ်လို့ရတဲ့အတိုင်းပဲ လစာပေးမှာပါ”

ရဲရင့် သားမျက်နှာကိုကြည့်လိုက်တော့ ပြုံးနေသည်။ ကိုယ့် အသက်ကိုကယ်ခဲ့တဲ့ ကျေးဇူးတရားနဲ့ သားအတွက် ထောက်ချင့်ပြီး သူ မာနထားနေဖို့ မလိုဘူးလေ။ မိုးက သားဘဝရှေ့ရေးကိုတွေးသလို ကိုယ်ကလည်း မိုးကို တစ်ထောင့်တစ်နေရာကနေ ပြန်ပြီး စောင့် ရှောက်ပေးချင်သည်မို့ -

“သား”

“ဗျာ”

“သားရဲ့အန်တီပြောနေတဲ့စကားတွေကို သားနားလည်ရဲ့ လား”

“အန်တီပြောတာ ဖေဖေ့ကိုအလုပ်ပေးပြီး အန်တီတို့အိမ်မှာ သားတို့ကို လိုက်နေခိုင်းတာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ သားရဲ့၊ သား အန်တီတို့နဲ့အတူမနေချင်ဘူးလား”

“နေချင်တာပေါ့ အန်တီရဲ့။ အန်တီကို သားက ချစ်တာပဲဥစ္စာ”

“ဟာ ... သား အန်တီကို ချစ်တယ်ဆိုပြီး ဖေဖေအပေါ် အချစ်လျှော့မသွားနဲ့နော်”

“မလျှော့ပါဘူး ဖေဖေရဲ့။ သားက ဖေဖေကိုလည်း ချစ်တယ်၊ အန်တီကိုလည်း ချစ်တယ်”

“လူလည်လေး”

ရဲရင့် လက်သီးနှင့်ရွယ်လိုက်တော့ လူလူလေးက ဇက်ကလေးပု၍ ရယ်လေသည်။ ပြီး မိုးစက်ဘက်သို့ ရွှေ့ထိုင်ရင်း မိုးစက်လက်မောင်းကို ဖက်ထားလေ၏။

“ကဲ ... ကိုရဲရင့်”

မိုးစက်ခေါ်လိုက်တော့ ရဲရင့် အရယ်မပျက်သေးသော မျက်နှာနှင့် ပြန်ကြည့်လေလျှင် -

“ကျွန်မပြောတာကို လက်ခံမှာလား”

“သားက မိုးစက်ကို လက်ခံတယ်လေ။ ကျွန်တော်က သားရဲ့ ဆန္ဒအတိုင်းပါပဲ”

အခန်း (၉)

“ဟေ့ကောင်”

နောက်ကနေ ဝန်းကို ခပ်ဆတ်ဆတ်ပုတ်၍ ခေါ်လိုက်တာကြောင့် ဆန်းသစ် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ စာအုပ်က ကောင်းခန်းရောက်နေကာမှ ခေါ်လိုက်တာဆို လှည့်ကြည့်လိုက်တဲ့ မျက်ဝန်းက ကျေနပ်သော အခိုးအငွေ့တို့နှင့်။

“မင်းကတော့ ရောဂါကျွမ်းနေပြီ”

“ဟင် ... ဒီကောင်က ဘာရောဂါ ဖြစ်နေတာလဲ။ ကင်ဆာလား၊ ဖိုးရောဂါလား”

မင်းထွေးကို ဇော်ဦးက မေးလိုက်တာ ဖြစ်၏။ ဇော်ဦးမေးတာကို မင်းထွေးက နားမလည်သလိုနှင့် -

“ဘာလဲ မိုးရောဂါဆိုတာ”

“အေဒိုင်ဒီအက်စ်ဆိုတဲ့ လေးလုံးရောဂါလေ”

“ဟေ့ကောင်”

မတည့်တာအပြောခံရမှ ဆန်းသစ်စာအုပ်ကို ပိတ်ဖြစ်၏ သူက ဝတ္ထုဖတ်ရတာဝါသနာပါပြီး မိုးစက်ရေရဲ့ အမာခံပရိသတ်တစ်ဦး ပါ။

“မင်းပြောတဲ့ ကင်ဆာတွေ၊ မိုးရောဂါတွေထက် ဒီကောင် ဆန်းသစ်ရောဂါက ပိုဆိုးတယ် ဖော်ဦးရ”

“ဒါဆို ဘာရောဂါလဲ”

“ဒီကောင် ဝတ္ထုတွေ ဖတ်နေတာ မင်းမမြင်ဘူးလား”

“မြင်တယ်လေ၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ၊ စာရေးဆရာမ မိုးစက်ရေဆီကို ဒီကောင် မိတ်ဆက်စာရေးတာ ခဏခဏပဲလေ”

“အေးလေ ... အဲဒါ ငါသိသားပဲဥစ္စာ”

“အခု ဟိုက ပြန်စာရေးလာတော့ ဒီကောင်ရောဂါ ပိုဆိုးလာ ပြီပေါ့”

“ပြန်စာရေးတယ်”

“ဟုတ်တယ်လေ”

ဟုတ်တယ်လေဆိုတဲ့အသံက တက်ကြွနေ၏။ ဆရာမဆီ

ပြန်စာကို အင်အားစိတ်ထဲထည့်ပြီး ရင်းနှီးတဲ့လူတွေ တွေ့တိုင်း ကြွားရ တာ အမောပါပဲ။

“ဒါဆို အဲဒီစာ ငါ့ကိုပြစမ်းပါဦး ဆန်းသစ်ရ”

“ပြချင်တာ၊ ညတုန်းက အိပ်လို့တောင်မပျော်ဘူး။ ကဲ ... ရော့ ရော့”

ဖော်ဦးက စာခေါက်ကလေးကို လှမ်းယူပြီး ဖြန့်ဖတ်လေ သည်။ ဆန်းသစ်မျက်နှာက မှီရတာထက်ပိုသော အပြုံးမျိုးနှင့်၊ မှီရ တာကမှ ချက်စားပြီးရင် ကုန်သွားမှာမို့ အပြုံးက တာရှည်မှာမဟုတ်။ သို့ ...

မောင်လေးဆန်းသစ်

မောင်လေးဆီကို မမိုး စာပြန်လိုက်ပြီနော်။ ရင်းရင်းနှီးနှီး မမိုးလို့ ခေါ်ခွင့်ပြုပါဆိုလို့ မမိုး ခွင့်ပြုပါတယ်။ မမိုးက မာနမကြီးတတ် ပါဘူး။ မမိုးဆီက ပြန်စာရလို့ ဆန်းသစ် ကျေနပ်မယ်လို့ထင်ပါတယ်။ မောင်လေးမေးတာတွေကိုလည်း မမိုး ဖြေလိုက်ပါပြီ။

မမိုးအသက်က ၃၂-နှစ်ပါ။ အိမ်ထောင်မရှိ၊ အပျိုပါပဲ။

မမိုးတို့က ညီအစ်မနှစ်ယောက်ပဲ မွေးချင်းရှိပါတယ်။ မေမေကတော့ ဆုံးသွားတာကြာပါပြီ။ ဖေဖေက နောက်အိမ်ထောင်နဲ့လေ။ ဒါကြောင့် မမိုးတို့က ညီအစ်မနှစ်ယောက်တည်းပဲ နေတာပါ။

မမိုးရဲ့စာအုပ်တွေကို အမြဲအားပေးနေတဲ့အတွက် ကျေးဇူး

တင်ပါတယ် ဆန်းသစ်။ နောက်လည်း အားပေးပါဦးနော်။ ဆန်းသစ်
တောင်းတဲ့စာအုပ်ကိုလည်း လက်ဆောင်ထည့်ပေးလိုက်ပါတယ်။

ပရိသတ်အတွက် ...

မမိုး ပိုပြီးကောင်းအောင် ကောင်းအောင် ကြိုးစားနေလျက်
ပါ။

**ခင်မင်စွာဖြင့်
မမိုး**

စာဆုံးသွားတာနှင့် ဇော်ဦးက ဆန်းသစ်မျက်နှာကို ပြုံးစိမ်းနှင့်
စိုက်ကြည့်လေသည်။ ပြီးမှ -

“မင်း စိတ်ကူးတွေယဉ်လို့ကောင်းနေမှာပေါ့”

“အင်း ... စိတ်ကူးယဉ်မိတာတော့ အမှန်ပဲ။ ငါ မမိုးကို
အရမ်းတွေ့ချင်တာပဲကွာ”

“မင်း မြင်ဖူးလို့လား”

“ဟ ... မမြင်ဖူးလို့ တွေ့ချင်တာပေါ့ကွ။ ငါ သူ့ကို အရမ်း
လေးစားတယ်။ တို့တွေဆို ဘယ်လောက်ပဲ ဝတ္ထုဖတ်ရတာ ဝါသနာ
ပါပါ စာတစ်အုပ်မပြောနဲ့ တစ်ခန်းတောင်မရေးတတ်ဘူး။ အဲဒါကြောင့်
စာရေးဆရာဆို အားလုံးကို လေးစားပြီးသားပဲ”

“ဆန်းသစ်”

မင်းထွေးက ဆန်းသစ်ပန်းကို ဖက်လိုက်ရင်း ဘေးမှ ဝင်ထိုင်

လေသည်။ သူတို့သုံးယောက်က ဘဝသမားတွေဖြစ်ပြီး သုံးယောက်
လုံး taxi မောင်းနေကြရသူတွေပါ။ အားတဲ့အချိန်လေးမှာ စာဖတ်ကြ
တာချင်းအတူ မင်းထွေးက ဘော်လုံးကျနယ်တွေသာ ဖတ်တတ်သူ။
ဆန်းသစ်ကတော့ အချစ်ဝတ္ထုတွေဖတ်ပြီး ဇော်ဦးကတော့
နန်းနှင့် ဝိမ်းကစားနေတတ်သည်လေ။ တစ်ယောက်ကို ဝါသနာ
ဆစ်မျိုးမို့ သူ့ကို အရူးလို့ပြောလို့ ဖြစ်မလား။ တစ်ယောက်တစ်မျိုး
နေကြတာပဲဥစ္စာ။

“မင်း ဆရာမကို အဲဒီလောက်တွေ့ချင်နေရင် ဒီလိုလုပ်ပါ

“ဘယ်လိုလဲ”

“ခုတစ်ခါ မင်းစာရေးရင် ဆရာမရဲ့အိမ်လိပ်စာကို တောင်း
တတ်လေကွာ။ သူက ပြန်ရေးပေးရင် မင်းကံကောင်းလာပြီလို့ မှတ်

“မင်းပေးတဲ့အကြံ မဆိုးဘူးကွ”

“ဆန်းသစ်”

“ပြော”

ဇော်ဦးက ခေါ်ပြန်သဖြင့် ဇော်ဦးဘက်သို့ လှည့်လိုက်လေ

“မင်းက အဲဒီဆရာမကို ဘာလို့တွေ့ချင်တာလဲ”

၈၆ မိုးစက်ပွင့်

ဆန်းသစ် တွေခနဲ ဖြစ်သွားလေ၏။ တွေ့ချင်ရတဲ့အကြောင်း ပြချက် သူ မပေးနိုင်။ ဘာမျှော်လင့်ချက် ဘာညည်ရွယ်ချက်နဲ့မှ မဟုတ်ဘဲ စိတ်ကကို တွေ့ချင် မြင်ချင်စိတ်တွေ ပြင်းပြနေတာ။ ဘာကြောင့်လဲ။ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်လည်း မသိ။

“အဲဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ငါ အကြောင်းပြချက်မပေးတတ်ဘူး ဇော်ဦး။ ငါ သူ့ကို မြင်ဖူး တွေ့ဖူးချင်တာပဲ သိတယ်”

“ဟိုက မျက်လုံးပြူးပြူးသွားခေါ်ခေါ်နဲ့ ဝက်ခြံပရပွထွက်ပြီး ရုပ်ဆိုးနေရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဟကောင်”

ဒီလိုပြောတော့ ဆန်းသစ်မခံနိုင်။ ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်လေးစားချစ်ခင်ရတဲ့သူကို ရုစရာမရှိအောင်ပြောလို့ ဘယ်သူက ခံနိုင်မှာလဲ။ ရိုသေလေးစားခြင်း၊ ခင်မင်ရင်းနှီးခြင်းတွေမှာ ရုပ်ချောခြင်း မချောခြင်းတွေက အဓိကကျလို့လား။ ကိုယ်လေးစားခဲ့တာက သူ့အရေးအသားနဲ့ သူ့ရဲ့ တတ်သိနားလည်မှုတွေပဲလေ”

ရုပ်မချောတော့ရော ဘာဖြစ်လဲ။

ဇော်ဦးပြောသလို တကယ် မမိုးက အရုပ်ဆိုးနေရင်လည်း ဆန်းသစ် စိတ်ပျက်သွားမှာမဟုတ်ပေ။

“မင်း စဉ်းစားကြည့်လေ၊ ၃၂-နှစ်ကို အပျိုကြီးဆိုလေ တွေးစရာဖြစ်မနေဘူးလား”

“သူလည်း သူ့အကြောင်းနဲ့သူ ရှိနေမှာပေါ့”

“ဘယ်လိုပြောပြော စိတ်မပျက်ပါလား”

“ပျက်စရာလား။ ရုပ်ချောလို့ခင်တဲ့ ခင်မင်မှုမျိုးက ရုပ်ဆိုးသွားရင် အဲဒီရုပ်နဲ့အတူ ပျက်ပြယ်သွားမှာလေ။ ငါက ဆရာမ ရုပ်ချောမှ အားပေးနေမှာမှ မဟုတ်တာ”

“ကဲ ဇော်ဦး ... မင်း အရှုံးပေးလိုက်ပါတော့ကွာ။ အဲဒါကြောင့် ငါပြောတာပေါ့။ ဒီကောင်ရောဂါ ကျွမ်းနေပြီလို့”

“နားဦးတယ်ကွာ။ မင်းတို့ပဲ ငါ့ကိုလာပြီး အနှောင့်အယှက်ပေးတာနော်၊ သွားကြ”

မင်းထွေးနဲ့ ဇော်ဦးကို နှင်ပြီးမှ သူပဲ ကားစက်ဖုံးပေါ်မှာ ဆိုင်နေရာမှ ဆင်းလိုက်ကာ -

“ကြာတယ် ... ငါပဲ သွားတော့မယ်”

ကျွန်တော် မရှူးပါဘူးနော်။ စာဖတ်ရတာ ဝါသနာပါပြီး ဝတ္ထုကိုချစ်လို့ စာတ်လမ်းဖန်တီးသူကို မမြင်ဖူးဘဲ ခင်မင်မိတာ ကျွန်တော် ရှူးတာ လား။

မမိုးရဲ့ ပြန်စာလေးရတော့ ကျွန်တော် သူငယ်ချင်းတွေကို လိုက်ကြားတယ် သိလား။ မမိုးကို ကျွန်တော် အရမ်းမြင်ဖူးချင်တာပဲ ဟေ့။ မမိုးမာနမကြီးတတ်ဘူးဆိုရင် မမိုးရဲ့လိပ်စာ ကျွန်တော့်ကိုပေးပါ လား။ ကျွန်တော် မမိုးအိမ်ကို လာခဲ့မယ်လေ။ ဒီလို တောင်းဆိုလို့ ကျွန်တော့်ကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့ မမိုးရယ်။

ကျွန်တော် မမိုးဆီက ဘာလို့ ဓာတ်ပုံမတောင်းသလဲဆိုရင် ကျွန်တော် ကျွန်တော် သက်မဲ့အရပ်ကိုကြည့်ပြီး ပီတိဖြစ်ရမှာ အား မရှိလို့ပါ။ ကျွန်တော်က သက်ရှိမမိုးကိုပဲ မြင်ချင်တာဗျ။ မမိုး ကျွန်တော့်တောင်းဆိုမှုကို လိုက်လျောပေးပါဗျာ နော်။

စာရှည်သွားတဲ့အတွက် မမိုးကို ကျွန်တော် အနူးအညွတ် တောင်းပန်ပါတယ်။ ဒီလထွက်တဲ့စာအုပ်ကိုလည်း ကျွန်တော် ဖတ်ပြီး ခါပြီး အရမ်းကြိုက်တယ်ဗျာ။ မမိုး ဒီထက်မက အောင်မြင်ပါစေလို့ ဆတောင်းရင်။

မမိုးရဲ့ပရိသတ် ဆန်းသစ်

မိုးစက် စာရွက်ကလေးကို ခေါက်ပြီး စာအိတ်ထဲသို့

အခန်း (၁၀)

သို့ ...

မမိုး

ကျွန်တော် ရှိသေလေးစားစွာနဲ့ မမိုးဆီကို စာရေးလိုက်ပြန် ပါပြီ။ မမိုးဆီကို ကျွန်တော် စာရေးတာ တော်တော်များနေပြီနော်။ မမိုး စိတ်မရှည်များဖြစ်နေမလား။ စိတ်ရှည်ပေးပါ မမိုးရယ်။ ကျွန်တော် က မမိုးကို အရမ်းလေးစားပြီး ခင်မင်မိလို့ မကြာခဏ စာရေးနေတာပါ။

မမိုးနဲ့ အပြင်မှာ ခင်မင်ခွင့်မရပေမယ့် စာရေးပြီး ခင်မင်ခွင့် ရတာကိုပဲ ကျွန်တော်က ကျေနပ်နေသူပါ မမိုးရယ်။ မမိုးကို ကျွန်တော် အရမ်းမြင်ဖူးချင်တာပဲ။

သူငယ်ချင်းတွေက ကျွန်တော့်ကို အရှူးလို့ စကြတယ် မမိုး။

ပြန်ထည့်လိုက်သည်။ ပြီးမှ နောက်ထပ် မိတ်ဆက်စာတစ်စောင်ကို ထပ်ဖတ်ဖို့ စာအိတ်တစ်အိတ်ကို ဆွဲယူလိုက်စဉ် -

“မမ”

“ဟင်”

“သူ့ကို စာပြန်ဦးမှာလား”

“သူက ငါ့ရဲ့အမာခံပရိသတ်လေ။ သူတောင်းဆိုတာကို မလိုက်လျောဘူးဆိုရင် သူ့ကို စော်ကားသလို ဖြစ်နေမှာစိုးတယ်”

“သူက ဘယ်အရွယ်လည်း မသိဘူးနော်”

မိုးစက် မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ကျောက်စက်ကိုကြည့်လိုက်၏။ ကျောက်စက် ဘာလို့ ဒီလိုမေးရတာလဲ။ မိုးစက်ကတော့ တစ်ဖက်လူ ဘယ်အရွယ်ပဲရှိရှိ သူတို့ မေတ္တာကို ကိုယ်က စေတနာနဲ့ တုံ့ပြန်ရမယ် ဆိုတာပဲသိသည်။

“ဟဲ့ ကျောက်စက် ဘာသဘောနဲ့မှ မေးတာမဟုတ်ဘူးနော် မမ။ ကျောက်စက်တို့ဘဝက အထီးကျန်ဆန်တယ်လေ။ အဲဒါကြောင့် ခင်မင်ရင်းနှီးချင်သူဆိုရင် အားလုံးကို စိတ်ဝင်စားတာပါ”

အသာလေးခေါင်းညိတ်မိပြီး မိုးစက် သက်ပြင်းချလိုက်သည် ကို ကျောက်စက်က ငေးနေ၏။ ကျောက်စက်ပြောတာ ဟုတ်နေတာပဲ။ သူမတို့မှာ ဒီညီအစ်မနှစ်ယောက်ပဲ ကျောချင်းခိုင်းပြီး ဘဝအတွက် တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့ကြတာ ကျရာကယ်ရာမဲ့ပါပဲ။ စစ်ကူမရှိသလို အားပေးမယ့်

သူလည်း ရှားခဲ့သည်လေ။

အခု လူတန်းစေ့နေနိုင်ပေမယ့် ဘဝက ခြောက်သွေ့နေဆဲပါပဲ။ ဘာကြောင့်လဲဆို အခု ကိုယ်ပေးနိုင်ကမ်းနိုင်မှ အနားရောက်လာပြီး ကူညီဂရုစိုက်တဲ့သူတွေက မိတ်ဆွေစစ်တွေမှ မဟုတ်ဘဲ။ သူမတို့ လိုချင်တာက မိတ်ဆွေစစ် မိတ်ဆွေမှန်လေ။ မိတ်ဆွေစစ် မိတ်ဆွေမှန်ဆိုတာ ကိုယ် ဒုက္ခရောက်နေတဲ့အချိန်မှာမှ တကယ် ရှိ မရှိဆိုတာ သိရတာမဟုတ်လား။

“မမ”

“ဘာပြောမလို့လဲ”

“မမ တကယ်ပဲ အိမ်ထောင်မပြုတော့ဘူးလားဟင်”

“ကျောက်စက်”

“ရှင်”

“နင် အိမ်ထောင်ပြုချင်ရင် ပြုလို့ရတယ်နော်။ ငါ ခွင့်ပြုပါတယ်။ ငါ့ကိုငဲ့မနေနဲ့”

“မဟုတ်ပါဘူး မမရဲ့”

“ဘာမဟုတ်တာလဲ”

“ကျောက်စက်က ကျောက်စက် အိမ်ထောင်ပြုချင်လို့ ပြောနေတာမဟုတ်ပါဘူး မမရယ်။ ဒဏ်ရာရခဲ့ဖူးတဲ့ မမနှလုံးသားကို သေဆုံးခံမယ့်အစား အသစ်တစ်ဖန် ပြန်လည်မွေးဖွားပြီး ရှင်သန်စေချင်

၉၂ မိုးစက်ဖွင့်
လို့ပါ”

“ဪ... နင်က ငါ့နှလုံးသား သေရေးရှင်ရေးကိစ္စအတွက် ပြောနေတာကိုး”

မိုးစက် နောက်ထပ်စာတစ်စောင်ကို ဖောက်မဖတ်ဖြစ်သေးဘဲ ထရပ်ပြီး ပြတင်းပေါက်မှာ သွားရပ်လိုက်သည်။ ကျောက်စက်က မိုးစက်ကို အချစ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး မချီမဆန် ခံစားခဲ့ရတယ်လို့ ထင်နေပုံရသည်။ လုံးဝ မခံစားခဲ့ရတာမဟုတ်ပေမယ့် ထိုခံစားမှုတွေကို မိုးစက် ဝါသနာနဲ့ အစားထိုးပြီး ဖြေသိမ့်နိုင်ခဲ့တာပဲ ဥစ္စာ။

မိုးစက်ဘဝမှာ စာရေးနေရရင် အရာအားလုံး ကျေနပ်ဖွယ်ရာ စိတ်ချမ်းသာမှုအတိနှင့်၊ မူလတန်းကတည်းက အချစ်စာမေးပွဲကြီး ကျရှုံးခဲ့တာ။ နှလုံးသားကို နောက်တစ်ခါ အနာတရမဖြစ်စေချင်တော့ပါဘူး။

“ငါ့အရွယ်က ချစ်တမ်းမုန်းတမ်း ကစားနေရမယ့်အရွယ် မဟုတ်တော့ဘူး ကျောက်စက်။ စာအုပ်ထဲမှာပဲ ချစ်၊ စာအုပ်ထဲမှာပဲ မုန်းနေရတာနဲ့ အချစ်ဝမ်းစာရော အမုန်းဝမ်းစာရော ငါ့မှာ ပြည့်နေပါပြီ”

“လူတိုင်း ကိုယ့်အသက်ကိုယ် မျှီချထားနိုင်တာမဟုတ်တော့ ဆေးပေးမီးယူဆိုတာ ရှိသင့်တယ်”

“နင်ရှိနေသားပဲ”

“ကျောက်စက်က မသေဆေးစားထားတာမှ မဟုတ်တာပဲ မမရဲ့”

“ငါ အရင်သေသွားမှာကို ငါက စိုးရိမ်နေတာ။ နင်လည်း အိမ်ထောင်ပြုသင့်နေပြီ ကျောက်စက်”

“မမ”

“ငါ အတ္တမကြီးပါဘူ။ နင့်ကို မိသားစုနဲ့ သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်း ရိုစေချင်တယ်။ အဲဒါမှ ငါ သေသွားရင်တောင် နင့်အတွက် စိတ်ချလို့ရမှာ”

“ကျောက်စက်ကလည်း မမအပေါ်မှာ ဒီအတိုင်းပဲပေါ့”

“နှစ်ယောက်စလုံး ပူမနေနဲ့၊ သား ရှိတယ်”

“ဟင်”

အခန်းထဲကို ဝင်လာသူက တေပေါ။ မိုးစက် ပြုံးပြလိုက်မိ၏။ သူမ ဘယ်လောက်ပဲ စိတ်ညစ်စရာရှိနေပါစေ ဒီကလေးမျက်နှာကို မြင်လိုက်တာနဲ့ ရင်ထဲမှာ အေးချမ်းသွားသလိုပါပဲ။ တူဆိုပေမယ့် သူမ တေအပေါ်မှာ သားလေးလို မောင်လေးလို ချစ်ခဲ့ပါသည်။ ငယ်ငယ်ကဆိုရင် ဒီကလေးကို မိုးစက်တို့ပဲ ဝိုင်းထိန်းခဲ့ရတာ မဟုတ်လား။

“ဘာတွေ တွေးပူနေကြတာလဲ။ အန်တီလေးနဲ့ မမ ကျောက်စက် အသက်ကြီးလာရင် သား ပြုစုပေးမှာပေါ့လို့”

“မလုပ်ပါနဲ့ မောင်မင်းကြီးသားရယ်။ ယောက်ျားတွေအများစုက မိန်းမစကား နားထောင်တတ်ကြလွန်းလို့ ကျုပ်တို့ညီအစ်မ ကျိန်စာ ဆဲစာ မစားပါရစေနဲ့”

“မမကျောက်စက်ကလည်း မဦးမချွတ်နဲ့။ ကျွန်တော့်ရုပ်ကို သေသေချာချာကြည့်ထား။ မယားကြောက်မယ့်ရုပ်လားလို့”

ကျောက်စက်က မဲ့ရွဲပြပြီး -

“အဲဒီလိုအပြောကြီးတဲ့သူတွေပဲ မိန်းမရှိမိုး သွားမကျိုး ဖြစ်နေတာ”

“သား တေဇ”

“ဗျာ”

“ဘယ်လိုလဲ၊ ကားမောင်းတော်တော်ဖြစ်သွားပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီလေးသွားချင်တဲ့နေရာတွေကို သားကိုယ်တိုင် ကားမောင်းပြီး လိုက်ပို့လို့ရနေပြီ ... အန်တီလေးရ”

“တယ်ဟုတ်ပါလား”

“သင်ပေးတဲ့နေရာမှာ ဦးရဲက အရမ်းစိတ်ရှည်တာပဲ။ ဆုံးစကားတွေ ပြောလိုက်တာလည်း စုံနေတာပါပဲဗျာ”

“ဘာလဲ သူ့လို မယားကြောက်မကြောက်တော့ မသိဘူး မအကြောက်ဖို့ နှမကြောက်ဖို့တွေလား”

“ကျောက်စက်”

ပြောပြီးမှ မမဆူမှာစိုးတာနှင့် ကျောက်စက် ခေါင်းငုံ့လိုက်မိတော့သည်။ ကျောက်စက်က မှန်တာတွေပြောတာလေ။ မမ ပြည့်ပြည့်စုံစုံတဝတုန်းကတော့ သူ့အမေ သူ့အစ်မတွေက သဘောတူလိုက်ကြတာ ဖူးဖူးမှတ်ထားမတတ်ပါပဲ။ မေမေကဆုံးပြီး ဖေဖေက နောက်အိမ်ထောင်ပြုလိုက်တော့ -

ဖေဖေတို့လင်မယား အတွဲညီညီ လောင်းကစားတွေလုပ်လို့ ချွတ်ခြုံပြာကျ ဆင်းရဲတဲ့ဘဝလည်းရောက်ရော မမနဲ့ သူတို့သားမတူမတန်ဘူးဆိုပြီး မမကို ပြောလိုက်ဆိုလိုက်ကြတာ ရစရာမရှိ။

အပင်ကြီး အသီးတွေဝေနေတုန်းကတော့ ချူချင်သူတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေပြီး အသီးတွေကြွေလို့ အပင်ခြောက်တော့မှ တုတ်တစ်ချောင်းတောင် ကျားကန်ထောက်ပေးဖော်မရတဲ့ လူတွေကို ကျောက်စက်ကတော့ ဘယ်တော့မှမကျေ။

မဆိုင်တဲ့ ရဲဘုန်းလူလေးကိုတော့ ကိုယ်တွေဘဝနှင့် ကိုယ်ချင်းစာပြီး ကရုဏာထားချစ်မိပေမယ့် ကိုရဲရင့်ကိုတော့ ကျောက်စက်စေတနာ မေတ္တာတွေ သိပ်မထားနိုင်။ အခု ရေလိုက်သင့် ငါးလိုက်သင့် ဆက်ဆံနေတာလည်း မမကို မလွန်ဆန်နိုင်တာရယ်။ လူလူလေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အကိုင်းကို ခင်တွယ်လို့ အမြစ်ကို မလှဲချင်တာလည်း ဖြစ်၏။

“စကားကို ဆင်ဆင်ခြင်ခြင်ပြောစမ်း ကျောက်စက်။ ပြီးခဲ့တဲ့

အတိတ်က မကောင်းခဲ့တဲ့အကြောင်းတွေကို ရတနာမြှုပ်ထားသလို ပြန်တူးယူလို့ ကောင်းတဲ့အရာ မဟုတ်ဘူး”

“တော့ သိထားသင့်တယ်လို့ထင်လို့ ကျောက်စက်က ပြော ပြတာပါ”

“နင်မှတ်ထား ကျောက်စက်၊ အချစ်ကိုသာ မျှဝေလက်ဆင့် ကမ်းပေးသင့်တာ။ အာယာတဆိုတဲ့ မီးကိုတော့ ဘယ်တော့မှ ကူးစက် ပြီး မလောင်စေနဲ့”

မိုးစက် ရပ်နေရာကနေ ပြန်လျှောက်လာ၏။ စာရေးစားပွဲမှာ ပြန်ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီးနောက် -

“ကဲ ... နင်တို့ လုပ်စရာရှိတာ သွားလုပ်တော့”

မျက်နှာမကောင်းတော့တဲ့ မမကိုကြည့်ပြီး ကျောက်စက် နောင်တရမိသွား၏။ မပြောဘဲ မျိုသိပ်ထားလိုက်ရ အကောင်းသာ။ ခုတော့ မမစိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်ထင်ပါရဲ့။

အခန်း (၁၁)

“ဟာ ... ဒီတစ်ခါ လိပ်စာပါထည့်ပေးတယ်ကွ”

စာရွက်ကလေး မြှောက်ကာမြှောက်ကာနှင့် ဆန်းသစ် ခမ်းသာအားရ ပြောလေတော့ မင်းထွေးက ဂျာနယ်ဖတ်နေရာမှ ထုတ်ကြည့်ကာ -

“ဘာလဲ ကန်စွန်းရွက်နဲ့ ပေါက်ပေါက်ပွင့်လား”

“မင်းကြီးတော်ကြီး၊ အဲဒါတွေကို ငါက ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“မသိဘူးလေ၊ မင်းပဲ လိပ်စာထည့်ပေးတယ်ဆို”

“မမက သူ့အိမ်လိပ်စာ ထည့်ပေးတာကိုပြောတာကွ”

“အံ့မယ်”

မင်းထွေးနဲ့ဇော်ဦး တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ပြီး

ပြုံးစိစိ ဖြစ်သွားကြ၏။ ပထမတော့ ဆရာမတဲ့။ နောက်တော့ မမိ။ အခု မမဖြစ်သွားပြန်ပြီ။ ဒီကောင် ဘာတွေများ စိတ်ကူးယဉ်ပြီး အရှူးထနေတာလဲ။

“ဆန်းသစ်”

“ဘာလဲကွ”

“မင်း စောစောက ဘယ်လိုခေါ်လိုက်တယ်”

ဆန်းသစ် ပြန်စဉ်းစားသလိုလုပ်ပြီးမှ -

“မမလိုခေါ်တာလေ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟိုက မ,မမတော့မသိဘူး။ မင်း မြောက်ကြွ မြောက်ကြွ ဖြစ်နေတာကိုတော့ အမြင်ကတ်လာပြီ”

“မနာလိုမရှိနဲ့ ကိုယ့်ကုသိုလ်နဲ့ကိုယ်ပဲ”

ဇော်ဦးက မဲ့ခနဲဖြစ်ပြီး အင်္ကျီအိတ်ထဲက ဘောလ်ပင်ကိုထုတ်၍ ဆန်းသစ်လက်ထဲက စာရွက်ကို လှမ်းဆွဲယူလိုက်လေလျှင် -

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“မင်း ဘာနဲ့တူနေသလဲဆိုတာ ငါပုံဆွဲပြမယ်”

“ဟာ .. ဟေ့ကောင်၊ အဲဒီစာရွက်နဲ့ မလုပ်နဲ့”

“ဘာဖြစ်လဲ၊ ငါက စာတွေကို ဖျက်ပစ်မှာမှ မဟုတ်တာ”

“ပေးစမ်းပါကွာ၊ ငါ အသစ်ပေးမယ်”

ပြောရင်း ဆန်းသစ် ဇော်ဦးလက်ထဲကစာရွက်ကို ပြန်ဆွဲ

ယူလိုက်၏။ ပြီးမှ သူ့လွယ်အိတ်ထဲသို့ လက်နှိုက်ကာ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ထုတ်ယူ၍ ဇော်ဦးဆီသို့ ကမ်းပေးလိုက်သည်။ ဒီစာအုပ်က သူကြိုက်တဲ့ ကဗျာလေးတွေမှတ်သားလောက်စရာ စကားလုံးလေးတွေကို ကူးရေးထားတဲ့ စာအုပ်ကလေးပါ။

အမေတစ်ခု သားတစ်ခုဘဝမှာ သူ့ဘဝက ဘာမှမသေချာမရေရာခဲ့။ သူ့ကို အလင်းရောင်ပေးခဲ့တာက ဒီလိုစာအုပ်တွေထဲကပဲလေ။ အစကတော့ အချစ်ဝတ္ထုကို အပျင်းပြေအဖြစ် သတ်မှတ်ပြီး ဖတ်ခဲ့တာ။ နောက်တော့ သုတရသအားလုံး ဖတ်ဖြစ်လာသည်။ စာပေရဲ့အနှစ်သာရကို စာဖတ်နာမသိလာတာလေ။ စာဖတ်ခြင်းအားဖြင့် အတွေးအခေါ်တွေက စဉ်းစားခြင်း၊ ချင့်ချိန်ခြင်း၊ မြော်မြင်ခြင်း၊ ကျော်မြင်ခြင်းတွေ ရှိလာတာပါပဲ။

“ရော”

ဇော်ဦးကမ်းပေးတဲ့စာအုပ်ကို ဆန်းသစ် လှမ်းယူပြီး ကြည့်လိုက်တော့ လူပုံစံကာတွန်းရုပ်ကလေးက အပင်ပေါ်က ပန်းပွင့်ကို မမိမကမ်းနှင့် လှမ်းခူးချင်နေသည့်ပုံ။ လက်ကမ်းနေပေမယ့် မမိတဲ့အပြင် တုံးပေါ်မှာ ခြေတစ်ချောင်းရှိနေပြီး ကျန်တစ်ဖက်က ကိုးရိုးကားရားနှင့် ချော်ကျမည့်ဟန်လေ။

ပြီးတော့ -

ကာတွန်းရုပ်ကလေးမှာ မောပန်းလို့ လျှာတစ်လစ်ဖြစ်နေပြီး

ချွေးတွေထွက်နေသည်ဆိုတော့ -

“မင်းက ငါ့ကို မမိတဲ့ပန်း တုံးခုလှမ်းတယ်လို့ ပြောချင်တာ ကိုး”

“မဟုတ်လို့လား”

“ငါက တုံးခုပြီး လှမ်းချင်တာမဟုတ်ဘူးကွ။ လေစုန်မှာ သွားရစ်ပြီး လေအသင့်မှာ မွှေးလာမယ့်ရနံ့ကို ရှူရှိုက်ရရင် ကျေနပ် နေမယ့်ကောင်မျိုး”

“အရူး”

“လူတိုင်း တစ်ယောက်တစ်မျိုးတော့ ရူးနေကြတာပါပဲ”

မင်းထွေးက ဘာတစ်ခွန်းမှ ဝင်မပြောဘဲနေရာမှ -

“အဲဒါတော့ ဟုတ်တယ်၊ ငါဆိုလည်း ဘောလုံးရူး ရူးနေတာ လေ။ ငါ့ကိုယ်တိုင်ပဲ ဘောသမားကောင်းဖြစ်ချင်သလိုလို ဘာလို့လို့နဲ့”

ဖော်ဦး ပခုံးတွန့်ပြလိုက်၏။ ဒါဆို ကိုယ်လည်း တစ်ခုခုတော့ ရူးနေမယ်ထင်ပါရဲ့။ ဘာရူးလဲ။ ဂိမ်းရူးလား။

“ဆန်းသစ်”

“ပြော”

“အခု မင်း ကန်စွန်းရွက်နဲ့ ပေါက်ပေါက်ပွင့်ရပြီဆိုတော့ ဘာဆက်လုပ်မလဲ”

“ဆန်းသစ်မကုန်ရင် မင်း ကူစားပေးလိုက်ပါလား”

“မစားဘူး... ဟေ့ သွားမှာ”

ပြန်ဖြေလိုက်သူက မင်းထွေးမဟုတ်ဘဲ ဆန်းသစ်ဖြစ်၏။ ဘယ်သူတွေ ဘာပဲပြောပြော ကိုယ့်ဆန္ဒ ပြင်းပြမှုက မမိုးကို မြင်ဖူး ချင်တာ။ မြင်ဖူးပြီးရင် ဘာတွေ ဆက်ဖြစ်နိုင်မလဲဆိုတာတော့ ကံကြမ္မာ ကို ကြိုမြင်နိုင်တဲ့သူ မရှိဘူးလေ။

“မင်း တကယ်သွားမှာလား”

“အပြောကြီးတယ်ထင်ပြီး ဒေါသီးမနေနဲ့။ အဟုတ်တကယ် အမှန်သွားမှာ”

“ဘာလဲသား”
“ဖေကြီးကို သားပြောစရာရှိတယ်”
“ပြောလေ ဘာလဲ”

သားကို လိမ်းပေးဖို့အတွက် သနပ်ခါးသွေးနေခြင်းအလုပ်ကို
ခဏရပ်ထားလိုက်၏။

“သားသူငယ်ချင်းတွေက သားကိုမေးကြတယ် ဖေဖေ”
“ဟင်... ဘာမေးလဲ”
“အန်တီမိုးကို သားရဲ့မေမေလားတဲ့”
“ဟာ”

လာတာနဲ့တိုးပြီး ကြားသွားလေမလားလို့ ရဲရင့် စိတ်မလုံစွာ
ဟိုကြည့် ဒီကြည့်နှင့်။ တစ်ခါတလေ ရဲရင့် မအားတဲ့အခါ မိုးက
သားကို ကျောင်းလိုက်ဖို့ခွဲသည်ကိုးလေ။ ကျောင်းကလည်း မိုးတို့လမ်း
နှင့် နီးတဲ့ကျောင်းကို ပြောင်းလာရတာမို့ သားရဲ့သူငယ်ချင်းတွေက
လည်း သူတို့သားအဖအကြောင်းကိုမသိတဲ့ လူသစ်တွေပဲပေါ့။

“သားက ဘာပြောလိုက်လဲ။ မေမေမဟုတ်ဘူး ငိုရဲ့အန်တီ
လို့ သားက မဖြေလိုက်ဘူးလား”
“ဟင့်အင်း”

ဟင့်အင်းဆိုတဲ့ သားရဲ့အဖြေကို နားမလည်သလို ကြည့်
လိုက်တော့ သားကလည်း သူ့ကိုပြန်ကြည့်နေတာ မျက်ဝန်းထဲမှာ

အခန်း (၁၂)

သားကို အိပ်ရာကနိုးပြီး ကျောင်းသွားဖို့ ပြင်ဆင်ပေးရသည်။
ကျောက်စက်က သူ့လုပ်ပေးပို့မယ်လို့ တာဝန်ယူထားပေမယ့် အားနာ
စရာကြီးလေ။ ကိုယ့်မှာလည်း ဖင်မထိုင်ရအောင် အလုပ်လုပ်နေရတာမှ
မဟုတ်တာ။ အခွင့်အရေးဆိုတာ လင်းမြေ့ရတဲ့ချိုကို အခါခါ တုတ်
ထမ်းဝင်လို့မှ မကောင်းတာလေ။

အခု -

သူ့ကို လစာပေးထားပေမယ့် ဘာအလုပ်သမားလို့ ကင်ပွန်း
မတပ်။ လိုအပ်တဲ့နေရာတွေမှာ ကိုယ်က သိတတ်လို့ လျှောက်လှမ်း
နေရတာပဲရှိတာ မဟုတ်လား။

“ဖေကြီး”

ဘာအဓိပ္ပာယ်တွေလဲမသိ။

“သူတို့မေးတာကို သားဟုတ်တယ်လို့ပဲ ပြောခဲ့တယ် ဖေဖေ”

“ဘယ်လို”

“ဖေဖေ သားကို စိတ်ဆိုးသွားလား”

“သား”

“ဗျာ”

“သား ဘာလို့ အဲဒီလို ပြောခဲ့တာလဲ။ မိုးက သားရဲ့မေမေ မဟုတ်ဘူးလေ”

“မဟုတ်မှန်းတော့ သား သိပါတယ်”

“အဲဒါဆို ဘာလို့ မင်းညာခဲ့တာလဲ။ မိုးသာ သိသွားရင် မင်းကိုရော ငါ့ကိုရော စိတ်ဆိုးမှာကွ သိလား”

လူလူ မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ခေါင်းငုံ့သွားလေ၏။ ကလေး ကလည်း ကလေးအတွေးနဲ့ ရင်ထဲမှာ ဘာတွေရှိနေသလဲ။ သားကို အပြစ်မတင်ချင်ပေမယ့် မဟုတ်ကို အဟုတ်လို့မှတ်ပြီး တစ်နေ့ သား စိတ်ကို ဒဏ်ရာမရစေချင်။

“သား အမှန်ကိုပြောရရင်”

“ဘာဖြစ်လဲ ဆက်ပြော”

“အန်တီမိုးက သားမေမေဖြစ်ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲလို့ တွေး ပိတယ်”

“ဘာကွ”

“ဖေဖေ”

“-----”

“သား သူများတွေလို ဖေဖေနဲ့မေမေနဲ့ နေချင်တယ်။ အန်တီ မိုးကို သား မေမေတော်ချင်တယ် ဖေဖေ”

“ရဲဘုန်းလူ”

ရဲရင့် ကလေးက ကလေးစကားမပြောသောသားကို ဒေါသ ဖြစ်သွားမိ၏။ ဒါကြောင့် ပခုံးကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းဆွဲလှုပ်မိသည်။ မိုးကို မေမေ တော်ချင်တယ်တဲ့လား။ ဟိုတုန်းကတော့ ကျောခိုင်းထားရစ်ခဲ့ ပြီး ခုကျမှ ကိုယ့်ဘက်က သံယောဇဉ်မပြတ်တာတွေ မေ့လို့မရခဲ့တာ တွေ ပြောနေရအောင် တန်ရဲ့လား။

ကိုယ့်ဘဝ မြင့်မားနေချိန်ကတော့ နိမ့်ကျနေတဲ့သူဘဝကို ဖျာလိုခင်းပြီး နင်းတက်ခဲ့တာ။ အခု သူ့ဘဝက ပင်မြင့်စံပန်းတစ်ပွင့် ဖြစ်ပြီး ကိုယ့်ဘဝက တုံးခုလို့လည်း မလှမ်းနိုင်တဲ့ အခြေအနေ။ ဒါကို ဇွတ်တိုးရင် ကိုယ့်လောက် တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တဲ့သူ ရှိပါဦး မလား။

“မင်း နောက်ထပ် အဲဒီလိုစကားမျိုး ဘယ်တော့မှ မပြောမိ စေနဲ့ ကြားလား”

“ဖေဖေ”

“ပြောရဲပြောကြည့် မင်းကို ငါရိုက်မယ်”

“သား”

“မင်းပါးစပ်ကို ပိတ်တော့။ ထပ်ပြောရင် ငါရိုက်မှာနော်”

“ဦးရဲ သားအဖတွေ ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ”

သူတို့နေတဲ့ အိမ်လေးပေါ်သို့ တက်လာသူက တေပေါ့။ သူတို့သားအဖက အိမ်ကြီးရဲ့ခြေရင်းဘက်က အိမ်လေးမှာနေတာ ဆိုတော့ အကြောင်းမရှိဘဲနှင့် အိမ်ကြီးပေါ်သို့ မသွားကြပေ။ လူလူကတော့ အားတာနှင့် အိမ်ကြီးဆီမှာပါ။ ကလေးမရှိတော့ သားကိုပဲ ပိုင်းချစ်နေကြတာလေ။

“တေဇ”

“ကလေးကို ဆူနေတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး ဆုံးမစကားပြောနေတာပါ”

“ညီလေး”

“ဗျာ”

“မမကျောက်စက်က ခင်ဗျားလေးကို breakfast စားကြခွင့်ပါတဲ့။ ပြီးရင် ကိုကြီး ကျောင်းလိုက်ဖို့မယ် ဟုတ်ပြီလား”

“ဟင် ... သားကို ကိုကြီး ကျောင်းလိုက်ဖို့မှာလား”

“ဒါပေါ့။ မလိုက်ဘူးလား”

“လိုက်မယ်”

လူလူက ချက်ချင်းထလိုက်သွားလေတော့ လိမ်းပေးဖို့ သွေးထားတဲ့ သနပ်ခါးလေးက ဒီအတိုင်းကျန်ခဲ့၏။ ဒါ ဥပမာပါပဲ။ သားလေးအရွယ်ရောက်လို့ အတောင်စုံရင် သူလည်း ဒီသနပ်ခါးတွေလို ခြောက်သွေ့ပြီး ကျန်ခဲ့ရမှာလား။

ရဲရင့်။

ပန်းပင်တွေဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ဒီပန်းတွေကို ပျိုးတဲ့ ဥယျာဉ်မှူးက ဘယ်သူလဲ။ နှင်းဆီအနီ အဝါ စသည်တို့ကို ကြည့်ပြီး သူလက်ဖဝါးကို ဖြန့်ကြည့်မိလိုက်၏။ သူလည်း သားဘဝလေး လှပစွာပွင့်လန်းလာနိုင်ဖို့အတွက် ရေလောင်းပေါင်းသင် လုပ်ပေးနေတာပဲလေ။ အချိန်တန်ရင် ဥယျာဉ်မှူးဆိုတာ ပန်းမခူးရမှန်းတော့ သိသားပဲ။

သားနဲ့ပတ်သက်ပြီး သူ ဘာမျှော်လင့်ချက်တွေထားနေရဦးမှာလဲလေ။ မိဘဆိုတာ စုန်ရေပဲရှိတာ မဟုတ်လား။

“ဟင်”

ခြံတံခါးဆီသို့ အကြည့်ရောက်သွားခိုက် ခြံထဲသို့ ချောင်းကြည့်နေသောလူငယ်တစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် ရဲရင့် ခပ်သွက်သွက် လျှောက်သွားလိုက်သည်။ မိုးအသိဆိုရင် ခေါင်းလောင်းလှုပ်ခေါ်ရမှာကို ဘာလို့ ချောင်းကြည့်နေရတာလဲ။

လူဆိုးပဲဖြစ်ဖြစ် လူကောင်းပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီအိမ်နဲ့ပတ်သက်လာရင်

သူမှာတာဝန်ရှိသည်ဆိုတော့ -

“ဘယ်သူနဲ့တွေ့ချင်လို့လဲ”

“ဗျာ”

“ဘယ်သူနဲ့တွေ့ချင်လို့လဲလို့ မေးနေတာလေ မကြားဘူးလား”

“ကြား... ကြားပါတယ် ခင်ဗျာ”

“ကဲ... ဒါဆိုပြော”

“ဟို... ကျွန်တော်”

ဆန်းသစ် သူ့ကိုမေးတဲ့သူကို မရဲတရဲကြည့်လိုက်မိ၏။ အသက်က သုံးဆယ်ကျော်လောက်ရှိမည်ထင်ရ၏။ ဒါ ခန့်မှန်းကြည့်တာပါ။ ဒီအရွယ် ဒီပုံစံနဲ့ မမိုးရဲ့ယောက်ျားများ ဖြစ်နေမလား။ ဟာ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ မမိုးက အပျိုလို့ စာထဲမှာ ဝန်ခံထားတာပဲဥစ္စာ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီနေရာအထိရောက်လာပြီးမှတော့ -

“ဟေ့ကောင်”

“ဗျာ”

“မင်း ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်ကလဲ”

“ကျွန်တော် ကျွန်တော်က ဆရာမ မိုးစက်ရေရဲ့ အမာခံ ပရိသတ်ပါ ခင်ဗျာ။ ဆရာမပေးတဲ့လိပ်စာအတိုင်း ကျွန်တော် ဒီကို ရောက်လာတာပါ”

“ဪ”

“ဟို ဆရာမ ရှိလားမသိဘူး ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်က ဆရာမနဲ့ တွေ့ချင်လို့ လာ... လာခဲ့တာပါ”

“ရှိပါတယ်၊ ဘယ်သူလို့ ပြောပေးရမလဲ”

“ဆန်း... ဆန်းသစ်လို့ ပြောပေးပါ အစ်ကို”

“ဒါဆို ခဏစောင့်နော်၊ သွားပြောပေးမယ်”

“ဟုတ်”

ခေါင်ညှိတ်ပြီး ဟုတ်လိုက်တော့ ရဲရင့်က တံခါးကို ကျောခိုင်းပြီး အိမ်ကြီးဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ မိုးရဲ့ပရိသတ်တဲ့။ မိုးတွေ့ချင်မတွေ့ချင်တော့ သွားမေးရဦးမှာပေါ့။

ဆန်းသစ်မှာလည်း ...

လာခဲ့တုန်းကတော့ တွေ့ချင်မြင်ချင်စောနှင့် ဘာမှမတွေ့ခဲ့။ အခုကျတော့ ရင်တွေ့ခုန်ပြီး ဒူးပဲတုန်ချင်သလိုလို၊ လက်ဖျား ခြေဖျားတွေပဲ အေးလာချင်သလိုလို။ ရောက်လာပြီးမှတော့ ဘာလို့လှည့်ပြန်ရမှာလဲ။ ဇော်ဦးပြောသလို အရပ်ဆိုးသည်ပဲဖြစ်စေ မဆိုးသည်ပဲ ဖြစ်စေ ကိုယ်လေးစားခင်မင်ရတဲ့ ဆရာမကို မြင်ဖူးအောင်ကို ကြည့်သွားမှ ဖြစ်မှာ။

ခြံတံခါးကို ကျောနှင့်ကပ်ပြီး စိတ်ကိုတင်းထားရင်း နောက်တော့ ခြံထဲကို ပြန်ချောင်းကြည့်မိပြန်သည်။

“ဟော... ဟိုလူပြန်ထွက်လာပြီ”

ရဲရင့်ပြန်ထွက်တာလာကိုမြင်ပြီး ဆန်းသစ်လက်အုပ်ချီပြီး ဆုတောင်းနေမိတာ မမိုးကိုတွေ့ရဖို့။ ရဲရင့်က တံခါးဖွင့်ပေးလေလျှင်-

“မမိုးက ဘာပြောလဲအစ်ကို၊ ကျွန်တော့်ကို ဝင်ခွင့်ပေးလား၊ ကျွန်တော် ဝင်လို့ရမလား အစ်ကို၊ ပြောပါဦးဗျာ”

“ဝင်ခဲ့ပါတဲ့”

“ဟား... ဝမ်းသာလိုက်တာဗျာ”

ဆန်းသစ် ထခုန်ချင်စိတ် ပေါက်သွား၏။

“ဒါနဲ့အစ်ကိုက”

“ဘာသိချင်လို့လဲ”

“မမိုးနဲ့ ဘာတော်လဲလို့ပါ”

စောစောကတော့ ဆရာမခေါ်ပြီး ခုတော့ မမိုးတဲ့။ ရဲရင့် စိတ်ထဲမှာ သဘောမကျသလိုပါပဲ။

“အစ်ကိုက မမိုးရဲ့အစ်ကိုလား”

“အလုပ်သမားပါ”

“ဪ”

“မင်း တော်တော်စပ်စုတဲ့ကောင်ပဲ။ ကဲ... မိုး စောင့်နေတယ် သွားတော့”

“ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့၊ အစ်ကို့ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“မလိုပါဘူး။ ငါက ငါ့တာဝန် ငါ ထမ်းဆောင်တာ”

ရဲရင့် ရှေ့က ထွက်သွားတော့မှ ဆန်းသစ်လည်း နောက်မှ လိုက်လာဖြစ်သည်။ အိမ်အနားကိုရောက်တော့မှ ရဲရင့်က သူနေတဲ့

အိမ်လေးဘက်ကို ခွဲထွက်သွားပြီး -

ဆန်းသစ်ကတော့။

ဆန်းတပင် အနောက်လမ်း
ဗုဒ္ဓကုန်းကျောင်း

အခန်း (၁၃)

“ထိုင်”

ထိုင်ဆိုပေမယ့် ဆန်းသစ် မထိုင်ဖြစ်သေးပေ။ နောက်တွဲ ဆံထုံးလေးနှင့် ယဉ်စစ်ရိုနေသော မိုးစက်ရေကို ငေးနေမိ၏။ ဒါ ဆန်းသစ်လေးစားခင်မင်ခဲ့မိသော စာရေးဆရာမ မိုးစက်ရေပဲပေါ့။ ဇော်ဦးပြောသလို သွားခေါခေါနဲ့ ဝက်ခြံပရပွထွက်ပြီး မျက်လုံးပြူးပြူး ရုပ်ဆိုးဆိုးမဟုတ်ပေမယ့် -

မချောမလှတာကလည်း အမှန်။

အသာညိုညို၊ အရပ်ပုနှင့် မိုးစက်ရေဆိုတာ ပိန်ပိန်သေး သေးလေးပါပဲ။ အစွဲကတည်းက ဆန်းသစ်သည် ချောတာလှတာတွေ ကို မက်ပြီး လေးစားနှစ်သက်ခဲ့တာမဟုတ်လေတော့ မမိုးအပေါ်ထားခဲ့

မိတဲ့စိတ်က လုံးဝပြောင်းလဲသွားခြင်းမရှိ။

“ထိုင်လေ ဆန်းသစ်”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့”

နောက်ထပ် ထိုင်ခိုင်းတော့မှ ဆန်းသစ် ထိုင်ဖြစ်တော့သည်။

“ကဲ ပြောပါဦး... မမိုးနဲ့ ဘာများဆွေးနွေးစရာရှိလို့လဲ”

“ဟို ကျွန်တော် ဆရာမကို မြင်ဖူးချင်လို့ပါ”

“ဆရာမကို မြင်ဖူးချင်လို့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

မိုးစက် ပြုံးလိုက်မိ၏။ မြင်ဖူးချင်လို့လာခဲ့တာတဲ့လား။

“အခု မြင်လိုက်ရပြီဆိုတော့ စိတ်ပျက်မသွားဘူးလား”

“မပျက်ပါဘူး။ ကျွန်တော် ဆရာမကို လေးစားခင်မင်ခဲ့တာ

ရုပ်ရည်ရှုပ်ကားနဲ့မှ မဆိုင်တာ”

“မင်းက အပြောကောင်းသားပဲ”

“ကျွန်တော်က တကယ်ပြောတာပါ ဆရာမရဲ့”

“မင်း ငါ့ကို မမိုးလို့ ရင်းရင်းနှီးနှီးခေါ်ပါရစေလို့ ခွင့်တောင်း

ထားတယ်နော်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“မမိုးကလည်း ခွင့်ပြုထားတာပဲဥစ္စာ”

“ခုမှ လူချင်းတွေ့ဖူးတာဆိုတော့ မမိုး မကြိုက်မှာမိုးလို့ပါ”

“ကြိုက်ပါတယ် ... ရင်းရင်းနှီးနှီးပေါ့။ အဲဒီဆရာမဆိုတဲ့ အသုံးအနှုန်းက စည်းတစ်ခုလို့ပဲ မမိုးက ထင်တယ်”

ရုပ်မချောပေမယ့် မမိုးမျက်နှာနဲ့ စကားပြောတဲ့လေသံက အေးချမ်းသည်လို့ ဆန်းသစ်ထင်၏။ လာသာလာခဲ့ရတယ် အဆင်မှ ပြေပျံ့မလားလို့ မ,တင်လာခဲ့ရတဲ့အလုံးကြီးက ခုတော့ ပြုတ်ကျသွား ပါပြီ။

အချို့ဆိုရင် ... သူ့ဘဝအကျိုးပေးအပေါ်မူတည်ပြီး သူ့မာန နဲ့သူ နေတတ်ကြတာပဲလေ။ မမိုးကတော့ ဒီလိုမဟုတ်ပါလား။

ကျောက်စက်က ကော်ဖီလာချပေးလေတော့ -

“ကော်ဖီသောက်ပါဦး”

“မသောက်တော့ပါဘူး”

“သောက်ပါ ဆန်းသစ်ရဲ့။ တော်ကြာ ကိုယ့်အိမ်ကိုရောက် လာတဲ့ ဧည့်သည်အပေါ် မမိုးတို့တာဝန်မကျေသလို ဖြစ်နေပါ့မယ် သောက်ပါ”

သူမကိုယ်တိုင် ကော်ဖီပန်းကန်ကို ဆန်းသစ်မျက်နှာရှေ့အထိ ရွှေ့ပေးလေတော့ ဆန်းသစ် မငြင်းတော့ပေ။ ခုလို မမိုးနဲ့ တွေ့ခွင့် ရတာကို ဆန်းသစ် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကုသိုလ်ထူးသူလို့ သတ်မှတ်ပြီး ပီတိဖြစ်နေရ၏။

“မမိုး”

“ဟင်”

“စောစောက ကော်ဖီလာဖို့တာ မမိုးညီမဆိုတာလား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ သူ့နာမည်က ကျောက်စက်ရေတဲ့”

“ဒါဆို မမိုးနာမည်အရင်းက ကလောင်နာမည် မိုးစက်ရေ ဝဲလား”

“အင်း ... ဟုတ်တယ် ဆန်းသစ်။ မေမေက မိုးစက်ရေနဲ့ ကျောက်စက်ရေဆိုပြီး မမိုးတို့ညီအစ်မကို ဒီနာမည်တွေပေးခဲ့တာ။ အေးချမ်းခြင်းကို နိမိတ်ဆောင်တာလေ။ ဒါပေမဲ့ မမိုးတို့ဘဝက မအေး ချမ်းခဲ့ပါဘူး။ ခုလို စာရေးဆရာမဖြစ်လာဖို့အတွက်လည်း မမိုးတို့ ရင်ဆိုင်ကျော်ဖြတ်ခဲ့ရတာတွေက အရမ်းခက်ခဲကြမ်းတမ်းလှပါတယ်။ ဒါကြောင့် မမိုး စာရေးရတဲ့အလုပ်ကို အရမ်းတန်ဖိုးထားတာပေါ့”

“ဪ”

“ဆန်းသစ်ကရော”

“ဗျာ”

“အခု ဘာအလုပ်လုပ်လဲ”

ဆန်းသစ် မမိုးရှေ့မှာ ကိုယ့်ဘဝအကြောင်းပြောရမှာ သိမ် ငယ်သလိုပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ရိုးရိုးသားသား ရှာဖွေစားသောက်တာမို့ မရှက် ပေ။

“ကျွန်တော် taxi မောင်းပါတယ်”

“အဆင်ပြေပါရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့... ပြေပါတယ်”

“မင်းက မမိုးဝတ္ထုတွေကို တော်တော်များများ ဖတ်ဖူးတယ် ထင်တယ်”

“ပထမဆုံးကနေ ငါးအုပ်လောက်အထိတော့ ကျွန်တော် မဖတ်ရဘူး မမိုး။ မဖတ်ရဘူးဆိုတာ ဆိုင်မှာမေးလို့မရလို့ပါ”

ငါးအုပ်လောက် မဖတ်ရဘူးဆိုတော့ ငါးဆယ့်ငါးအုပ်က ဖတ်ဖူးတယ်ပေါ့။ မိုးစက်ဆီကို မိတ်ဆက်စာရေးတာကတော့ ရှစ်စောင်ရှိပြီဖြစ်တဲ့ ကောင်လေးပါ။ ဒီလို ပရိသတ်မျိုးကို မိုးစက် အသိအမှတ်ပြု ခင်မင်ရမည်သာပေါ့။

“ဒါဆို မင်းဖတ်ဖူးတဲ့စာအုပ်တွေထဲမှာ ဘယ်စာအုပ်ကို အကြိုက်ဆုံးလဲ”

“အားလုံးကကောင်းနေတော့ ဘယ်စာအုပ်ကို အကြိုက်ဆုံးဆိုတာ ပြောမပြတ်ဘူး မမိုးရဲ့။ ဟို အမှန်ပြောရင်တော့ အကွဲဇာတ်လမ်းဆို ကျွန်တော် သိပ်မကြိုက်ဘူး”

မိုးစက် ပြုံးလိုက်မိသည်။ လူဆိုတာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် စိတ်ဓာတ်ချင်း အကြိုက်ချင်းမှမတူကြတာပဲလေ။ ရောက်လာတဲ့ မိတ်ဆက်စာတွေထဲမှာပဲ ကြည့်လေ။ အချို့က အကွဲဇာတ်လမ်း မရေးပါနဲ့။ မင်းသားနဲ့မင်းသမီး ပေါင်းမှ ကြိုက်တယ်။ အချို့ကျတော့

အကွဲဇာတ်လမ်း ကြိုက်လို့ အကွဲဇာတ်လမ်းလေးတွေ များများရေးပေးပါတဲ့။ အချို့ကျတော့ မိန်းကလေးတစ်ဖက်သတ်ကြိုက်တာ မရေးပါနဲ့။ ကောင်လေးက စိတ်ဓာတ်ကြမ်းနေသလားလို့ ဆိုတာတွေ။

ဒီတော့... ရေးတဲ့သူက လူအများကြိုက်အောင် သူ့အကြိုက် သူ့အကြိုက်ဆိုပြီး မျှရေးရတာ သူတို့မှမသိဘဲလေ။ ဒါကို နားလည်ပေးနိုင်ခြင်းနှင့်။

“လောကကြီးမှာ လူတိုင်းက ချစ်တိုင်းမညာ။ ညားတိုင်းမှ ချစ်ကြတဲ့ ဆန်းသစ်ရဲ့။ လူတွေရဲ့စိတ်ကလည်း အကြိုက်ချင်းမတူကြဘူးလေ။ မမိုးတို့ကလည်း ဇာတ်လမ်းမထပ်အောင် ကြိုးစားရေးနေတာပါပဲ။ အဲဒီတော့ မင်းသားနဲ့မင်းသမီး မပေါင်းတာရော ပေါင်းတာရော ရေးဖြစ်သွားတာပေါ့။ မမိုးညီမကဆို မမိုး အလွမ်းဇာတ်လမ်းတွေရေးရင် မရေးစေချင်ဘူးတဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“ရေးတဲ့သူက ဘယ်ဇာတ်ကောင်တိုင်းရဲ့နေရာကို ကိုယ်တိုယ်တိုင် ဝင်ပြီး ခံစားရတာလေ။ အလွမ်းဇာတ်လမ်းရေးပြီးရင် မမိုးဆေးခန်းပြေးရတာများလို့ပေါ့”

“ဗျာ”

ဆန်းသစ် မမိုးပြောတာတွေ ဟုတ်ပါလားလို့တွေးပြီး မမိုးကို ဆနားသွားမိ၏။ ကိုယ်က ကိုယ့်ဆန္ဒကိုတင်ပြပြီး သူ့ဘက်ကမှ တွေး

မကြည့်မိဘဲလေ။

“ဒါဆို ကျွန်တော် မှားသွားပြီ။ မဝိုးကို တောင်းပန်ပါတယ် နော်”

“မင်းက ဘာကိုတောင်းပန်တာလဲ”

“ကျွန်တော် မမိဘက်က တွေးမကြည့်ဘဲ ကျွန်တော့်ဆန္ဒကို ပဲ ပြောမိလို့ပါ။ အဲဒီအတွက် မဝိုးကို စော်ကားသလို ဖြစ်သွားတာ လေ။ စာရေးဆရာတွေ ပရိသတ်အပေါ်ထားတဲ့ စေတနာကို ကျွန်တော် နားလည်ပါပြီ”

“နားလည်ပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ကျွန်တော်က ကျေးဇူးတင်ရမှာပါ မဝိုးရဲ့။ ကျွန်တော့်ကို ခုလို လက်ခံစကားပြောပေးတဲ့အတွက် မဝိုးကို တကယ် ကျေးဇူးတင် ပါတယ်”

ပရိသတ်အပေါ်ထားတဲ့ ကိုယ့်စေတနာကို တစ်ဦးတစ် ယောက်က နားလည်သွားပြီဆိုရင် သူကနေတစ်ဆင့် လေးငါးယောက် ထက်မနည်း နားလည်ကြဦးမှာ အမှန်ပဲလေ။

“မဝိုး”

“ဟင်”

“ကျွန်တော့်ကို ပြန်ခွင့်ပြုပါဦးနော်”

“မြန်လှချေလား”

“ဟို ဝိုးကိုတွေ့ချင်လွန်းလို့သာ လာခဲ့ရတာ၊ ကျွန်တော် ကားကို ခြံပြင်မှာ ထားခဲ့တာ မဝိုးရဲ့”

“ဟင်... အဲဒါ ခြံထဲကို မောင်းလာခဲ့ရောပေါ့”

“မဝိုး မကြိုက်မှာစိုးလို့ပါ”

ဝိုးစက် ဆန်းသစ်ကို ခပ်တွေတွေလေး ငေးကြည့်မိသွား၏။ သူမရှေ့မှာ စာသင်ခန်းထဲက ကလေးငယ်လေးလို ခေါင်းလေးငုံကာ သူမကို ရဲရဲမကြည့်ရဲရှာ။

“မကြိုက်စရာမရှိပါဘူး ဆန်းသစ်ရယ်။ မင်းရဲ့ကား ဝင်လာ လို့ မဝိုးတို့ခြံထဲက မြေကြီးတွေက ပွန်းပဲ့ပြိုပျက်သွားမှာမှ မဟုတ်တာ”

“ဒါဆို နောက်တစ်ခါလာရင် ကားမောင်းဝင်ခဲ့မယ်လေ”

“နောက်တစ်ခါ လာဦးမှာလား”

“မဝိုးခွင့်ပြုမယ်ဆိုရင် ခဏခဏ လာချင်တာ”

“ကိုယ့်ကို ခင်လို့မင်လို့ လာတဲ့ညှို့သည်ကို မဝိုးက နှင် မထုတ်ပါဘူး”

“ဒါဆို ကျိန်းသေသွားပြီ”

“ဟင်... ဘာလဲ”

“ခဏ ခဏ လာဖြစ်ဖို့လေ။ အဆင်မသင့်ရင် ကားကိုထား ပြီး လှေနဲ့လာဖြစ်ချင်တောင် လာဖြစ်ဦးမယ်”
နှစ်ယောက်သား ရယ်လိုက်မိကြ၏။ ခင်မင်မှုမှာ အဆင့်

အတန်းတွေ၊ ဆင်းရဲတာတွေ ချမ်းသာတာတွေမရှိ။ မိုးစက်က သူ့ဘဝ ထက်နိမ့်ကျတဲ့ဘဝကနေ တက်လာတဲ့သူပို့ ကိုယ်ချင်းစာတရားတို့နှင့် အတူ စိတ်ဓာတ်မကျအောင်လည်း အားပေးချင်ပါသည်လေ။

လူ့ဘဝဆိုတာ ဘယ်နှစ်ခါပဲ လဲကျကျ ပြန်ထနိုင်အောင် ကြိုးစားနိုင်မှ လှတပတ ရှိလာမှာမဟုတ်လား။

“မင်း ခဏ ခဏလာမယ်ဆိုတော့ မမိုးကလည်း ခဏ ခဏ ဆုံးမစကားတွေ ဆိုရတော့မှာပေါ့”

“မမိုးက ကျွန်တော့်ကို”

“အင်း... ဟုတ်တယ်”

“ကျွန်တော်က လိမ္မာတာကို”

“လိမ္မာတယ်ဆိုရင်လည်း မင်းရှေ့မှာ ပန်းတိုင်ဆိုတာကို စိုက်ထူပေးချင်တယ်။ ပြီးတော့ ဘယ်လိုဘဝမျိုးကိုပဲဖြစ်ဖြစ် ရင်ဆိုင် နိုင်ဖို့ မင်းမှာ အားမာန်တွေရှိသင့်တယ် ဆန်းသစ်”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော် မမိုးရဲ့အဆိုအမိန့်တွေကို နာခံပါ့မယ်”

ပြောပြီး ဆန်းသစ် နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်လာခဲ့တော့သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မမိုးနဲ့ ခင်ခွင့်ရတဲ့အတွက် သူ့ရင်ထဲမှာ ဖြစ်တည်လာတာ သည် ပီတိကမ္ဘာ။

အခန်း (၁၄)

ခုတစ်လော ဆန်းသစ်ဆိုတဲ့ကောင်လေး အိမ်ကို အဝင် အထွက်များနေသည်။ မိုးနဲ့ ဆက်ဆံပုံက တရင်းတနီး ရှိလွန်းလှ၏။ ဒါကို ရဲရင့်မကြိုက်ပေ။ မကြိုက်ပေမယ့် ကိုယ့်မှာ ဘာများပြောပိုင်ခွင့် မရှိလို့လဲ။ မိုးက အလုပ်ရှင်၊ ကိုယ်က အလုပ်သမားလေ။

ဒါပေမဲ့ သတိတော့ပေးထားဦးမှပါ။ ကောင်လေးက ငယ် ငယ်ချောချောလေ။ ကောင်လေးလာပြီဆိုရင် မိုးက ရယ်လို့မောလို့ ခါပဲ။ တစ်ခါတလေ အိမ်ကကားကို ယူမသွားဘဲ ကောင်လေးနဲ့ အပြင်လိုက်သွားတတ်တာတွေလည်း ရှိသည်ဆိုတော့။ သူတို့ချင်း နှစ်သွားကြရင် ကိုယ် ဘာလုပ်ရမလဲ။ လူကြမ်းကြီးဝင်လုပ်ရမှာလား။ တကယ်လို့ ထင်သလို ဟုတ်လာခဲ့ရင် -

ကောင်လေးက ငယ်ငယ်ချောချောလေးဆိုတော့ မိုးကို အတည်ကြံ့ပါ့မလား။ ဟန်ဆောင်ပြီးချူစားနေရင် ဒုက္ခ။ အတွေးတွေ နှင့် ရဲရင့် ရင်တွေပင် ပူလာသည်။

“ဖေကြီး”

“---”

“ဖေကြီး”

“ဟင်... ခြောက် သား”

“ဖေကြီးကို အန်တီမိုးက ခဏလာခဲ့ပါဦးတဲ့”

“ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ လာ... သွားရအောင် ဖေကြီး”

သားက လက်ကို ဆွဲခေါ်လေသဖြင့် ရဲရင့်က လိုက်လာခဲ့တော့သည်။ မိုးဆီကိုရောက်တော့ မိုးက ဘုရားပန်းလဲနေရင်းမှ-

“ကိုရဲရင့် ခဏထိုင်ဦးနော်။ ကျွန်မ ဘုရားပန်းအိုးလေး သွားပို့လိုက်ဦးမယ်”

“ရပါတယ်”

“ကျောက်စက်လာပြီ မမ”

ကျောက်စက်က ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်လာပြီး မိုးစစ်လက်ထဲက ပန်းအိုးကိုယူ၍ -

“ကျောက်စက်ပဲ ပန်းသွားကပ်လိုက်ပါ့မယ်။ မမကို အပေါ်

တက်လိုက် အောက်ဆင်းလိုက်နဲ့ ပင်ပန်းမှာမိုးလို့ပါ”

ကျောက်စက် အလိုက်သိတတ်တာ ခုမှမဟုတ်။ ဟိုတုန်းကတည်းက။ သူက မိုးစက်အပေါ် ငဲ့ညွှာခဲ့သူ။ ကျောက်စက်ထွက်သွားတော့မှ -

“မိုး ကျွန်တော့်ကို ခေါ်ခိုင်းတယ် ဆိုလို့ပါ”

“ဟုတ်တယ် ကိုရဲရင့်”

“ဘာများခိုင်းစရာရှိလို့လဲ မသိဘူး”

“ခိုင်းစရာမရှိပါဘူး။ ပြောစရာရှိလို့”

“ပြောလေ”

မိုးစက်အကြည့်က လူလူဆီသို့ ရောက်သွားပြီး -

“ဒီနေ့ လူလူမွေးနေ့ဆို”

“ဗျာ”

“အဲဒါ ကျွန်မ လူလူကို ရွှေတိဂုံဘုရားဖူးရင်း ဟဲပီးဝေါကို လိုက်ဖို့မယ်လို့ ပြောထားတာ ကိုရဲရင့်ပါ လိုက်ခဲ့လေ”

“မိုးက သားမွေးနေ့ကို ဘယ်လိုသိတာလဲ”

“လူလူပြောပြတာလေ။ ဒီအရွယ်က တစ်ခါပြောထားရင် မှတ်မိတဲ့အရွယ်ပဲဥစ္စာ ကိုရဲရင့်ရဲ့”

မှန်တာပေါ့။ သူ သားကို ငါးနှစ်သားကတည်းက မွေးတဲ့

ရက်၊ လနဲ့ ခုတွေကို တတွတ်တွတ် ပြောပြပြီး မှတ်ခိုင်းထားတာပါ။

လူဆိုတာ အသက်သွေးခဲ အမြဲမရှိတဲ့။ ငယ်တယ်၊ ကြီးတယ် အသက်
ခွဲခြားမနေဘဲ သေမင်းက အချိန်မရွေးရောက်လာပြီး ခေါ်နိုင်တာမို့။
သူသာ မတော်တဆသေရင်လို့တွေးပြီး သားကိုပြောပြထား
ခဲ့တာပါ။

“သားကို မိုးကိုယ်တိုင် လိုက်ပို့မယ်ဆိုတော့ အားနာလိုက်
တာ”

“သူ့စိမ်းတွေမှမဟုတ်ဘဲ ကိုရဲရင့်ရယ်။ ကိုရဲရင့်နဲ့ကျွန်မက
မိတ်ဆွေတွေပဲလေ”

ဪ... သဘောထားပြည့်ဝလိုက်တဲ့ မိုးရယ်။ တကယ်
ဆိုရင် မင်း ကိုယ့်ကို နာကြည်းမုန်းတီးနေသင့်တာပါ။

“ကဲ... ကိုရဲရင့်”

“ဗျာ”

“ရှင် အဝတ်အစားသွားလဲလေ။ ပြီးရင် သွားကြရအောင်”

“မိုး”

“ရှင်”

“မိုး သားကို အဲဒီလောက်အထိ အလိုမလိုက်ပါနဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မိုးကို သားကြောင့် စိတ် ကသိကအောက်မဖြစ်စေချင်လို့

ပါ”

“ကလေးကို ကလေးလို့ပဲမြင်ပြီး ကိုယ်က လူကြီးပီပီ နား
လည်ခွင့်လွတ်ပေးတတ်ရင် ဖြစ်စရာအကြောင်းမရှိပါဘူး။ ကဲပါ...
ရှင် အဝတ်သွားလဲလိုက်၊ ကျွန်မတို့ ကားပေါ်က စောင့်နေမယ်”

ပြောပြီး မိုးက လူလူလက်ကို ဆွဲ၍ ထွက်သွားလေသည်။
ရဲရင့်နောင် တံတွေးတစ်ထွေးတစ်မနှင့် ပြန်ကောက်ယူလို့လည်းမရ
နောက်ကြောင်းပြန်ရစ်လို့လည်းမရ။

ဪ... မိုးရယ်။

ရှက်တတ်ရင် ကိုယ်က လဲသေဖို့ကောင်းတဲ့ကောင်ပါ။

အခန်း (၁၅)

သားနဲ့အတူတူ ကစားနည်းတွေ တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး လျှောက်
ကစားနေတဲ့ မိုးက ဒီနေ့တော့ လူငယ်တစ်ယောက်လို ပေါ့ပါးသွက်
လက်နေသည်။ ခါတိုင်း ဆံထုံးပုံပုံလေးထုံးထားပေမယ့် ဒီနေ့တော့
ဆံပင်တွေကို ဒီအတိုင်းပဲ ဖြန့်ချထားတော့ လူငယ်ဆန်သွားတာပေါ့။
လူက အရပ်ပုပြီးညွှက်လို့ ပိုနုနေတာ ထင်ပါရဲ့။

တိုက်ကားမောင်းနေတာ ပြီးသွားတော့ -

“ကိုရဲရင့်”

“ဗျာ”

“သားနဲ့ ကိုရဲရင့် တစ်လှည့်ကစားလိုက်ဦးလေ”

“မကစားပါဘူး မိုးရယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မကြီးမငယ်ကြီးနဲ့”

“ဪ... ဒါဆို ကျွန်မ ကစားတာမသင့်တော်ဘူးပေါ့လေ။

ဟုတ်လား”

“ဟာ... အဲဒီသဘောပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒီမှာ ကိုရဲရင့်”

“ဗျာ”

စာရေးဆရာမနဲ့ စကားပြောရတာ မလွယ်ပါလား။ ကိုယ့်
စကားမဆုံးခင် သူက ကိုယ်ပြောမယ့်စကားကို ကြိုသိနေပြီ။

“စိတ်ပျိုတော့ ကိုယ်နုတဲ့ ကိုရဲရင့်ရဲ့။ လူ့ဘဝမှာ ထိန်းချုပ်မှု
တွေများလွန်းရင် မွန်းကျပ်လာတတ်တယ်။ တစ်ခါတလေတော့ စိတ်
လွတ် ကိုယ်လွတ် ဒီလိုကစားနည်းတွေနဲ့ ထွက်ပေါက်ရှာပြီး စိတ်ကို
ဆေးကြောပစ်သင့်တယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ အန်တီ ပြောတာမှန်တယ်”

“အံ့မယ်... မင်းက ဘာနားလည်လို့လဲ”

“သားပြောမပြတ်ပေမယ့် သိတော့သိတာပေါ့ ဖေကြီးရ။
ဤ လာပါ။ သားနဲ့ဖေကြီး အတူတူ ကစားရအောင်နော်”

“မင်းကလဲ”

“လာပါ ဖေကြီးရဲ့”

“လိုက်သွားလိုက်ပါ ကိုရဲရင့်၊ လူလူလေးက ဖအေခွဲလည်း အတူတူကစားပြီး ပျော်ချင်မှာပေါ့”

“လာပါ ဖေကြီးရာ။ အထာကိုင်မနေနဲ့ ... လာ”

လူလူလေးဆွဲခေါ်လေသဖြင့် ရဲရင့်ပါသွားလေတော့သည်။ မိုးစက်ရင်ထဲမှာ လူလူလေးနှင့်ပတ်သက်ပြီး စိတ်မကောင်းခြင်း၊ ကိုယ်ချင်းစာမိခြင်းတွေ ဖြစ်တည်လျက် ခုလို ပျော်ရွှင်အောင်လုပ်ပေးတာမို့ မိုးစက်တို့ဘဝမှာဆိုရင် -

မေမေဆုံးပြီးကတည်းက ပျော်ရွှင်မှုတွေ ဆိတ်သုဉ်းသွားခဲ့တာ ရက်နဲ့လည်းမဟုတ်၊ လနဲ့လည်းမဟုတ်။ နှစ်နဲ့ချီပြီး အပျော်တွေ လွင့်ပါးပျောက်ကွယ်ခဲ့တာ။ ဘဝကလည်း ကြမ်းတမ်းလွန်းလို့ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေလို သားသမီးကို ဥပေက္ခာပြုမထားဘဲ ရင်အုပ်မကွာ ဖခင် ဝတ္တရားကျေခဲ့တဲ့ ကိုရဲရင့်စိတ်ဓာတ်ကိုတော့ မိုးစက် လေးစားတာ အမှန်ပါပဲ။

ဪ... မေမေရယ်။

သားသမီးက မိဘကို လုပ်ကျွေးဖို့ကံ မိုးစက်တို့မှာ ပါမလာဘူး ထင်ပါရဲ့။ အခုချိန်မှာ မေမေသာ အသက်ရှင်လျက်ရှိနေသေးရင် ကိုယ့်လုပ်အားခလေးတွေ မေမေ့ကိုအပ်ပြီး မေမေစီမံခန့်ခွဲမှုအောက်မှာ ကလေးတစ်ယောက်လို ခေါင်းညိတ်နေချင်လိုက်တာ မေမေရယ်။

ခုတော့ -

မေမေ့ကိုယ်စားပါပေါင်းပြီး ဖေဖေအပေါ် သမီး တတ်နိုင်သလောက် ကျေးဇူးဆပ်နေပါတယ်မေမေ။ ဖေဖေအသက် ငွေ့ငွေ့ဆေးပဲ ကျန်နေပါစေ မိဘဆိုတာ သားသမီးအတွက် အကာအရံဆစ်ခုလို သတ်မှတ်ခြင်းနဲ့ ဖေဖေ့ကို သမီး ပျော်အောင်ထားဖို့ ကြိုးစားခဲ့ပါတယ် မေမေ။

“မမိုး”

“-----”

“မမိုး”

“ဟင် ဟယ် ဆန်းသစ်ပါလား”

“တူပါတယ်လို့ ကြည့်နေတာ။ မမိုးအစစ်ပဲကိုး”

“ဆန်းသစ်က ကိုယ်တိုင်ကစားမလို့လား။ ဒါမှမဟုတ် ဘယ်အလေးကို လိုက်ဖို့တာလဲ”

“ကျွန်တော်က taxi မောင်းတဲ့သူလေ မမိုးရဲ့။ ခရီးသည်တိုင်းရိုင်း ရောက်လက်စနဲ့ စိတ်တွေလန်းသွားအောင် ကစားမလားနဲ့ ဝင်လာတာ။ ကျွန်တော်က အမေတစ်ခု သားတစ်ခုဆိုတော့ အထီးကျန်ဆန်တယ် မမိုးရဲ့”

“အထီးကျန်ဆန်တယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်မမိုး၊ ပြေးကြည့်မှ တစ်အိမ်လုံးမှာ သားအမိအသောက်ပဲရှိတာလေ။ ပြီးတော့ စားရေး ဝတ်ရေးအတွက် လုံးပန်းပြီး

ပိုက်ဆံရှာနေရတော့ သူငယ်ချင်းအပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ ပျော်ချိန်
ပါးချိန်ဆိုတာလည်း ကျွန်တော့်မှာ မရှိဘူးလေ”

ဪ... ငှက်ကလေးတွေ တောင်ပံတစ်ဖက်ကျိုးရင်
ပျံသန်းရ ခက်ခဲသလို လူတွေမှာလည်း မိဘနှစ်ပါးမစုံရင် ဘာမှမပြုနိုင်
စုံပါလား။ မိဘမဲ့တဲ့။ ခေါ်ရတာတောင် ကျက်သရေယုတ်တဲ့ ဒီနာမ်
စားအောက်မှာ မိဘမဲ့ကလေးတွေ ဘယ်လောက်တောင်များနေသလဲ။

ကိုယ်တွေကမှ ဒီဘဝကို ရင်ဆိုင်နိုင်ခဲ့သေးတယ်။ အချို့ဆို
ကိုယ်တွေထက် ဘဝဆိုးလို့ မိဘမဲ့ဂေဟာကို ရောက်ကုန်ကြတာထဲ
အင်း မိုးစက် မိဘမဲ့ဂေဟာတစ်ခုမှာ ခဏခဏ သွားလှူခဲ့တာ။ အခု
မရောက်ဖြစ်တာကြာလို့ တစ်နေ့တော့ သွားဦးမှပါ။

“ဆန်းသစ်”

“ဗျာ”

“မင်း အားငယ်တတ်သလား”

“မငယ်တတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော် ကျရာသရုပ်မှာ လုပ်စား
သတ္တိရှိပါတယ်။ အားငယ်စိတ်က အရှုံးကို လက်ညှိုးညွှန်ပြတာ
အတူတူပဲ။ ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ ဘဝကို အရှုံးမပေးဘူး။ မမိုးဪ
သလို ဘယ်နှစ်ခါပဲလဲကျကျ ပြန်ထနိုင်ရမယ်လို့ ခံယူထားတဲ့အတွက်
ကျွန်တော် တစ်နေ့ ဇွဲဆုရလာလိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်ထားတယ်”

“မင်းကို မမိုး သဘောကျသွားပြီ”

“ဗျာ”

“ဪ... ဟို မင်းရဲ့စိတ်ဓာတ်ကို ပြောတာပါ”

ဆန်းသစ် ဘာကိုသဘောကျပြီး ပြုံးလိုက်သည်မသိ။ မိုးစက်
ဇာတ်စကားပြောလောသွားမိခြင်းအတွက် စိတ်မလုံဖြစ်ကာ ဟိုကြည့်
အကြည့် အကြည့်လွှဲလိုက်ခြင်းရဲ့ မှတ်တိုင်က ရဲရင့်တို့သားအပေဆီမှာ။

“မမိုး”

မထူးဘဲနဲ့ လှည့်လေလျှင် -

“ကျွန်တော် မမိုးဆီမှာ တစ်ခုတောင်းဆိုစရာရှိတယ်”

“ဟင်... ဘာများလဲ”

ဆန်းသစ် မမိုးကို တစ်ကိုယ်လုံး ဝေခနဲကြည့်ပြီး အကြည့်
ပြန်လွှဲလိုက်၏။ ကြာကြာမကြည့်ခဲ့ဘူးလေ။ ခါတိုင်းလို လူကြီးဆန်
ဆန် ရင်စေ့၊ ရင်ဖုံးအင်္ကျီ ဝတ်ထားတာမဟုတ်ဘဲ မိတ်ကပ်ရောင်
ဇာတ်ကောင်လေးကိုဝတ်ထားပြီး အပေါ်က အပြာရင့်ရောင်ထပ်အင်္ကျီ
ဆေးနှင့်ဆိုတော့ ခါတိုင်းထက် ပိုနေသည်လေ။ ခါတိုင်း ထုံးထားလို့
ဘယ်လောက်ရှည်မှန်းမသိတဲ့ ဆံပင်တွေက ခါးအထက်မှာ နွဲ့နေ၏။

“ကျွန်တော်ပြောရင် မမိုး စိတ်မဆိုးရဘူးနော်”

“မမိုးသိက္ခာကို စော်ကားတဲ့စကားကလွဲရင် ပြောလို့ရပါ
တယ်”

“အဟဲ”

ခေါင်းကုတ်ပြီး ဆန်းသစ် ရယ်လိုက်မိပြီးမှ -

“ဒီနေ့ ကျွန်တော့်မျက်စိထဲမှာ မမိုးလှနေလို့ပါ”

“ဪ... မင်းပြောချင်တာ ဒီစကားလား”

“ကျန်သေးတယ် မမိုးရဲ့”

“ဒါဆို ဆက်ပြောလေ”

“ကျွန်တော် မမိုးကို ဓာတ်ပုံရိုက်ပြီး ဖုန်းထဲမှာ ထည့်ထားချင်လို့။ အဲဒါ မမိုးခွင့်ပြုပါနော်”

ဝိုးစက် တွေခနဲဖြစ်သွားသည်။ ဒီကောင်လေး ဘာသဘောနဲ့ ဒီလိုတောင်းဆိုတာလဲ။

“နော် မမိုး”

ကလေးက မုန့်ပူဆာနေတဲ့အတိုင်းပါလား။ ခွင့်မပြုချင်ပေမယ့် ကောင်လေး စိတ်ချမ်းသာပါစေလေ။ ကိုယ်က သူများကို စိတ်ကသိကအောက်ဖြစ်အောင် မလုပ်ချင်သူဆိုတော့ -

“ကောင်ငြိလေ... မင်းစိတ်ချမ်းသာအောင် မမိုးခွင့်ပြုလိုက်ပါ့မယ်”

“ဟာ... ဝမ်းသာလိုက်တာ မမိုးရယ်။ ဒါဆို ရိုက်မယ်နော် ဆန်းသစ် ဖုန်းလေးနှင့် ဝိုးစက်ကို ဓာတ်ပုံရိုက်ပေးပြီး စိတ်တိုင်းကျပုံကိုရွေးနေစဉ်။

အခန်း (၁၆)

“ဟင်”

သားနှင့်အတူ တိုက်ကားမောင်းနေရင်းမှ ဝိုးကို လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ စိတ်ထဲမှ ဒေါသဖြစ်ချင်သလိုလို၊ ဖြစ်ကိုဖြစ်ချင်ပြီး ပေါက်တဲ့လိုက်ချင်ပေမယ့် ကိုယ့်မှာပေါက်ကွဲခွင့်မရှိ။ ကိုယ်နဲ့က ဘယ်လို ဆွေမျိုးစပ်ပြီး ဘယ်လိုမှ မပတ်သက်ဘူးလေ။

ကြည့်စမ်းပါဦး။

ကောင်လေးလက်ထဲကဖုန်းကို နှစ်ယောက်သား သဲကြီးကြီး ငုံ့ကြည့်နေကြတာ နဖူးချင်းထိလှမတတ်။ ဒီလောက်ဖြစ်နေတာ နန်းထဲက စိန်လုံးထွက်လာလို့လား မသိပါဘူး။

“ဒုန်း”

“ဟာ”

မိုးတို့ကို ပြန်ကြည့်နေမိတဲ့ ခေါင်းက ကားချင်းတိုက်မှပဲ ရှေ့ပြန်လှည့်ဖြစ်တော့ တီးလုံးသံကလည်း ရပ်သွားပြီ။

“ဟေး”

သားက လက်ခုပ်တီး၍ ရယ်နေ၏။

“သား... ထ”

သူ တိုက်ကားပေါ်ကဆင်းပြီး သားကိုလည်း ဆွဲထစေကာ တိုက်ကားမောင်းနေရာကနေ ထွက်လာခဲ့တာ ခပ်သွက်သွက်။

“ဒီပုံက ပိုလှတယ်”

“မမိုးကို လှတယ်ပြောတာ မင်းတစ်ယောက်ပဲ ရှိသေးတယ်”

“ဒါက ကျွန်တော့်ရဲ့စိတ်ခံစားမှုလေ”

“သူများတွေကြားရင် မင်းကို အရှူးလို့ပြောလိမ့်မယ်”

“မမိုး ဘာလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အဲဒီလောက်နိမ့်ချပြီး မြင်နေရတာလဲ”

“အမှန်တရားကို ပြောပြတာလေ”

“အဓိကက စိတ်လှပိုပဲဥစ္စာ။ ကျွန်တော့်မျက်လုံးထဲမှာတော့ မမိုးလှတယ်”

“ဘာဝယ်ကျွေးရမလဲ”

“ဒီက ငတ်ပြတ်နေတဲ့ကောင်မှ မဟုတ်တာ”

“ပြောတော့မယ်”

“မိုး”

“ဟင်”

အနားရောက်လာတဲ့ ရဲရင့်က မျက်နှာတည်ကြီးနှင့်။ စိတ်ရှိတိုင်းသာဆို မိုးကို ဒီကောင်နဲ့ စကားပြောနေတာ မကြိုက်ဘူးဆိုပြီး လက်ဆွဲခေါ်သွားလိုက်ချင်တာ။ မဖြစ်နိုင်တော့တာက ကိုယ့်အပြစ်ပဲလေ။

ပထမနေရာကိုရခဲ့ပါလျက်နဲ့ ကိုယ့်နှလုံးသားကို ကြက်ခြေခတ်ချပြီး နောက်ကြောင်းပြန် တန်းစီခဲ့တာက ကိုယ်။

“ပြန်ကြမယ်”

“နေဦးလေ ... လူလူ ဘာကစားချင်သေးလဲ၊ ကစားပါဦး”

“ဒီလောက် တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး ကစားနေတာ တော်ရောပေါ့။ ပိုက်ဆံဆိုတာ သုံးတဲ့သူအတွက် လွယ်ပေမယ့် ရှာရတဲ့သူက ခက်ခဲတယ် မိုး။ မိုး သားကို ဒီထက်ပိုပြီး အလိုလိုက်ရင် ဒီထက်ပိုက်ဆံ ပိုကုန်မှာပေါ့။ ကဲပါ ... ပြန်ကြရအောင်”

“ဒါဆိုလည်း သဘောပဲ”

ဆန်းသစ် ရဲရင့်ဆိုတဲ့လူကို မကျေမနပ်ဖြစ်သွား၏။ ဒီလူတမင်အရှုပ်ထုပ်လုပ်တာ။ မျက်နှာကိုကြည့်ရုံနဲ့ မနာလိုဘူးဆိုတာ

အသိသာကြီးပဲဥစ္စာ။

“ဆန်းသစ်”

“-----”

“မမိုးတို့ သွားတော့မယ်နော်”

“မိုးကောင်းတုန်းရွာထားဦးပေါ့”

“ဟင်... ဆန်းသစ် ဘာပြောတာလဲ”

“ဪ... ဟို ဒီရာသီက မိုးရာသီဆိုတော့ အပြင်မှာ မိုးတွေ ရွာနေသလားလို့ ပြောတာပါ”

“မိုးရွာရုံတင်မကဘူး မိုးကြိုးပါ ပစ်ချင်ပစ်မှာ။ မင်းသွားတာ လာတာ သတိထား”

“ဘာမျှ”

“သွားရင်းလာရင်း မင်းစက်ကွင်းမလွတ်ဖြစ်မှာစိုးလို့ စေတနာနဲ့ သတိပေးတာပါ”

“ပစ် ပစ်ဗျာ”

“လာ... သွားမယ် မိုး”

နှစ်ယောက်ကြားမှာ မိုးစက် ဆန်းသစ်ကိုပဲ တောင်းပန်သလို ကြည့်ပြီး ထွက်လာခဲ့တော့၏။ ဒီနေရာမျိုးမှာ မိုးစက် ဘယ်သူ့ကိုမှ ဦးစားမပေးသလို ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း အပြစ်မတင်ဘဲ ကိုယ်လျှောက်ရ မယ့် လမ်းကို ကိုယ်ပဲရွေးချယ်လိုက်တာပါ။ ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် အချိန်

တန်ရင် အိမ်ပြန်ရမှာပဲလေ။

“မိုး”

“ရှင်”

“မိုး အဲဒီကောင်လေးနဲ့ ဆက်ဆံတာ အရမ်းရင်းနှီးလွန်းနေပြီ ထင်တယ်”

ကားအနားကိုရောက်မှ ရဲရင့် ကားပေါ်ကိုမတက်သေးဘဲ ပြောတာဖြစ်၏။

“သူက မိုးရဲ့ပရိသတ်လေ ကိုရဲရင့်ရဲ့”

“မိုးရဲ့ပရိသတ်က သူတစ်ယောက်တည်းမှ မဟုတ်တာ။ သူ့ကျမှ မိုး အဲဒီလောက်အထိ ပစားပေးစရာ လိုလို့လား”

“လိပ်စာမရမကတောင်းပြီး အိမ်တိုင်ရာရောက်အထိ ရောက် အောင်လာတာကတော့ သူတစ်ယောက်တည်းရှိသေးတာ အသေ အချာပဲ”

“အဲဒီလို အိမ်အထိရောက်လာတာကိုက မရိုးသားတာ”

“ဘယ်လို”

“မိုး စဉ်းစားကြည့်လေ။ မိုး ဖန်တီးလိုက်တဲ့ဇာတ်လမ်းနဲ့ အရေးအသားကိုကြိုက်တယ်ဆိုရင် စာအုပ်ထဲမှာပဲ ကြိုက်ပေါ့”

“ကိုရဲရင့်”

“-----”

“ရှင် ကျွန်မတို့သိက္ခာကို ဖော်ကားလိုက်တာလား”

“မိုး”

ကိုယ်က ဘယ်သူသိက္ခာကိုမှ ဖော်ကားလို့ခြင်းနဲ့ပြောတာ မဟုတ်။ ဒါကို အထင်လွဲသွားပြီဆိုရင် မတတ်နိုင်ဘူးလေ။ ထုတ်ဖော် ဖြေရှင်းပြလို့မရတဲ့ အကြောင်းပြချက်တွေက ရင်ထဲမှာသား။ ကိုယ်က မုဆိုးစိုက်လေးတစ်ယောက်အဖေလို့ သတိရမိတော့ -

ဆန္ဒကိုမျှသိပ်ပြီး သက်ပြင်းကျိတ်ချလိုက်မိသည်သာ။ သူမ ဘဝ ရေနစ်ခဲ့တုန်းကတော့ ကိုယ်က ဝါးကူထိုးခဲ့သူဖြစ်ပြီး အခု ကိုယ့်ဘဝ ရေနစ်နေချိန်မှာ မိုးကို နွယ်ကြိုးလို သဘောထားရာရောက် မယ့်အဖြစ်မို့ -

“ကိုယ့်စကားက အဲဒီသဘောမျိုး သက်ရောက်သွားရင် တောင်းပန်ပါတယ်”

“ဖေကြီး”

“ဟင်”

“ဖေကြီးနဲ့အန်တီမိုးက ရန်ဖြစ်တာလားဟင်”

“မဟုတ်ပါဘူး သားရယ်။ ဖေကြီးတို့ သွားရအောင်နော်”

ရဲရင့် ခေါင်းငိုက်စိုက်ချ၍ ကားပေါ်သို့တက်လိုက်သည်။ သားကတော့ ကားပေါ်ရောက်တာနှင့် မိုးရင်ခွင်ထဲမှာ။

“အန်တီမိုး”

“ဟင်... ဘာလဲ သား”

“ဖေကြီးနဲ့ရန်ဖြစ်လည်း သားတို့ကို နှင်မထုတ်ပါနဲ့နော်။ သား အန်တီမိုးနဲ့ မခွဲနိုင်ဘူး”

“သားရယ်”

မိုးရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုကြီးဖြစ်သွားမှန်းမသိ။ စာထဲမှာရေးရင် တော့ ရင်ထဲမှာ နင့်ခနဲဖြစ်သွားသည်လို့ ရေးခဲ့ပေမယ့် ကိုယ်တိုင်ခံစား ရတော့ ပြောမပြတတ်အောင်ပါပဲ။

“မနှင်ပါဘူး သားရယ်။ အန်တီမိုးနဲ့သားဖေကြီးက ရန်ဖြစ် တာမှ မဟုတ်တာ။ တောင်တောင်အီအီတွေ လျှောက်တွေမနေနဲ့ နော်”

“ဟုတ်”

မိုး ရင်ခွင်က ကလေးအတွက် ဘယ်လောက်နွေးထွေးသည် မသိ။ ခေါင်းလေးက မိုးရင်ခွင်ထဲကို တိုးဝင်လာတော့ မိခင်မဲ့ချင်းဘဝ တူ မိုး ထွေးပွေ့ထားလိုက်မိသည်သာ။ ကိုယ်ငတ်မွတ်ခဲ့တဲ့ မေတ္တာ တရားကို လူလူလေးအတွက် တတ်နိုင်သလောက် ပေးစွမ်းချင်သော ဆန္ဒများနှင့်။

သည်းမခံခဲ့ရင် ဒီဘဝ ဒီအခြေအနေမျိုးလည်း ရောက်လာမှာမဟုတ်။

“မမကို ကျောက်စက် ပြောစရာရှိသေးတယ်”

“ပြောလေ”

ကျောက်စက်က ရေဖန်ခွက်ကိုပြန်ယူပြီး စားပွဲပေါ်သို့ တင်လိုက်ကာ -

“ဆန်းသစ်က ကျောက်စက်နဲ့မှ ရွယ်တူလောက်ပဲရှိမယ် ဆင်တယ်”

“ကျောက်စက်ထက် ငယ်မှာပေါ့”

“ဟင် ... ဟုတ်လား”

“ငါ ခန့်မှန်းကြည့်သလောက်တော့ ဆန်းသစ်အသက်က နှစ်ဆယ်။ နှစ်ဆယ်ကျော်ကျော်လောက်ပဲရှိဦးမယ် ထင်တယ်။ နေပါဦး ငါ့ညီမက ဘာဖြစ်လို့မေးတာလဲ။ ကေန္တတော့ နင် ဆန်းသစ်ကို စိတ်ဝင်စားနေပြီထင်တယ်။ ဟုတ်လား”

ကျောက်စက် ခေါင်းခါပြီးပြုံးလိုက်မိသည်။ သူမက ဘာလို့ စိတ်ဝင်စားရမှာလဲ။ အသက် ၂၆-ဖြစ်နေတာတောင် မမထက် ပိုပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ ပိုမချစ်နိုင်လို့ အခုထိ ရည်းစားပင်မထားခဲ့။

“ကျောက်စက် စိတ်ဝင်စားတာကတစ်မျိုးပါ။ မမပြောသလို မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆို ဘယ်လိုစိတ်ဝင်စားတာလဲ”

အခန်း (၁၇)

“မမ”

“ဟင်”

“ဆေးသောက်ရအောင်”

ကျောက်စက်က ရေဖန်ခွက်ကလေးနှင့်ရောက်လာပြီး ဆေးတိုက်လေတော့ မိုးစက် ဆေးကိုယူပြီးသောက်လိုက်သည်။ သူမဘဝထဲမှာ ကျောက်စက်ရှိနေတာသည် ဆုကောင်းလာဘ်ကောင်းပါပဲ။ ကျောက်စက်သာမရှိရင် မိုးစက် ဒီအထိ အသက်ရှည်ရှည်နေရမှာမဟုတ်ပေ။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တောင် ဂရုမစိုက်နိုင်တဲ့အချိန်တွေမှာ ကျောက်စက်က သူမကိုဂရုစိုက်သည်။ သူ့သာ ဒုက္ခခံပြီး မိုးစက်အဖော်

“မမက အချစ်ဝတ္ထုတွေရေးနေတာဆိုတော့ ပိုသိမှာပေါ့။ အဲဒီကောင်လေး အိမ်ကို အဝင်အထွက်များနေတာ စဉ်းစားစရာပဲ”

“နင်က ဘယ်လိုထင်လို့လဲ ကျောက်စက်”

“သူ မမကို”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး”

အဲဒီစကားကို မိုးစက် လက်မခံနိုင်ပေ။ ဒီကို ကောင်လေးက စိတ်ဝင်စားလောက်အောင်လည်း မိုးစက်က ချောတာ လှတာမှ မဟုတ်တာ။ ပြီးတော့ အသက်က အရမ်းကွာနေတဲ့ဥစ္စာ။ ကိုယ်သာ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ အိမ်ထောင်ကျရင် ကိုယ့်သားဦးလောက်ပဲရှိတာ လေ။ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်တဲ့ကိစ္စဦး။

“ဝတ္ထုတွေဖတ်ပြီး စိတ်ကူးယဉ်မနေစမ်းပါနဲ့ ကျောက်စက် ရယ်။ ကောင်လေးက ငယ်ငယ်ချောချောလေးဥစ္စာ။ သူ့ဘေးနားမှာ သူနဲ့ရွယ်တူကောင်မလေးတွေ ပိုင်းနေမှာပေါ့။ ပြီးတော့ သူလို ရိုးသား ပြီး ကြိုးစားတဲ့သူအတွက် ခေါင်းခေါက်ရွေးလို့တောင် ရချင်ရနေမှာ”

“အဲဒါက မမအတွေးလေ။ အချစ်နဲ့ပတ်သက်လာရင် လူ တွေက ဖိုက်ရွေးရဲဆန်တတ်ကြတယ်လို့ မမပဲပြောတာ”

“ဟင် ... ငါ ဘယ်တုန်းက ပြောဖူးလို့လဲ”

“အဟွန်း ... ဝတ္ထုတွေထဲမှာ ထည့်ရေးတာ”

“အဲဒါကတော့ဟယ် အပြင်မှာရှိတော့ရှိတာပေါ့။ ဒါမေ့

အခု ငါနဲ့ ဆန်းသစ်ကို နင်ပြောချင်တဲ့ ပုံစံမျိုးတော့ ရှားပါတယ်”

“အဲဒီ ရှားတဲ့အထဲမှာ မမတို့ ပါနေရင်ရော”

“ပါစရာအကြောင်း မရှိပါဘူး။ ဒါမျိုးတွေက အပြစ်တော့ မဟုတ်ပေမယ့် လူတွေက အပြစ်လို့ မြင်နေတတ်ကြတာ။ အဲဒီအပြစ် ထဲမှာ ကိုယ်မပါချင်ရင် ရှောင်လွှဲလို့ရတာပဲ”

“ကျောက်စက်ကတော့ နားလည်ပေးနိုင်တယ်။ ချစ်ခြင်းမှာ လူတစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဘယ်အရွယ်ပဲဖြစ်ဖြစ် ချစ်ခွင့်ရှိတာပဲ လေ။ အရွယ်ရောက်တဲ့သူချင်း လက်ထပ်ပေါင်းသင်းကြတာကို မပေါင်းသင်းရလို့ ဥပဒေပြဌာန်းထားတာမှ မရှိတာ”

“နင်က အဲဒီလောက်ပဲသိတာကို ကျောက်စက်ရဲ့”

ဘယ်ဥပဒေကမှ ပြဌာန်းမထားပေမယ့် လူအများစုက ကိုယ့် ပါးစပ်ထဲတင် ပြဌာန်းထားတဲ့ ဥပဒေကရှိသည်လေ။ ယောက်ျားတွေ ကိုယ့်သမီးအရွယ်လောက်ကို လက်ထပ်ကြတာ ပြဿနာမရှိ။ မိန်းမ တွေ ကိုယ့်သားအရွယ်လောက်ကို လက်ထပ်ကြပြီဆိုရင် မဲ့ကာရွဲကာ ကဲ့ရဲ့ချင်ကြတဲ့အရပ်ဥပဒေက ပိုပြီးကြောက်စရာကောင်းသည်။

“ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုမစိုက်တတ်ရင် ဟုတ်တာပေါ့။ တို့ မိန်းမတွေဘဝက ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့လက်ညှိုးဖျားမှာ ရပ်တည်နေရသလို ပါပဲ”

“နေရာတကာ ဂရုစိုက်နေဖို့တော့မလိုပါဘူး မမရယ်။

ပတ်ဝန်းကျင်က လူတွေဆိုတာလည်း သူတို့ကိုယ်တိုင် မှားတဲ့အခါ
လည်း မှားမှာပေါ့။ ချီးမွမ်းခနစ်ရက်၊ ကဲ့ရဲ့ခနစ်ရက်ပဲဥစ္စာ”

“ကျောက်စက်”

“ရှင်”

“နင်က ငါ့ကို ဆန်းသစ်နဲ့ နီးစပ်စေချင်တာလား”

ကျောက်စက်က ချက်ချင်းမဖြေဘဲ ခေါင်းငုံ့သွားတာ ဘာ
သဘောလဲ။ ဟုတ်တယ်ဆိုရင် သဘောတူရတဲ့အကြောင်းပြချက်
တစ်ခုတော့ ရှိရမှာပေါ့။ ပိုးစက် ကျောက်စက်မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်
နေစဉ်မှာပဲ -

“ဟုတ်တယ် မမ”

“ဘာ”

“ကျောက်စက် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောရရင်”

စကားဖြတ်ထားမယ်ကြိုတာကို ကြိုမြင်လေသဖြင့် -

“ဆက်ပြော”

“ကျောက်စက် မမကို ကိုရဲရင့်နဲ့ ပြန်ပြီးငြိမ့်မိုးတယ်။ သူက
ကလေးတစ်ယောက်အဖေ မုဆိုးဖိုဖြစ်နေပြီလေ”

“သူ လွတ်လပ်သွားလို့ ငါက ပြန်စိတ်ပါသွားမယ်လို့ နင်
က ထင်တာလား”

“မမနဲ့ မတန်တော့တာကို ပြောချင်တာ။ ပြီးတော့ သူ

ထားခဲ့လို့ မမက ကျန်ရစ်ခဲ့ရတာ”

“ဒါနဲ့ပဲ ဆန်းသစ်နဲ့ ငါ့ကို သဘောတူလိုက်တာကို။ အဲဒါ
ကမှ ပိုပြီးမဖြစ်နိုင်တာ”

“မမ”

“ငါပြောတာကို သေသေချာချာ နားထောင် ကျောက်စက်”
သေသေချာချာ နားထောင်ဖို့အတွက် ကျောက်စက် မမ
မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်၏။ တစ်ချက်အကြည့်လွှဲလိုက်တာနဲ့ ပြောမယ့်
ကောားတွေ မကြားလိုက်ရမှာ စိုးသည့်အလားနယ်။

“မိန်းကလေးအသက်ငယ်ငယ်တွေက အသက်ကြီးကြီး
ယောက်ျားကို လက်ထပ်မိရင် များသောအားဖြင့် သစ္စာရှိရှိနဲ့ သေတပန်
သက်တဆုံး ပေါင်းသင်းကြတယ်။ ယောက်ျားငယ်ငယ်လေးတွေက
မိန်းမအသက်ကြီးကြီးကိုယူပြီးရင်တော့ သစ္စာမရှိကြတာများတယ်
ကျောက်စက်။ ခွားအိုမြက်နုကြိုက်ဆိုတဲ့စကားက ယောက်ျားတွေ
အတွက်မှ ပိုမှန်တာ။ သူတို့က သူတို့လက်ထပ်မယ့်ဇနီးကို နမူ ငယ်မှ
မကြိုက်ကြတာ ငါ့ညီမရဲ့”

“အားလုံးကိုတော့ ခြုံမပြောပါနဲ့ မမရယ်။ လူတိုင်းက တစ်
စိတ်တည်း တစ်ဝမ်းတည်းမှ မဟုတ်ကြတာ”

“ငါတွေ့ဖူးတဲ့အများစုကတော့ ငါပြောတဲ့အတိုင်းပါပဲ”
မှန်ဆိုကြော် ဘယ်နေမှန်းမသိ နှုတ်ခမ်းနာနဲ့ တည့်ပါ့မလား

ဆိုတာမျိုးတော့ဖြစ်နေပြီ။ ဆန်းသစ်ကဖြင့် ဘာမှန်းမသိပဲနဲ့ ဒီမှာ ညီအစ်မချင်း ပြောနေကြတာတော့ အချေအတင်၊ မိုးစက်ပြောတာတွေ ဟုတ်သလို ကျောက်စက်ပြောတာတွေကလည်း မှန်တာပါပဲ။ ပတ်ဝန်း ကျင်ကို ဂရုစိုက်ခြင်း မစိုက်ခြင်းကသာ ခွဲခြားမည်ဆိုလျှင်လည်း-

ကိုယ့်အမြင် ကိုယ့်အယူအဆနဲ့ ကိုယ်တော့ မှန်နေကြတာလေ။ ဆန်းသစ်ရဲ့အကြည့်နဲ့ ဂရုစိုက်မှုတွေက သာမန်ထက် ပိုနေ သလားဆိုတာကို မိုးစက် ခုမှ စဉ်းစားကြည့်မိ၏။ ထိုစဉ် ဖုန်းက အသံမြည်လာသဖြင့် နံပါတ်ကိုတောင်မကြည့်ဖြစ်ဘဲ ကမန်းကတန်း ကိုင်လိုက်စဉ် -

- “ဟယ်လို”
- “မမိုး ကျွန်တော်ပါ ဆန်းသစ်”
- “ဆန်းသစ်”
- “ဟုတ်ကဲ့”
- “ဘာပြောစရာရှိလို့လဲ”
- “ကျွန်တော် မမိုးတို့ခြံရှေ့ကို ရောက်နေတယ်။ မမိုးထေ လောက် ထွက်လာခဲ့ပါလား”
- “ဟင် ... ညဘက်ကြီး မင်း ဘာလာလုပ်တာလဲ”
- “ကျွန်တော့်မှာ reason ရှိပါတယ်။ မမိုး ဆင်းလာခဲ့ထေ သိရမှာပေါ့”

- “ဆန်းသစ် မင်း”
- “မမိုး မလာမချင်း ကျွန်တော် စောင့်နေမှာနော်”
- “ဟာ ... အဲဒီလိုမလုပ်နဲ့လေ”
- “ကျွန်တော် ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်”
- “ဆန်းသစ် ... ဆန်းသစ်”

ဖုန်းချသွားပြီမှန်းသိပေမယ့် မိုးစက် ခေါ်နေမိ၏။ မဖြစ်နိုင် ခြင်းတွေကို တန်းစီပြီး နံပါတ်တပ်ရုံပဲ ရှိသေး သူက ခြံရှေ့ကို ချောက်နေပြီတဲ့။ ဒါကြောင့်ပဲ မလုံမလဲဖြစ်ကာ သူ့ဖုန်းကို ပြန်ခေါ်မယ် လုပ်တော့ -

- “မမ”
- “ဟင်”
- “မမ၊ မသွားမချင်း သူ စောင့်နေလိမ့်မယ်။ သွားလိုက်ပါနော်”
- ပြောပြီး ကျောက်စက်က ထထွက်သွားလေတော့ တွေဝေရွာ ခပ်ကျန်ခဲ့တာက မိုးစက်။ ကျောက်စက်က နားလည်ပေးတဲ့သဘော ဆောင်ပေမယ့် မိုးစက်ဘယ်လို လိပ်ပြာလုံပါ့မလဲ။ သွားတော့ သွားမှ ဖြစ်မှာမို့ ခြေလှမ်းတွေကို ရွေ့လျားခဲ့စဉ် -
- “မိုး”
- “ဟင်”
- ခေါ်သံနှင့်အတူ ဆုံလိုက်ရတာ ရဲရင့်။

“ခြံထဲဆင်းမလို့လား”
“ဟုတ်တယ် ကိုရဲရင့်”
“မှောင်နေကာမှ ဘာလုပ်ရအောင်လဲ”
“ခြံရှေ့မှာ ဧည့်သည်ရောက်နေလို့ပါ”
“ဘယ်သူလဲ”
“ဆန်းသစ်”
“ဘာ”

ရဲရင့်မျက်နှာကိုမကြည့်ဘဲ ဖြေလိုက်သံက တိုးလျှလျ။ ဘာဆိုတဲ့အသံနဲ့တူ ကွက်ခနဲ ပျက်သွားတဲ့မျက်နှာကို ဘာသဘောနဲ့ထဲဆိုတာ ဆန်းစစ်နေဖို့မလိုဘူးလေ။ လူတိုင်း ကိုယ့်အကြောင်းနဲ့ကိုယ်ရိုကြတာပဲဥစ္စာ။

“ဒီအချိန်ကျမှ အဲဒီကောင်က ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“အဲဒါတော့ ကျွန်မ မသိဘူး ကိုရဲရင့်”

ကိုယ်နဲ့မဆိုင်ဘူးလို့ စိတ်ကို သံပတ်ပေးကြည့်ပေမယ့်မထိုင်နေတော့ အကောင်းသား ထသွားမှကျိုးမှန်းသိ ဆိုသလို မေ့ပျောက်ပျောက်နဲ့ မတွေ့ကြတုန်းကတော့ အကောင်းသားပေါ့။ အခုက နေ့တိုင်း မြင်နေရသည့် ဒီမိန်းကလေးနှင့် ကိုယ့်နှလုံးသားသည် ထစ်ချိန်က ငြိတွယ်ခဲ့ဖူးကြသည်ဆိုတော့။

“မိုး သူ့ကို သွားတွေ့စရာမလိုဘူး”

“ရှင်”

မိုးစက် ရဲရင့်ကို အံ့သြသလို ခပ်ကြောင်ကြောင်ကြည့်လိုက်မိသည်။ မိုးစက်ပြောသမျှ ခေါင်းညိတ်နေတဲ့သူက အခု မိုးစက်ကို အမိန့်ပေးနေပါလား။

“ရှင် ကျွန်မကို အမိန့်ပေးနေတာလား”

“မိုး”

“ကျွန်မ ဘာပဲလုပ်လုပ် ရှင် တားပိုင်ခွင့်မရှိဘူး။ ကျွန်မ သွားမှဖြစ်မှာမို့လို့ သွားပါရစေ”

“ဒါဆို ကိုယ်ပါလိုက်ခဲ့မယ်”

“ကိုရဲရင့်”

အသံက မာဆတ်ဆတ်မို့ ရဲရင့် ဦးဆောင်သွားချင်သည့် ခြေလှမ်းတွေက မလှုပ်ခဲ့။ အခုချိန်မှာ ကိုယ့်ဘဝက အညကြမို့။

“ရှင် နေခဲ့ပါ”

ဒီကောင်လေး မိုးစက်အပေါ် မရိုးသားတော့တူးထင်ပါရဲ့။ ဟုတ်တယ်၊ ဆန်းသစ်ဘက်က ရိုးသားတယ်ဆိုရင် ဒီအချိန် ဒီကိုရောက်လာဖို့မှ မလိုတာ။

စောစောကပဲ ကျောက်စက်ပြောသေးတယ်။ အချစ်နဲ့ ပတ်သက်ရင် လူတွေက မိုက်ရှူးရဲဆန်တတ်ကြတယ်ဆိုတာလေ။ အခု ဆန်းသစ် ဒီကိုရောက်လာတာ မိုက်ရှူးရဲဆန်ခြင်းတစ်မျိုးပါပဲ။ တစ်ယောက်တည်း ခုလို ဒီအချိန်မျိုးမှာလာတာ ဘယ်လောက် အန္တရာယ်များလို့က်ပါသလဲ။

“ဆန်းသစ်”

“ဗျာ”

“မင်း ခုလိုလာတာ ဘယ်လောက်အန္တရာယ်များလဲ၊ မင်း သိရဲ့လား”

“သိပါတယ်”

“သိရဲ့သားနဲ့ကွာ... ကျွတ်”

“မမိုး မလာစေချင် ကျွန်တော် နောက်မလာတော့ပါဘူး။

အခုက ရောက်လာပြီးပြီဆိုတော့”

“လာ အထဲဝင်”

ခုမှပဲ ဆန်းသစ်ဝင်သာအောင် တံခါးဖွင့်ပေးဖြစ်၏။ နှင်လွှတ်တဲ့အတွက် ဆန်းသစ်ရင်ထဲမှာ ဘုရားပွဲလှည့်နေသည်။

အခန်း (၁၈)

“မမိုး”

မိုးစက် ခြံတံခါးကိုဖွင့်လိုက်တာနှင့် ဆန်းသစ်ရဲ့ခေါ်သံလဲ ဝမ်းသာအားရဟန်။

“မင်း ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ဘယ်လိုမေးလိုက်တာလဲ မမိုးရယ်။ မမိုးကို သတိရလို့ဗွဲ့”

“သတိရလို့”

“ဟုတ်ပါတယ်”

ခပ်ဟဟသာရှိနေတဲ့ တံခါးပေါက်ကနေ မိုးစက် ရှေ့မထီဖြစ်။ သတိရရင် မနက်မှလာလည်းရသားပဲ။ သူ့အကြောင်းကို ခြေနေတုန်းမှာပဲ သူ့ရောက်လာပြီး အခု ဒီစကားမျိုးပြောတယ်ဆိုတာ

တကယ်ပါ။ ဆန်းသစ် မမိုးကိုသတိရလွန်းလို့ မျက်နှာလေးမှ မမြင်
လိုက်ရရင် ဒီည အိပ်ပျော်မှာမဟုတ်။ သင့်တော်ပါ့မလားလို့ တွေးပြီး
နေတိုင်း လာလို့လည်းမဖြစ်။

ဒါကြောင့် -

စိတ်ကို ကိုယ့်ဘာသာ ဆောင်ခတ်ပြီး မလာဖြစ်တဲ့ရက်တွေ
မှာ ဖုန်းထဲက မမိုးပုံလေးကိုကြည့်ပြီး လွမ်းလိုက်တာ မပြောပါနဲ့တော့။

“ကဲ ပြော... မင်း ဘာကိစ္စနဲ့ ဒီအချိန်ကျမှလာရတာလဲ”

“မမိုးကို သတိရလို့ပါဆို”

“အဲဒါ မင်းရဲ့ reason လား”

“ပြောစရာလည်း ရှိတယ်”

“ဘာပြောမှာလဲ ပြော”

“ကျွန်တော်ပြောရင် မမိုး စိတ်ဆိုးမှာကြောက်လို့”

“မင်းစကားက ဘာစကားမို့လို့လဲ”

ဆန်းသစ်ရယ်ကာ ခေါင်းကိုလည်း ကုတ်လျက် -

“မပြောရဲပါဘူးဆို”

“ဒါဆို မပြောနဲ့တော့”

“အခု မပြောသေးတာနော်။ ပြောမှဖြစ်မယ့်စကားဆိုတော့

တစ်နေ့နေ့မှာတော့ ပြောမှကိုဖြစ်မှာ”

“ဆန်းသစ်”

“ဗျာ”

“မင်း မပြောလည်း ငါသိနေတယ် ဆန်းသစ်”

“ဗျာ”

“ပြောလိုက်မှ ရင်ထဲမှာ ပေါ့သွားမယ်ဆိုရင်တော့ ပြောပေါ့။

ဒါပေမဲ့ ငါ့ခေါ်က တုံ့ပြန်မှုကိုတော့ မင်း မျှော်လင့်လို့မရဘူး”

“မမိုး”

ဆန်းသစ် ပထမတော့ အံ့သြပြီး နောက် မအံ့သြတော့ပါဘူး။

မမိုးက အချစ်ဝတ္ထုတွေ ရေးနေတဲ့ စာရေးဆရာမပဲလေ။ အဖွေးမြင်
အပင်သိ ဖြစ်နေမှာပေါ့။ သူ့ရင်ထဲကို ဖောက်ထွင်းပြီး မြင်နေတယ်
ဆိုရင် မြင်လက်စနဲ့ ဘာထူးတော့မှာလဲ။ ကိုယ့်ရင်ထဲက သိုလှောင်
ထည့်တွေကို ဖွင့်ထုတ်လိုက်ရုံသာ။ မမိုးနဲ့ သူ့ရဲ့ခင်မင်မှု သက်တမ်းက
လည်း ငါးလပင် ကျော်ခဲ့ပြီလေ။

ဒီတော့ -

ကိုယ်က ခုမြင်ခုချစ် စာရင်းထဲမှာမှ မပါဘဲ။ လူကိုမမြင်ဖူး
တွေ့ဖူးခင်ကတည်းက စိတ်က မသိမသာ သူ့စာသားတွေအပေါ်မှာ
ချစ်ခင်တွယ်တာပြီးသားလေ။

“မမိုး ကျွန်တော့်ကို ဘာလို့ မျှော်လင့်ချက်မပေးနိုင်တာလဲ”

မဖြေဘဲနဲ့ လှည့်ထွက်သွားတော့ ဆန်းသစ် နောက်ကနေ
ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်လာခဲ့၏။ မိုးစက်က အိမ်ထဲကို ပြန်ဝင်တာ

မဟုတ်ဘဲ ဒန်းလေးပေါ်မှာ သွားထိုင်လေတော့ ဆန်းသစ်လည်း အတူတူ။

“မမိုး ကျွန်တော်မေးတာကို ဖြေဦးလေ”

“မင်းနဲ့ငါက ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်ဘူး ဆန်းသစ်”

“အဆင့်အတန်းချင်းမတူမှန်းကိုတော့ ကျွန်တော် သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မမိုးကိုမိအောင် ကျွန်တော်ကြိုးစားမယ်။ အဲဒီလောက်တော့ ကျွန်တော့်ကို အခွင့်အရေးပေးပါ”

“ငါ မင်းကို အဆင့်အတန်းခွဲခြားနဲ့ သတ်မှတ်ချက်ပေးနေတာ မဟုတ်ဘူး။ အချစ်ဆိုတာ ပေးပြီး ပြန်တောင်းလို့ရတဲ့အရာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ မင်းသိပါတယ်”

“ကျွန်တော်ကတော့ မမိုးကို ပေးမယ်။ ကျွန်တော် မမိုးကို ချစ်တာ ဘာတပ်မက်မှုနဲ့မှ မဟုတ်ဘူးဆိုတာကိုတော့ မမိုးသိထားပေးပါ”

“မရှူးချင်စမ်းပါနဲ့ ဆန်းသစ်ရယ်။ မင်း မမိုးထက်သာတဲ့ မိန်းကလေး ရွယ်တူတွေကို ရနိုင်ပါတယ်။ တို့လို အဘွားကြီးကို မင်း ခေါက်ထားလိုက်စမ်းပါ”

“ဟင်”

“ဖြစ်နိုင်ရင် မင်း မမိုးကို မေ့လိုက်တာအကောင်းဆုံးပဲ”

“မမေ့နိုင်ဘူး မမိုး”

“ဆန်းသစ်”

“မမိုးကို မေ့ပစ်ဖို့ကလွဲရင် ကျွန်တော့်ဘဝမှာ အားလုံးဖြစ်နိုင်ရမယ်”

“မင်းနဲ့ငါက”

“ကျွန်တော် သိတယ်”

ဆန်းသစ် သိလိုက်ပြီလေ။ မင်းနဲ့ရွယ်တူမိန်းကလေးကို ရနိုင်ပါတယ် ဆိုကတည်းက မမိုး ခွဲခြားလိုက်တာ အသက်အရွယ်ကြောင့်ပဲပေါ့။ အချစ်ကို ဒီလိုမျိုး ကန့်သတ်ခွဲခြားလို့ရသလား။ အချစ်နဲ့စစ်မှာ မတရားတာ မရှိဘူးလို့ သတ်မှတ်ထားသလို မသင့်တော်စရာ မရှိဘူးလို့လည်း လက်ခံပေးနိုင်ရမှာပေါ့။ မီးလောင်တာကို ရေနဲ့ဖျန်းသတ်လို့ရတယ်။ အချစ်မီးကို ဘယ်ရေနဲ့ ဖျန်းသတ်မလဲ။

“မမိုးရဲ့ အယူအဆတွေက မဟုတ်သေးပါဘူးဗျာ”

“ဘာ”

“ယောက်ျားနဲ့မိန်းမ အရွယ်မတူရင် မချစ်ရ လက်မထပ်ရလို့ ဘယ်ဥပဒေပုဒ်မ ဘယ်စည်းကမ်း ဘယ်ကျင့်ဝတ်တွေက တားမြစ်ထားလို့လဲ”

တားမြစ်ထားတာတွေ မရှိပေမယ့် မသင့်တော်တာကို ကိုယ်က ဆင်ခြင်ရမှာ မဟုတ်ဘူးလား။

“အခု မင်းအသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

“သုံးဆယ်”

“ဘာ”

ဆတ်ခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဆန်းသစ်မျက်နှာက မချိုမချဉ်။

“မမိုး မင်းကို အကောင်းပေးနေတာနော် ဆန်းသစ်”

“ကိုယ့်မိဘကလွဲရင် အခြားသူတွေအတွက် ကိုယ့်အသက်ကို တိုးလို့ ဆုတ်လို့ရတယ်ဆိုတာ မမိုးသိအောင်ပြောပြတာ”

“အမှန်တရားကို မင်းလက်ခံစမ်းပါ”

“လက်မခံနိုင်တာက မမိုးကို ချစ်လို့လေ”

“ကျွတ်”

“အသက်အရမ်းကွာနေလို့ မမိုး ကျွန်တော့်အချစ်ကို လက်မခံနိုင်ဘူးဆိုရင် ကျွန်တော့်ဘက်က တိုး။ မမိုးဘက်က ဆုတ် ပြောလို့ရတယ်လေ”

“မင်း ကလေးအတွေးတွေ လျှောက်တွေ့မနေနဲ့ ဆန်းသစ်။ မင်းအသက်ကို မှန်မှန်ပြောစမ်း”

“မကျေနပ်ရင် လူကို သတ်သွား။ အသက်ကိုတော့ တစ်မိနစ် ကလေးတောင် ၃၀ ကနေ လျော့မပေးနိုင်ဘူး”

“ခက်ပါလား ဆန်းသစ်ရယ်”

မိုးစက် သူ့ရဲ့ခင်မင်မှုဆိုတာတွေကို လက်ခံခဲ့တာ မှားပြီလား။

အစကတော့ ကိုယ့်အိမ်ကို တစ်ခေါက်နှစ်ခေါက်လာရုံပဲ ပြီးသွားမယ် ထင်တာ။ နောက် ထင်သလိုမဟုတ်ဘဲ အဝင်အထွက်များလာတော့ လည်း မောင်လေးတစ်ယောက်လို ကိုယ့်သံယောဇဉ်က တုံ့ပြန်ခဲ့သည်။

အခု -

တစ်ဆင့်ခုန်တက်လာပြန်ပြီဆိုတော့ မိုးစက် ဘာလုပ်ရမလဲ။ ပက်ပက်စက်စက်လည်း ပြောမထွက်ရက်။ သံယောဇဉ်ဆိုတဲ့ သံယောဇဉ်ရယ်။ နွယ်တစ်ပင် မြက်တစ်ပင်လို လွယ်လွယ်နဲ့ဖြတ်လို့ရရင် အကောင်းသာ။

နင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ မိုးစက်။

နင် ဘာလို့ ဒီကောင်လေးအပေါ်မှာ မရက်စက်နိုင်တာလဲ။ ရက်စက်နိုင်ရမယ်။ နင် ရက်စက်နိုင်ရမယ်။ သူ့အချစ်တွေကို တုံ့ပြန်ဖို့ ဆိုတာ ဖြစ်မှဖြစ်နိုင်တာ။ ဒီကောင်လေးက ကိုယ့်ထက် အသက် အများကြီးငယ်တာကို ဘာလို့ စဉ်းစားပေးရမှာလဲ။

မိုးစက် ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲပြန်မော့လိုက်၏။

“မမိုး”

ကိုယ် ဘာမှမပြောခင်ဘဲ သူက တစ်ခုခုပြောဖို့ ပါးစပ်ပြင် လိုက်တာကြောင့် မိုးစက်မပြောဖြစ်။

“အသက်အရွယ် ကွာခြားမှုတစ်ခုနဲ့တော့ ကျွန်တော့်အချစ်ကို ဥပေက္ခာမပြုလိုက်ပါနဲ့ဗျာ။ ဒီလိုအဖြစ်မျိုးတွေ နတ်သျှင်နောင်နဲ့

ဓာတုကလျာကစပြီး ရှိခဲ့တာ ဒုနဲ့ဒေးပါပဲ”

“အဲဒါမျှမကလို့ မင်းက ငါ့သားအရွယ်လောက်”

“မမိုး”

သူ့အော်လိုက်တာကြောင့် မိုးစက် အသံက တိခန့်ပြတ်ကျ သွား၏။

“ဒီအကြောင်းပြချက်က မခိုင်လုံဘူး မမိုး။ ကျွန်တော်က တစ်ခုခုကို နှစ်သက်လာပြီဆိုရင် ဘယ်အရာနဲ့မှ အစားထိုးမရအောင် စွဲလန်းတတ်လွန်းလို့ ခုလို ရင်ဖွင့်ပြနေတာပျ။ ကျွန်တော့်ကို မျှော်လင့် ခွင့်လေးတော့ပေးပါ။ ကျွန်တော် မမိုးကို မျှော်လင့်ပါရစေ”

“မမျှော်လင့်နဲ့။ မင်းပြန်တော့ ဆန်းသစ်။ နောက်ကိုလည်း မင်း ဘယ်တော့မှ ဒီအိမ်ကို မလာနဲ့တော့။ မင်းနဲ့ငါ ဘာမှ ပတ်သက် စရာအကြောင်း မရှိတော့ဘူး”

“မမိုး မဟုတ်သေးပါဘူးဗျာ။ ကျွန်တော် မကြမ်းချင်ဘူးနော် မမိုး”

“ငါ့ဘက်က ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောတာကို မင်း လက်မခံ ဘူးဆိုရင် မင်းအကြောင်းနဲ့ မင်းပဲ”

“မမိုး”

မိုးစက် ထရပ်လိုက်တော့ ဆန်းသစ်ပါ ထရပ်ပြီး ပုခုံးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်လေလျှင် -

“မင်း ဘာလုပ်တာလဲ ဖယ်စမ်း”

“မမိုး ကျွန်တော့်ကို အဲဒီလို မထားခဲ့နဲ့လေ့”

“ဒါဆို ဘယ်လိုထားခဲ့ရမှာလဲ”

“မမိုး အချစ်ကို ကျွန်တော်ရမှဖြစ်မယ်”

“ကဲ”

လက်တစ်ဖက်က ရိပ်ခနဲမြောက်တက်သွားပြီး -

“ဖြန်း”

မိုးစက် သူ့ပါးပြင်ကိုရိုက်ချပြီးတာနှင့် ပြေးထွက်လာခဲ့တော့ သည်။ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်တဲ့အတွက် ခွင့်လွှတ်ပါ ဆန်းသစ်ရယ်။ မင်းအပေါ်မှာ ငါ သံယောဇဉ်ရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ့အနေနဲ့က ပတ် ဝန်းကျင်ကို ဂရုစိုက်ရမယ်။ ငါ မင်းကို ပြန်ချစ်လို့မဖြစ်ဘူး။ ကိုယ့်ထက် အရမ်းငယ်တဲ့ကောင်လေးကို လက်ခံရလောက်တဲ့အထိ ငါမမိုက်မဲပါရ စေနဲ့။

ဟိုးလွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်ကျော်က ချစ်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ သူ ချန်ထား ခဲ့လို့ ကျန်ရစ်ခဲ့ရသည့်တိုင် အခု ကိုယ်က ပါးရိုက်ပြီး ထားခဲ့ရတာ လောက် မနာကျင်မခံစားရဘူး ထင်ပါ၏။ ပြီးခဲ့တဲ့အဖြစ်ကပဲ ကြာလို့ အေးစက်ပြီး အခု အဖြစ်က ပူပူနွေးနွေးမို့ ခံစားမှုပိုသလားတော့မယ်။ ခင်ထဲမှာ ငိုချင်စိတ်ကို ထိန်းထားပေမယ့် မရ။

“မိုး”

“ဟင်”

ကိုယ့်ရှေ့မှာ ကာဆီး၍ ရပ်လာသူကို မော့ကြည့်လိုက်တော့
ရဲရင့်။

“ကိုရဲရင့်”

“ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

“ဟင့်အင်း... ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“ကိုယ့်ကိုမညာပါနဲ့ မိုးရယ်၊ ကိုယ်သိပါတယ်”

“ကိုရဲရင့်က ဘာကိုသိတာလဲ”

“မင်းနဲ့ဆန်းသစ်အကြောင်းပေါ့”

မိုးစက် စိတ်မလုံစွာ မျက်လွှာချုပ်လိုက်၏။ သူ မိုးစက်ကို
အမြဲတမ်း မျက်လုံးဒေါက်ထောက်ကြည့်နေတာလား။ ဆန်းသစ်နဲ့ကိစ္စ
သူ သိနေတယ်ဆိုတော့ ဘာပြောဦးမှာလဲ။

“မိုး”

“ကျွန်မ သွားတော့မယ်”

“နေဦး”

“ဟင်”

ထွက်သွားတော့မယ်လုပ်တဲ့ မိုးလက်ကို ရဲရင့် ဖမ်းဆုပ်ထား
လိုက်မိ၏။ မိုးက သူ့လက်ကို ခါချကာ-

“ရှင် ဘာလုပ်တာလဲ”

“မိုးကို ကိုယ်ပြောစရာရှိတယ်”

“ပြောစရာရှိရင် နောက်မှပြောပါ။ အခုတော့ ကျွန်မ သွား
မိရစေ”

“မိုး”

“_____”

“မိုး”

မိုးစက်က သူ့ကို လုံးဝလှည့်မကြည့်တော့ဘဲ လှည့်ထွက်
သွားလေတော့ ရဲရင့်သာ ကျန်ရစ်ခဲ့ရသူ။ ဟိုတုန်းက ကိုယ်က ချန်ရစ်
ခဲ့သူဖြစ်ပြီး အခု ကျန်ရစ်ခဲ့သူဖြစ်တော့မှာလား။

မိုးရယ် ...

ချန်ထားခဲ့ရတုန်းက အကြောင်းကြောင်းတွေနဲ့မို့ မင်းကို
ကိုယ်မေ့လို့မရခဲ့ဘူးဆိုတာ ယုံပေးပါ။ ကိုယ် အခု မင်းကို ထပ်ပြီး
ဆုံးရှုံးခံရမှာကြောက်နေမိတယ် မိုး။

အခန်း (၁၉)

မိုးစက် အိပ်ရာထဲမှာ လှဲနေသည့်တိုင် အိပ်လို့မပျော်။ ဆန်းသစ် အကြောင်းကိုတွေးလိုက် ရဲရင့်အကြောင်းကိုတွေးလိုက်နှင့် အာနိတ်ထဲမှာ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေ၏။

ကိုရဲရင့် ...။

သူ ဒီရက်ပိုင်းမှာ ဂနာမငြိမ်နဲ့ ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ။ သူ မိုးစက်ကိုကြည့်တဲ့ အကြည့်တွေက ဟိုးလွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်ကျော်က လို။ သည်းခံခဲ့ပေမယ့် ကိုယ့်အသည်းက မနာတတ်ခဲ့တာမှ မဟုတ်တာ။

သူ့အမေ့နဲ့ သူ့အစ်မကြောင့် သူနဲ့မိုးစက် ဝေးခဲ့ကြတာလေး သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း မလွန်ဆန်နိုင်အောင် ပျော့ညံ့ခဲ့လို့ပဲပေါ့။

“ဒီလို မိန်းမမျိုးကို မင်းယူပြီး ဘယ်နေရာမှာ အသုံးချမှာလဲ ရဲရင့်။ ရုပ်လည်း မရှိ၊ နှုတ်လည်း မရှိနဲ့။ ဒီကြားထဲ လက်ကြောက မတင်း ဘယ်နေရာမှ အသုံးမကျတဲ့ကောင်မကို မင်းယူလို့ကတော့ အပြတ်ပဲဟေ့၊ အပြတ်ပဲသိလား”

“ဟုတ်တယ် မောင်လေး။ အဲဒီကောင်မလေးက ကဗျာ ယောင်ယောင် စာယောင်ယောင်နဲ့ စာရှူးပေရှူး ရှူးနေတာ။ သူ့ကိုယူလို့ ကတော့ မင်း နွားလို ပခုံးကျွတ်တက်အောင်ရုန်းပြီး ရှာကျွေးရမှာ နားလည်လား”

“မမကလည်းဗျာ... မိုးက မမတို့ပြောသလောက် မဟုတ်ပါဘူးဗျ။ သူနိုင်တဲ့ဝန်ကိုထမ်းပြီး ရိုးရိုးသားသား ရှာဖွေစားသောက်နေတာပဲဟာ”

“အဲဒါလည်း အငယ်မက ဦးဆောင်ပြီးလုပ်နေတာပါဟယ်။ သူကတော့ မဖြစ်နိုင်တာကို လှမ်းပြီး စိတ်ကူးနဲ့ ရှူးနေတဲ့ကောင်မ”

ထိုသို့ပြောခဲ့သောစကားတွေကို မိုးစက် ဘယ်တော့မှမမေ့။ ခုတော့ သံသရာတစ်ပတ်လည်လာပြီထင်ပါရဲ့။ အဲဒီ အသုံးမကျတဲ့ မိန်းမက အခု ဘယ်ဘဝရောက်နေတယ်ဆိုတာ ပြောတဲ့သူတွေကို မြင်စေချင်လိုက်တာ။

အတိတ်ကအကြောင်းတွေကို သတိရလိုက်တာနှင့် မေမေ့ချက်နာကို ဖျတ်ခနဲ ပေါ်လာသည်။

ဪ... မေမေရယ်။

မိုးစက် စာကြည့်စားပွဲပေါ်က မေမေ့ဓာတ်ပုံလေးကိုယူပြီး
ရင်ခွင်ထဲမှာ ပိုက်ထားကာ စိတ်က အတိတ်ဆီသို့ ဦးတည်လျက်။

အခန်း (၂၀)

♪ နှင်း xxx+ ငွေရောင်ဖြူလွှာတူစွ သဏ္ဍာန်ပေ။ ငွေရည်
ဓုလဲနုတို့ စုကာဖျန်းလို့ လန်းဆန်းစိုပြေ xxx နှင်းတွေဝေကျ
ဆောင်းဟောမာန်ကပြောင်း xxx နှောင်းပြန်တော့လေ xxx ဟောင်း
ရွက်ကြွေမြေမှာခ ကြွေကာကျတဲ့ အခါသမယမှာပဲလေ xxx ဪ
xxx နွေဦးရောက်ပြီ နှင်းလည်း ပျောက်ပြီလေ xxx

ချစ်တဲ့သူနှင်းရေ xxx ရင်တွင်းမှာလေ စွဲရည်နှောင်ဖွဲ့ပါလို့
မျှော်လေတဲ့ လွမ်းဘွဲ့ကိုစေ xxx ကြည်ဖြူမှုတ ဪ ကြည်ဖြူရမှ
နှင်းကမပေါ်လာတော့ပေ xxx

ဟင် xxx တကယ်တမ်းစမ်းစစ်တော့ xxx အိပ်မက်လေလား
ဆောင်းနှင်းလေလား xxx စိတ်မှာထွေပြား မခွဲခြားနိုင်ခဲ့ ကြင်ဖော်မယ်

ကင်းတယ်လေ xxx နှင်း နှင်းပျောက်တဲ့နေ့ဦးရောက်ပြီလေ။
မေမေက ညီမလေးကို ခေါင်းလေးပွတ်ရင်း သီချင်းဆိုသံ
နေချိန်မှာ မိုးစက်ကလည်း မေမေ့နောက်ကျောကနေ မေမေ့ခါးကို
ဖက်လို မေမေ့သီချင်းသံကို နားထောင်နေမိသည်။ မေမေက ဒီသီချင်း
ကို အဆွဲအငင် အတင်အချ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ရသူမို့ နားထောင်၍
ကောင်းနေတာပါ။

အိပ်ရာထဲမှာ မေမေက ညီမလေးဘက်ကိုလှည့်အိပ်ပြီး
ဆိုနေတာမို့ ဒီသီချင်းကို သဘောကျလို့ မိုးစက် ပြီးနေတာကို မြင်မှာ
မဟုတ်ပေ။

နှင်းမို့ရည် ပုလဲငွေဥသဏ္ဍာန်တွေ xxx မေ့ရင်ထဲ
စွဲလမ်းမျှော်မှန်း ရင်းရော်နေဆဲမှာပဲ ရာသီချိန်နှောင်း ပြောင်းခဲ့ပေါ့လေ
xxx လေရှူးဆော်ကာ နောက်ချေတော့ ပျောက်လေပေါ့ နှင်းရေxxx
နှင်းရေ xxx ကြည်ကြည်ဖြူဖြူပါလေ xxx ငွေနှင်းမို့ထွေ
ခင်း ဒီနှင်းနဲ့ပဲလေ xxx ပျော်ပွဲဆင်လိုလေ xxx ဘယ်ထယ်
ဘယ်လမ်းကို ဖြင့် မြန်းသလေ အလွမ်းမပြေ xxx တမ်းတမျှော်ရင်
xxx နှင်း နှင်း ပျောက်တဲ့နေ့။

သီချင်းသံဆုံးပြီးနောက် မေမေက ညီမလေးကိုရော မိုးစက်
ကိုရော အိပ်ပြီထင်၍ စောင်ချိုပေးလေရာ -
“မေမေ”

“ဟင် ... အိပ်ပြီးမှတ်လို့ မအိပ်သေးဘူးလား”
“မအိပ်သေးပါဘူး။ မေမေ သီချင်းဆိုတာ နားထောင်
ကောင်းလို့ ငြိမ်ပြီးနားထောင်နေတာ။ အဲဒီသီချင်းကို သမီး အရမ်း
ကြိုက်တာပဲ။ နောက်တစ်ခါလောက် မေမေ ထပ်ဆိုပြပါလားဟင်”

“အခုမှဆိုပြီးလို့ နားထောင်ပြီးသားကိုကွယ်”
“သမီးကြိုက်လို့ပါ မေမေရဲ့”
“ဟုတ်တယ် ... မီးငယ်လည်း ကြိုက်တယ် မေမေပြန်
ဆိုပြ”

“ဟယ် ... သမီးငယ်လည်း မအိပ်သေးဘူး ဟုတ်လား”
“မီးငယ်လည်း မမလိုပေါ့။ မေမေသီချင်းဆိုတာ နားထောင်
ကောင်းလို့ ငြိမ်ပြီးနားထောင်နေတာ မေမေရဲ့”

“ကြည့်စမ်း ... ကြည့်စမ်း၊ ညီအစ်မနှစ်ယောက် အတိုင်
အဖောက်ညီနေတယ်ပေါ့လေ ဟုတ်လား”
“တကယ်ကြိုက်လို့ပါ မေမေရဲ့။ ပြန်ဆိုပြပါဆို”
“ကဲ ... ဆိုပြမယ် နားထောင်နော်”
“ဟုတ်ကဲ့”

ညီအစ်မနှစ်ယောက် ပြိုင်တူပြောပြီးချိန်မှာပဲ မေမေက နှင်း
ပျောက်တဲ့နေ့ သီချင်းလေးကို နောက်တစ်ခါထပ်ဆိုပြလေသည်။
အဲဒီအချိန်က မိုးစက်တိုဘဝလေးက အေးချမ်းခဲ့၏။ မချမ်းသာပေမယ့်

ပြည့်စုံတဲ့ဘဝမှာ သောကဆိုတာ လောက,က ဆေးခြယ်လိုက်တဲ့ ပန်းချီကားတစ်ချပ်လား။

ဒုက္ခဆိုတာလည်း သမုခသီရိလို ရွှေကြုတ်ထဲမှာထည့်ပြီး အာခံတွင်းထဲမှာ ဝံ့ထားလို့ ရသလားလို့ မေးရလောက်အောင် လောက ရဲ့ အတိမ်အနက် အစောင်းတွေကို မိုးစက်တို့ တကယ်မသိခဲ့။ အမေ နဲ့ သမီးကြားမှာလည်း ပွင့်လင်းမှု၊ နားလည်မှုတွေနှင့်သာ။

“ဘယ်ကောင်လေးကပဲ ရည်းစားစာပေးပေး ရည်စားစကား ပြောပြော မေမေ့ကို ပြန်ပြောပြနေဘဲ သမီး။ သမီးမျက်စိတစ်စုံတည်း ကြည့်ပြီး ခရီးသွားတာနဲ့ မိဘမျက်စိပါ ပေါင်းပြီး ခရီးသွားတော့ မတူဘူးပေါ့ကွယ်။ မိဘဆိုတာ သားသမီးကို ချောက်တွန်းရိုးထုံးစံ မရှိဘူးလေ။ ဆင်စီးပြီး မြင်းရံတာပဲ မြင်ချင်ကြတာသမီးရဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့... သမီး နားလည်ပါတယ် မေမေ”

မိုးစက်က မေမေမှာထားသလိုပဲ ကောင်လေးတွေ စာလိုက် ပေးရင် အဲဒီစာကို မေမေ့လက်ထဲသို့အပ်သည်။ ရည်းစားစကားပြော ရင်လည်း မေမေ့ကို ပြန်ပြောပြခဲ့၏။ ရဲရင့်အလှည့်မှာတော့ -

“ဟိုကောင်လေးအိမ်ကို အဝင်အထွက်များနေတာ သမီးတို့ ရိုးမှ ရိုးကြရဲ့လား။ မေမေ့ကို မှန်မှန်ပြောစမ်းသမီး။ သူနဲ့သမီးက ဘယ်လိုလဲ”

“ဟုတ်ပါတယ် မေမေ ဟိုလေ သူက သမီးကို ရည်စားစာ

ပေးတယ်။ သမီးလည်း မေမေ့ကို ပေးမလို့ပါပဲ။ ပြီးတော့ သမီးရဲ့ ဘတ်ပုံတစ်ပုံလောက်ပေးပါတဲ့။ အဲဒါ... သမီး ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ မေမေ”

မေမေ တွေခနဲဖြစ်သွားပြီး အတန်ကြာစဉ်းစားနေပြီးမှ -

“သမီးကဇရာ”

“ဟင်... ဘာလဲ မေမေ”

“သူ့ကိုစိတ်ဝင်စားသလားလို့ မေးတာ”

“တစ်မျိုးတော့ တစ်မျိုးပဲ မေမေရဲ့”

“ဘယ်လိုတစ်မျိုးလဲ”

“သူက အရင်လူတွေနဲ့ မတူတာတော့ အမှန်ပဲ မေမေ။ ဇွဲ ကောင်းတယ်။ ပြီးတော့ သမီးစိတ်ထဲမှာ သူ့ကို ဖက်ဖက်စက်စက်ကြီး မပြောရက်သလိုပဲ”

မိုးစက်ကလည်း အဲဒီလိုပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဝန်ခံခဲ့သူ။ ဝန်ခံခဲ့ ဆို မေမေက နားလည်မှုရှိတဲ့အမေပဲလေ။ သူများတွေလို ဆူတာ မာန်တာတွေ မလုပ်ဘဲ လေသံအေးနှင့် အကျိုးသင့်အကြောင်းသင့် ပြောပြဆုံးမတတ်သူဆိုတော့ ရင်ဖွင့်ခဲ့တာပေါ့။

မိုးစက်စကားကြောင့် မေမေက သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး-

“ကောင်လေးက မဆိုးတော့ မဆိုးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သမီးက ဆယ်တန်းဖြေထားတုန်းပဲ ရှိသေးတာလေ။ သူ့ကိုပြောလိုက် သမီး

ဆယ်တန်းအောင်ပြီး တက္ကသိုလ်တွေ ဘာတွေရောက်မှ အဖြေပေးမယ် လို့။ သူ သမီးကိုတကယ်ချစ်ရင် စောင့်နိုင်ရမှာပေါ့။ ဒီကြားထဲ မစောင့် နိုင်လို့ အခြားမိန်းကလေးကို ကြိုက်သွားတော့လည်း သွားပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ”

“သမီး”

“ရှင်”

“မေမေက သမီး ရှေ့ရေးအတွက် ပညာရေးကို ထိခိုက်မှာ စိုးလို့ပြောနေတာနော်”

“သမီးနားလည်ပါတယ် မေမေ။ ဪဒါ ဒါနဲ့ သမီးဆွဲထားတဲ့ ပုံလေးတွေ မေမေ့ကို ပြဇဉ်းမယ်။ သမီးကဖြစ်နိုင်ရင် ပန်းချီသင်တန်း တောင် တက်ချင်တာ မေမေ့ရဲ့”

ပြောရင်း မိုးစက် ပုံဆွဲထားတဲ့စာအုပ်ကလေးကို သွားယူပြီး မေမေ့ကိုပြလိုက်သည်။ မေမေက ပုံလေးတွေကိုကြည့်ပြီး အပြီး မျက်နှာနှင့် -

“သမီးဆွဲထားတဲ့ပုံလေးတွေက လက်ရာမြောက်လိုက်တာ။ ၎င်းမိသဲတိုင် တက်နိုင်ဖျားရောက်တဲ့။ လုပ်မယ်ဆိုရင်လည်း ဖြစ်ဖြစ် မြောက်မြောက်နဲ့ ထွန်းပေါက်အောင် ကြိုးစားပေါ့။ မေမေတို့က သမီးကို ပညာအဖွဲ့ပဲ ပေးနိုင်မှာ။ ပစ္စည်းဥစ္စာဆိုတာ သခါရဲ့ပဲ။ မတည်ပြီဘူး သမီးရဲ့။ သမီး ပညာတတ်ဖြစ်ဖို့အတွက် မေမေတို့

ထမင်းကို ဆားနဲ့ပဲ နယ်စားရ နယ်စားရပါ သမီးရယ်”

“စိတ်ချပါ မေမေ သမီး မေမေ့စကားကို နားထောင်မှာပါ”

“အေး အေး... မေမေ့သမီးက လိုချင်တာမဝယ်ရလို့ စိတ် ကောက်တာကလွဲရင် လိမ္မာပြီးသားပါ”

“မေမေကလဲ”

မိုးစက် ရှက်ပြီးပြီးလိုက်မိသည်။ ငယ်ငယ်က စကားနည်းပြီး မရယ်မပြီးတတ်ခဲ့သော မိုးစက်သည် သူငယ်ချင်းတွေ တိုက်တွန်းမှု ကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ အချစ်က လူကို ဟာသလုပ်နေခြင်းကြောင့် တစ်ကြောင်း ရယ်တတ် ပြုံးတတ်ခဲ့ပါပြီ။

ဒီအရွယ်က သစ်ရွက်လှုပ်ရင်တောင် ရယ်ချင်တယ်တဲ့။ ပြီး တော့ သူငယ်ချင်းတွေက -

“သူများတွေ ရယ်နေတာ နင်က ဘာလို့မရယ်တာလဲ မိုးစက် ရဲ့။ လူဆိုတာ အမြဲတမ်း ပြုံးနေမှ မျက်နှာလေးက ကျက်သရေရှိပြီး လူချစ်လူခင် ပေါများတာလေ။ အမြဲတမ်း တည်နေတဲ့ မျက်နှာကို အထာကြီးတယ်ဆိုပြီး ဘယ်သူက ခင်ချင်မှာလဲ” တဲ့။ ဒါကြောင့်သာ ပြောင်းလဲပြုပြင်ပြီးသည့်နောက် လူချစ်လူခင်ပေါများတယ်ဆိုတာ တကယ်ပါပဲ။

လက်ထဲမှာ ရေဖလားကို ပိုက်ထားပုံက ရယ်ချင်စရာလေ။ သင်္ကြန်တွင်း
ပီတောက်ပန်း ခူးမလာဘဲ ခေါင်းပေါ်တင်ထားတာက ခရေပန်းဖြစ်နေ
တော့ -

“ယောက်ျားကြီးတန်မဲ့ မန်းပန်ထားတာ မရှက်ဘူးလား”
“အင်”
သူက သူ့ခေါင်းပေါ်က ပန်းကုံးကို လက်နှင့်ပြန်စမ်းကြည့်ပြီး

မှ -
“အဲဒါ မိုးအတွက် ဝယ်လာတာလေ။ ဒီရောက်တော့ အဖြေ
ရဖို့ သုံးနှစ်စောင့်ရမယ်ဆိုတာနဲ့ မေ့သွားတာ။ လာ ကိုယ်ပန်ပေးမယ်”

“ဟင့်အင်း”
“ပြောရင် ပြောစကားနားထောင်”
ပြောပြီး မိုးစက်ခေါင်းမှာ သူ့ကိုယ်တိုင် ခရေကုံးလေးကို
ပန်ပေးတော့ မိုးစက် ငြိမ်နေလိုက်ရသည်။ ခရေကုံးလေးပန်ပြီးမှ-

“သုံးနှစ်ကတော့ များလွန်းပါတယ် မိုးရယ်။ နည်းနည်းတော့
လျှော့ဦးကွာ။ လက်ထဲပဲဖို့ သုံးနှစ်စောင့်ရမယ်ဆိုတာမှ ဖြေသာသေး
တယ်။ အခုက အဖြေရဖို့ သုံးနှစ်စောင့်ရမယ်ဆိုတော့ လွန်လွန်းတာ
ပေါ့။ ကိုယ့်ကို မသနားဘူးလား”

“မသနားပါဘူး”
“မိုး”

အခန်း (၂၁)

“သုံးနှစ်တောင် ဟုတ်လား”
“အင်း... ဟုတ်တယ်လေ”

“သုံးနှစ်ဆိုတော့ မမျှားလွန်းဘူးလား မိုးရယ်။ မိန်းကလေး
တစ်ယောက်ဆိုက အချစ်ကိုရဖို့ သုံးနှစ်သုံးမိုး စောင့်ရတဲ့ ခေတ်က
ကုန်သွားပြီ မိုးရဲ့”

“မသိဘူး... ကိုရဲ့ စောင့်နိုင်ရင်စောင့်၊ မစောင့်နိုင်ရင်လည်း
အခြားတစ်ယောက်ကို ပြောင်းကြိုက်ဖို့ပဲ စဉ်းစား”

“ကျွတ်”

ရှုံ့ရှုံ့မဲ့မဲ့ဖြစ်သွားတဲ့ ရဲရင့်ကိုကြည့်ပြီး မိုးစက် ရယ်ချင်သွား
သည်။ ကြည့်ပါဦး... ခေါင်းမှာ ခရေပန်းကုံးကို ခွေတင်ထားပြီး

“လက်မပါနဲ့နော်”

“ဟာ... များသေးတာပေါ့”

“ဪ... လက်ပါမှအင်္ဂါစုံတဲ့လူ ဖြစ်မှာပေါ့။ ကဲ... ပြောကွာ”

“ဒါဆို ကြားချပြီး သတ်မှတ်မယ် တစ်နှစ်ခွဲစောင့်”

“ဘာပြောရမှာလဲ”

“မရဘူး... တစ်ပတ်ပဲစောင့်မယ်”

“သုံးနှစ်ကြီးတော့ များပါတယ်ဆို”

“မဖြစ်ဘူး ကိုရဲရဲ။ တစ်နှစ်ခွဲမှမစောင့်ရင်လည်း ကိုရဲ မိုးကို မချစ်နဲ့တော့”

မိုးစက် သူ့ကို ရဲရဲမကြည့်ရဲတော့သဖြင့် ခေါင်းငုံ့ချလိုက်၏။ မိုးစက်လည်း သူ့ကို သုံးနှစ်ကြီး ဘယ်စောင့်ခိုင်းချင်ပါ့မလဲ။ မေမေ ပြောသလို ပြောရပေမယ့် သူ မိုးစက်ကို စိတ်ပျက်သွားမှာတော့ စိုးရိမ်မိသည်လေ။

“မချစ်နဲ့တော့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

မိုးစက်က မိဘမသိအောင် ထင်ရာခိုင်းတတ်တဲ့မိန်းကလေး မဟုတ်တော့ အခက်သာ။ ခုမှပြောတဲ့အတိုင်း စောင့်ခိုင်းရခက် မစောင့်ခိုင်းရခက်နဲ့ ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ်မနိုင်ချင်တော့ပေ။ ရင်ခုန်သံ တွေရဲ့အမိန့်ကို နာခံချင်စိတ်ပေါက်သွားလိုက် မေမေမျက်နှာကို မြင် ယောင်လိုက်နှင့် ဆုံးဖြတ်ဖို့ရာ မိုးတဝါး ဖြစ်နေ၏။

“ဒါဆို ကိုယ်တစ်ခါတည်း အနကြမ်းစီးပြီး ခိုးပြေးလိုက်ရ မလား”

ရယ်ကျဲကျဲ မျက်နှာနှင့်စနေတော့ မိုးစက် မျက်စောင်းထိုး ဖ်လိုက်သည်။ သူ့နဲ့ စကားတွေပြောနေရတာ မိုးစက်ပျော်သလိုပါပဲ။

“မိုး”

“မိုး”

“ဟင်”

“___”

“သူ့ဘက်ကိုယ့်ဘက် မျှမျှတတဖြစ်အောင်တော့ စဉ်းစားပေး ပါကွာ နော်”

“တစ်နှစ်ခွဲပြည့်ရင် တကယ်အဖြေပေးမှာလား”

“အင်း”

“အင်း... ဒါဆို နှစ်နှစ်စောင့်လေ”

“ကိုယ်လိုချင်တဲ့အဖြေနော်”

“အင်းပါဆို”

“ဒါဆို စောင့်မယ်လေ။ အဲဒီစောင့်နေရတဲ့ကာလမှာ မိုး မျက်နှာလေးကိုကြည့်ပြီး အလွမ်းဖြေဖို့ ဓာတ်ပုံပေးလေ”

ဟုတ်သားပဲ။ သူ ဓာတ်ပုံတောင်းထားတာ မိုးစက်မေ့နေ လိုက်တာ။ မေမေကတော့ ပြောပါတယ်။

“ဓာတ်ပုံတောင်းတာပဲဟာ ပေးလိုက်ပေါ့ သမီးရယ်။ သူ ကြည့်ရုံအပြင် ဘာလုပ်လို့ရမှာလဲ” တဲ့။

မိုးစက် ယူလာမလို့လုပ်ပြီးမှ မေ့သွားတာ။ ဒါကြောင့် သူ့ကို မော့ကြည့်ကာ -

“ယူလာမလို့ လုပ်ပြီးမှ မေ့သွားတာ”

“မိုးကကွာ ကိုယ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာမှ အလေးထားတာ မရှိဘူး”

“အလေးထားရအောင် မိုးတို့က ငါးစိမ်းသည်မှမဟုတ်တာ”

“မိုး”

“ဒီကပြောတာ မဟုတ်လို့လား”

“ကဲ... ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ... ဟုတ်ပါတယ်။ ခင်ဗျားလေး

ကြပ်ကြပ်စကားတတ် သိလား”

“ဘာဖြစ်လဲ”

“အသည်းယားပြီး ဖက်နမ်းမိလိမ့်မယ်”

“ကိုရဲနော်”

မိုးစက် ပြီးပြင်နှစ်ဖက်ကို လက်ဝါးနှင့်အုပ်ပြီး ခေါင်းငုံ့ထေ တော့ ရဲရင့်က လိုက်ခိုက်ကြည့်ပြီး ရယ်လေသည်။ အဖြေမပေးရသေး

ပေမယ့် နှလုံးသားချင်း နားလည်၍ ကိုရဲက မိုးစက်ရွေးချယ်ဖို့ အသင့် တော်ဆုံးလူ ဖြစ်လာခဲ့သည်။

“ဒါနဲ့ ရေလောင်းရဦးမယ်”

“အာ... ကိုရဲ မလုပ်နဲ့”

“သင်ကြိုက်တဲ့ရေ ရေလောင်းတာကို ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ရေမှန်းသိရဲ့သားနဲ့ကို ကြောက်တာ”

“ကဲ... ကြောက်ဦး”

“အယ်... ကိုရဲ”

လက်ကလေး ကာလိုက်ပေမယ့် ရေဖလားတစ်လုံး လောင်း ချလိုက်တာနှင့် မိုးစက်ကိုယ်လုံးလေးမှာ ရွှဲရွှဲရှိသွားလေသည်။ ရေက ချမ်းပေမယ့် ရင်ထဲ နွေးနေသလို။ အချစ်က ကိုယ်ကြောက်သည့်အရာ နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် လားရာဆိုသို့ ပို့ဆောင်ကူညီတတ်သည်ဆိုလျှင် မိုးစက် ရင်ထဲမှာ ဖြစ်တည်ခြင်းသည် အချစ်ဆိုတာ ခုနစ်ဆယ့်ငါးရာခိုင် နှန်းက ကျိန်းသေ။

မိုးစက် ရှုံ့ရှုံ့မဲ့မဲ့လေးနှင့် ကိုယ်ပေါ်ကရေတွေကို ခါချနေ တော့ ဒါကိုပဲ ရဲရင့်က သဘောကျဟန်နှင့် ရယ်နေသည်။ မိုးစက်ကို ကြည့်နေတဲ့ သူ့မျက်လုံးတွေထဲမှာ မိုးစက်ကို အပျော်တွဲဖို့ ကြိုးစား သလားလို့ သံသယဝင်စရာမရှိအောင် လင်းလက် တောက်ပခြင်းများ နှင့်။

“ကိုရဲက တကယ်မကောင်းဘူး သိလား။ ချမ်းပါတယ်ဆိုမှ”

“ချမ်းအောင် လောင်းတာ၊ ချမ်းမှာပေါ့”

“ဟင်”

“ချမ်းရင် ကိုယ့်ရင်ခွင်ထဲများ တိုးဝင်လာမလားလို့”

“ဝင်စရာလား ဟွန်း”

“အခုမဝင်ချင်နေပါ ဝင်တဲ့နေ့တော့ ဝင်ခဲ့ပေးပါကွာနော်”

“မသိဘူး”

ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနှင့် မိုးစက် သူ့ရှေ့မှ ပြေးထွက်လာခဲ့တော့

“မိုး”

“-----”

“မိုး”

ခပ်လှမ်းလှမ်းရောက်မှ မိုးစက် သူ့ကို ပြန်လှည့်ကြည့်ထေ

လျှင် သူက လက်ညှိုးလေးထောင်၍ -

“တစ်နှစ်ခွဲနော် တစ်နှစ်ခွဲ”

အခန်း (၂၂)

မေမေနှင့်အတူတူ မိုးစက် ရှေးဝယ်လိုက်သွားပြီဆိုရင် လိုချင်သမျှပူဆာလို့ ဖြစ်နိုင်တာ ဝယ်ပေးနိုင်တာဆိုရင် မေမေက “ဟင့်အင်း” ဆိုတာမရှိပေ။ ဖေဖေကဆို မေမေထက်တောင် ပိုပြီးအလိုလိုက်သေး၏။

ထိုအချိန်ကတော့ မိုးစက်ဘဝမှာ ဒုက္ခတွေ၊ သောကတွေ ဆိုတာ အရုပ်လို ရုပ်လုံးပေါ်အောင် ဖော်မကြည့်နိုင်ခဲ့။

“ဖိနပ်တွေ သုံးလေးစုံရှိနေတာ ဘာလုပ်ဖို့ ထပ်ဝယ်ဦးမှာလဲ သမီးရယ်။ ရှိတာကိုပဲ ကုန်အောင်စီးပါဦးလား”

“မေမေကလည်း သမီးမှာ ဖိနပ်ကအနက်နဲ့ အဖြူတွေပဲ ရှိတာကို။ ဒါမျိုး အညှီလေးမှ မရှိတာ ဝယ်ပေးပါ မေမေရယ်နော်။

နော်လို့”

“ကဲ ဝယ်ပေးလိုက်ပါ နွယ်ရယ်။ မင်းသမီး ပူဆာတာမရရင် စိတ်ကောက်ဦးမယ်”

“ကိုင်းနော်၊ ရှင် သမီးကို ကြပ်ကြပ်အလိုလိုက် သိလား။ တော်ကြာမှ ဆီးမရ ဆို့မရ ဖြစ်နေဦးမယ်”

“မင်းစကားက ဘာလဲကွ”

“ဪ မနိုင်မှာကိုပြောတာပါ”

ဒီလိုနဲ့ပဲ ဖေဖေတိုက်တွန်းချက်ဖြင့် မိုးစက်လိုချင်သည့်ဖိနပ်ကို ရခဲ့သည်သာ။ ဖေဖေရယ် မေမေရယ် မိုးစက်နဲ့ ညီမလေးတို့ လေးယောက်ပေါင်းပြီး တည်ဆောက်ထားတဲ့ ကမ္ဘာလေးက ဝိုင်ဖြူခြင်းနဲ့ လှပစိုပြေနေတဲ့အချိန်မှာ အတိတ်ရော၊ အနာဂတ်ပါ မိုးစက် စိတ်မဝင်စားခဲ့။

အခြားစိတ်ဝင်စားခဲ့သည်က အချစ်အကြောင်းပဲလေ။ မိဘစကားကိုလည်း မပယ်ရှားချင်လို့ ကိုရဲကို တစ်နှစ်ခွဲစောင့်ခိုင်းပေမယ့် စားစားသွားသွား ကိုရဲကိုပဲ သတိရနေမိသည်။ မိုးစက်ထက် ကိုရဲက သုံးနှစ်လောက်ကြီးပေမယ့် သူငယ်ချင်းတွေလိုပဲ ခင်မင်ခွင့်နှင့်သာ ကျေနပ်နေရ၏။

ဒီလောက်တော့ မိဘတွေက ခွင့်ပြုထားသည်ဆိုတော့ ကိုရဲကလည်း မိုးစက်တို့အိမ်ကို အဝင်အထွက်မပျက်။ အတူတူ သွားတဲ့

လာတဲ့အချိန်တွေမှာ မိုးစက်များ စိတ်ပြောင်းမလားလို့ ရဲရင့်က အဖြေတောင်းကြည့်ပေးမယ့်မရ။ မိုးစက်က မိဘကိုပဲ ပထမနေရာမှာ တိုးကွယ်သူပို့ သူ့အပေါ် တုံ့ပြန်ချင်သည့်စိတ်တွေကို ဖျိုသိပ်ထားရတာ ရင်တော့မောတာပေါ့။

မေမေပြောသလို သူ မိုးစက်ကို တကယ်ချစ်ရင် စောင့်နိုင်ရမှာပေါ့။ တစ်နေ့မှာတော့ သူက မိုးစက်ကို သူ့အိမ်ခဏလိုက်ခဲ့ပါတဲ့။ မေမေနဲ့မမကို မိုးစက်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးချင်လို့ပါလို့ ဆိုလာတော့ -

“ဟာ မိုးစက် မလိုက်ချင်ပါဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ကိုယ့်မေမေနဲ့မမက မိုးစက်ကို ကိုက်မစားပါဘူးကွ”

“ကိုက်မစားမှန်းတော့ သိတာပေါ့”

“ဒါဆို ဘာလို့ မလိုက်ချင်တာလဲ”

“ရှက်လို့”

“ရှက်လို့”

သူက သံယောင်လိုက်ရွတ်လေလျှင် -

“အင်း”

“ဒါဆို ကိုယ် ရှက်ကြောဖြစ်ပေးရမလား”

“ကိုရဲနော်၊ ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ”

“လျှောက်မပြောပါဘူး ရပ်နေတာကို”

“ဘာမှန်းမသိဘူး ဟွန်း”

မျက်စောင်းလည်းထိုး၊ နှုတ်ခမ်းလည်းစုကာ မိုးစက် စကား မပြောတော့ဘဲ နေပစ်လိုက်၏။ စိတ်တွေကို မပျော်ဝင်မိအောင် သူ့နဲ့ ထပ်မတွေ့ဘဲနေရကောင်းမလားလို့ စဉ်းစားမိပေမယ့် ကိုယ့်နှလုံးသား က အဲဒီလောက်အထိလည်း မစိမ်းကားနိုင်။

ဒါကြောင့်ပဲ ချစ်တယ်လို့ အဖြေမပေးရသေးဘဲ မိဘတွေ မသိအောင် သူ့နဲ့ ခုလို တွေ့နေမိတာ မိုးစက်မှာအပြစ်ရှိနေပြီလား။

“မိုး”

“___”

“စိတ်ကောက်တာလား”

မိုးစက် ဘာမှပြန်မပြောဘဲ တစ်ဖက်လှည့်နေလိုက်သည်။

“ချစ်လို့စတာ စိတ်ကောက်စရာလား”

“_____”

“ကောင်မလေး”

“_____”

“ကိုယ့်မှာ စိတ်ကောက်ပြေတဲ့နည်းရှိတယ်နော်”

သူ့မျက်နှာက မိုးစက်ပါးပြင်နှင့် အနီးတစ်ဝိုက်သို့ တိုးကပ်လာ လေသဖြင့် မိုးစက် အလန့်တကြားနောက်ဆုတ်ရင်း -

“ဘယ်သူက စိတ်ကောက်လို့လဲ”

“မကောက်ဘူးလား”

“မကောက်ဘူး”

“တကယ်နော်”

“တကယ်ပါဆို”

“ဒါဆို ကိုယ့်အိမ်ကိုလိုက်ခဲ့ပါကွာနော်။ ကိုယ့်မေမေနဲ့မမကို ပြောထားပြီးပြီကွ”

“ဟင် ဘာပြောထားတာလဲ”

“ကိုယ် မိုးကိုချစ်တဲ့အကြောင်းနဲ့ နောက်နှစ်နှစ်လောက်ကြာ ရင် မိုးကိုတောင်းပေးဖို့ပေါ့”

“ဟာ အဲဒီလိုပြောရင် ပိုပြီးရှက်ဖို့ကောင်းတာပေါ့။ ဒီက ဘယ်လို မျက်နှာမျိုးနဲ့ လိုက်ရမှာလဲ”

“ရှေ့မျက်နှာနောက်ထားပြီး လိုက်ခဲ့ပါ အချစ်ရယ် နော်”

“ကိုရဲနော်၊ အဖြေမပေးရသေးဘဲနဲ့ အသားမယူနဲ့”

“ယူချင်တာက အသားတင်မဟုတ်ဘူး။ တစ်ကိုယ်လုံး ယူ ချင်တာ။ ဟိုစကားလိုပေါ့”

“ဘယ်စကားလဲ”

ဟိုစကားလိုပေါ့ဆိုတော့ ဥပမာ တစ်ခုခုပေးပြီးပြောတော့ မယ်ဆိုတာ သိသဖြင့် မိုးစက်မေးလိုက်ခြင်းပါ။ မိုးစက်က ဥပမာပေးပြီး ခိုင်းနှိုင်းပြောဆိုတဲ့စကားလုံးတွေဆို စိတ်ဝင်စားသည်လေ။ ငယ်ငယ်

တုန်းကဆို မိုးစက်က မေမေ့ကို ဝံ့ပြင်တွေ ပြောပြခိုင်းတော့ မေမေ့
ပုံပြင်ပြောပြမှ အိပ်တတ်တာ အကျင့်တစ်ခုလိုလည်း ဖြစ်ခဲ့သည်။

ခုလည်း ကိုရဲ ဘာပြောမလဲလို့ မော့မော့လေးငေးနေလေ
တော့ ကိုရဲက ရယ်လိုက်ကာ -

“ဟိုစကားလေး ဖြစ်နိုင်ရင် ကောင်းကင်က သက်တံ့ကွေ့ကို
လက်ဆန်ပေးပြီး တိုင်းချုပ်တဲ့အင်္ကျီကို ဝတ်ချင်ပေမယ့် မဖြစ်သာတော့
စွပ်ကျယ်ချိုင်းပြတ်နဲ့ စိတ်ကို ပိုင်းဖြတ်လိုက်ရတယ်ဆိုတာမျိုးပေါ့။
အခု ကိုယ်လည်း ဖြစ်နိုင်ရင် မိုးနဲ့ အခုတောင် လက်ထပ်လိုက်ချင်တာ
မဖြစ်သာတော့ စိတ်ကိုဖိပြီး အရိပ်လိုကြည့်နေရင်း ကျေနပ်နေရတော့
မှာပေါ့။

“ဘယ်လို ဘယ်လို”

မိုးစက် နားမလည်လိုက်သလို ထပ်မေးတော့ ရဲရင့်က ထပ်
ဖြေလေသည်။ ဒီစကားကို မိုးစက် သဘောကျသွားပြီး ရယ်လိုက်မိ၏။

“ဒါမျိုးတော့ တတ်တယ်”

“အပြောချိုရင် အပျိုချောတွေ ပိုင်းတယ်ဆိုလို့ ကျင့်ထား
တာလေ”

“တွေ့လားပေါ့ပြီ”

“ဟင် ဘာပေါ်တာလဲ”

“အပျိုချောတွေ အပိုင်းခံချင်လို့ဆို။ ပြောတော့ဖြင့် မိုးတစ်

ယောက်တည်းကိုပဲ ချစ်ဖူးတာလေး ဘာလေးနဲ့”

“ပြောမိလို့လား”

“ဘာ ကိုရဲ”

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ ကိုယ်ပြောတာက ရှေ့ကစကား မိုးရဲ့။
အပျိုချောတွေ အပိုင်းခံချင်လို့ မိုးအနားမှာ ထောက်တဲ့လိုက်နေတဲ့
ဥစ္စာကို”

“မသိဘူး သွား”

သူ့ကိုတွန်းလွှတ်ပြီး မိုးစက် ထွက်လာခဲ့တော့၏။ သူ့က
နောက်မှလိုက်လာပြီး သူ့အိမ်ကို လိုက်ခဲ့ဖို့ တတွတ်တွတ်ပြောနေသဖြင့်
အားနာပါးနာနဲ့ပဲ မိုးစက် လိုက်ဖြစ်ခဲ့သည်တွင်

အခန်း (၂၃)

ငုတ်ခနဲထိုင် ကြိုင်ခနဲမွှေးဆိုသလို ဆိုဖာပေါ်မှာ ထင်ထိုင်လိုက်
တာနှင့် ရဲရင့်မေမေက မိုးစက်ကိုကြည့်၍ -

“သူလေးက”

“သား ပြောပြောနေတဲ့ မိုးစက်ရေလေ မေမေရဲ့။ မေမေရဲ့
ရွှေ့မလောင်းပေါ့”

“ဟာ ကိုရဲ့”

ကွယ်ရာမှာပြောရင် တော်သေးတာပေါ့။ ရှေ့တင်ပြောတော့
မိုး ရှက်သွားတဲ့မျက်နှာကို ဘယ်ထားရမှန်းမသိ။ ဒါကိုပဲကြည့်ပြီး
ရယ်နေတဲ့မျက်နှာကို မုန်းချင်လိုက်တာ။

“ရှက်မနေပါနဲ့မိုးရယ်။ တစ်နေ့ တကယ်ဖြစ်လာမှာပဲဟာ”

“မောင်လေး”

“ဗျာ”

“မင်းပြောတော့ အဖြေမရသေးဘူးဆို”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ရမှမရသေးတာ”

“ဟယ် အဖြေမရသေးရင် အပိုင်တွက်လို့မရသေးဘူး မောင်
လေးရဲ့။ ပိုင်အောင်လုပ်ရမှာက မင်းတာဝန်လေ”

“ပိုင်ချင်လို့ သူ့စောင့်ဆိုင်းတဲ့အတိုင်း စောင့်နေတာပေါ့ မမရဲ့”

“ဪ တုံးပျဲ မောင်လေးရယ်”

“ဗျာ”

“ညီမလေး”

“ရှင်”

“ခုခေတ်က စောင့်ရရင် လွယ်တာမဟုတ်ဘူး ညီမလေးရဲ့။
မမမောင်လေးကို မြန်မြန်အဖြေပေးလိုက်ပါလားဟင်”

“ဟို အဲဒါ”

“ဟုတ်သားပဲသမီးရယ်။ မေမေဆန္ဒကတော့ သားနဲ့သမီးကို
အမြန်ဆုံးလက်ထပ်စေချင်တယ်။ အဲဒါမှ သားအတွက် မေမေ စိတ်
အေးရမှာ။ မဟုတ်ရင် မိန်းမလည်တွေက ပေါ့ပေါ့။ သားကို မတော်
တရော် မိန်းမတွေနဲ့တွေ့မှာ မေမေ အရမ်းစိုးရိမ်တာပဲကွယ်”

သူ့ကိုယ်သူ မေမေလို့ နာမ်စားသုံးပြီး မိုးစက်ကို သမီး

သမီးဆိုတာ ပါးစပ်ကမချ။ စကားတွေပြောတာလည်း ရွန်းရွန်းကို ဝေနေတော့သည်။ ဒါ မိုးစက်တို့ စီးပွားရေးအခြေအနေကို သိနေလို့ပဲ ဖြစ်မှာပေါ့။ သူ့သားက ပြောမပြတ်နေမလား။ မိုးစက်တို့က အရမ်း ချမ်းသာတဲ့စာရင်းမဝင်ပေမယ့် ဆင်းတောင့်ဆင်းရဲမှု မဟုတ်ဘဲလေး သူတို့အခြေအနေနဲ့လည်ဘယ်ပဲမို့ သဘောမတူစရာ အကြောင်း မရှိတာထင်ပါရဲ့။ မိဘတွေက သဘောတူကြည့်ဖြူကြည့် ဆိုရင် သူ့နဲ့ကိုယ်ကြားမှာ ဘာအခက်အခဲမှမရှိ။ အဲဒီတော့ စိတ်ကူးယဉ် ကမ္ဘာလေးက လှပစိုပြေနေတော့သည်။

“မိုး”

“ဟင်”

“မေမေ ပြောတာကြားတယ်မို့လား”

“ကြားပါတယ်၊ ဒီက နားကန်းနေတာမှ မဟုတ်တာ”

“ဒါဆို မြန်မြန် အဖြေပေးဖို့စဉ်းစား”

“ဘာဆိုလို့လဲ”

“ဆိုင်တာပေါ့”

ရဲရင့်ကပြောရင်း မိုးစက်အနားသို့ ရွှေ့ထိုင်လေလျှင် မိုးစက် မနေတတ်စွာ တစ်ဖက်သို့ တိုးလိုက်၏။

“သမီး ထမင်းစားပြီးမှ ပြန်ရမယ်နော်။ ရောက်တုန်းရောက် ခိုက် အေးအေးဆေးဆေးပေါ့”

“မစားတော့ဘူးအန်တီ၊ မိုးစက် မေမေတို့မသိဘဲ ထွက်လာ တာဆိုတော့ ကြာရင် စိတ်ပူနေမှာမိုးလို့ပါ”

“ဒါများ သမီးရယ်၊ အိမ်ရောက်ရင် ဆင်ခြေကောင်းကောင်း လေး ပေးလိုက်ပေါ့”

“မဖြစ်လို့ပါ အန်တီ။ မိုးစက် ဘယ်တုန်းကမှ မေမေ့ကို ညှာဖူးလို့ပါ။ ကိုရဲ့ မိုးစက်ပြန်တော့မယ်”

သူတို့တားတာကို အားနာပြီး နေမိမှာမိုးလို့ မိုးစက် စိတ် မပြောင်းခင် ချက်ချင်းထပြန်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့် ထရပ်လိုက်တာ ဖြစ်၏။

“ဟင် ပြန်မယ်ဆိုတော့ ချက်ချင်းကြီးပါလား ညီမလေးရဲ့”

“မိုးစက် တကယ်ကြာကြာနေလို့ မဖြစ်လို့ပါ မမရယ်၊ မိုးစက် တို့ ခွင့်ပြုပါဦးနော်”

“မိုး”

“ဟင်”

ကြည့်စမ်း။ သူ သိပ်ရဲတင်းပါလား။ လူကြီးတွေ ရှေ့မှာ မိုးစက်လက်ကို ဖမ်းဆုပ်ထားတာ ကောင်းသလား။ ရှက်ဖို့ကောင်း ထိုက်တာ။

“ဖယ်ပါ”

“မိုးကို ကိုယ် လိုက်ဖို့မယ်”

“ရပါတယ် မပို့ပါနဲ့”

“မရဘူး လာ”

ပြောပြီး သူ့ပဲ ရှေ့ကအရင်ထွက်သွားတော့ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။ သူ မိုးစက်အပေါ်မှာ အဲဒီလို ဂရုစိုက်လွန်းလို့ မိုးစက်စိတ်တွေ သူ့အပေါ် ယိုင်ခဲ့သည်ထင်ပါရဲ့။

မိုးစက်နှလုံးသားက အသီးကင်းလေးလို နုနုလေးမို့ လေတိုက်မခံနိုင်တာလား။ အချစ်ဆိုတဲ့အချစ်က လူကို ရူးသွပ်စေတယ်ဆိုလျှင် -

တစ်ခါတလေ ရူးသွပ်လိုက်ချင်သည်။ ခက်နေတာက မိုးစက်သည် အသက်ငယ်သေးတော့ ပညာရေးကို ထိခိုက်မှာစိုးတာဖြစ်၏။

“ကလေးကို မုန့်ပေးကြိုက်ရတာ တကယ်မလွယ်ဘူး သိလား။ ကိုယ် မိုးကို လုံးဝကို စိတ်မချတာ”

“ဟင် စိတ်မချရအောင် ဒီကဘာလုပ်နေလို့လဲ”

“သူများနောက် ပါသွားမှာစိုးလို့ပေါ့”

“စိတ်ရှည်မှပေါ့ ကိုရဲ့ရဲ့။ မိုးစက်က ကျောင်းမှမပြီးသေးတဲ့ ဥစ္စာ”

“ကိုယ်ကတော့ ဆက်တောင်မတက်စေချင်တော့ဘူး”

“ဖြစ်မလား ဘာမှန်းမသိတဲ့ အနာဂတ်အတွက် ထမင်းစားလက်မှတ်တော့ ရအောင်ယူထားရမှာပဲ”

“ကိုယ်တစ်ယောက်လုံး ရှိနေတာပဲဥစ္စာ။ ကိုယ်ရှာကျွေးမယ်လေ”

“အဲဒီကိုယ်ကရာ ယုံစရာလား။ ကိုယ့်ဝမ်းစာအတွက် ကိုယ်တိုင် ပညာရပ်တစ်ခုခုကို တတ်ထားတာအကောင်းဆုံးပဲ။ ကိုယ်က ကျူးရင် ကိုယ့်ဒူးထောင် မယုံရဘူးတဲ့”

“စကားကလည်း တတ်လိုက်တာ”

မိုးစက် လွန်ခဲ့ပြီလို့လိုက်မိ၏။ ရောက်ပြီး တင်ပါးနွေးအောင် တောင်မထိုင်ပဲ ထပြန်လာတဲ့ မိုးစက်ကို သူ့ကျေနပ်မှာတော့ မဟုတ်ပေ။ ဆက်ထိုင်နေရင်လည်း မိုးစက် သူတို့စကားတွေကြောင့် အယောင်ယောင်အမှားမှား ဖြစ်မှာက ကျိန်းသေ။

ဒါကြောင့် မိုးစက် သူ့ကိုပဲမနေနိုင်ဘူးလေ။ သူ့ခေါ်တာကို လိုက်လာခဲ့ပြီးပြီပဲဥစ္စာ။ ကျေနပ်တော့ပေါ့။

“မိုး”

“ရှင်”

“မိုးစောင့်ခိုင်းသလောက် ကိုယ်စောင့်ပြီးရင် မိုးရဲ့မိဘတွေကရာ ကိုယ်နဲ့မိုးကို သဘောတူပါ့မလား”

“အဟွန်း”

“ဟင် ... ဘာရယ်တာလဲ”

မေမေသိလို့ မေမေ့စကားကိုနားထောင်ပြီး ရှင်ကို အငြိမ်း

၁၉၂ မိုးစက်ပွင့်

အများကြီးစောင့်ခိုင်းရတာပေါ့ ကိုရဲရင့်ရယ်။ မဟုတ်ရင် မိုးစက်က
ရှင်လိုချင်တဲ့အဖြေကို ခုပဲပေးလိုက်ချင်တာပါ။

“မိုး”

“-----”

“ဘာရယ်တာလဲလို့ မေးနေတယ်လေ။ ဘာလဲ ယောက်ျား
ကြီးက သဘောတူတယ်တဲ့လား”

“ကိုရဲရင့် ဘာယောက်ျားမလဲ”

“တစ်နေ့ တော်ရမှာပဲ ဥစ္စာ”

မျက်စောင်းထိုးလိုက်ရင်းက -

“မေမေစကားကိုနားထောင်လို့ ရှင့်ကို စောင့်ခိုင်းတာပေါ့။
ဒါတောင် ဒီက သနားလို့ တစ်နှစ်ခွဲလျှော့ပေးထားတာ သိလား။
မေမေသိရင် ဘာပြောဦးမလဲ မသိဘူး”

“ဟာ... ကိုယ့်ကိုစောင့်ခိုင်းတဲ့သုံးနှစ်က မိုးမေမေ ပြောတာ
ဟုတ်လား”

“ဒါပေါ့”

ရဲရင့်မျက်နှာ ရှုံ့မဲ့သွားပြီး -

“ရက်စက်ပါပေ ယောက်ျားရယ်”

အခန်း (၂၄)

ကံကြမ္မာက -

ဘယ်ဝါသနာကြောင့် မိုးစက်တို့ဘဝကို ဂိုက်ချိတ်ပစ်ဖို့ ကြံစား
သည်မသိ။ လှပစိုပြေနေတဲ့ ကမ္ဘာလေးတစ်ခု ပြုပျက်သွားဖို့ ဝန်လာ
တဲ့နေ့ကတော့ -

“ဟယ်လို အမိန့်ရှိပါရှင်”

“-----”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ ဒါပေမဲ့ အခု မေမေ အိမ်မှာမရှိပါဘူး။
မင်္ဂလာဈေးထဲမှာ ဖွင့်ထားတဲ့ သူ့အထည်ဆိုင်ကို သွားပါတယ်”

“----”

“ရှင်”

“-----”

“ဟုတ်ရဲ့လားရှင်... မေမေ ဟုတ်ရဲ့လား”

“-----”

“ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့၊ အခုပဲ ကျွန်မတို့လာခဲ့ပါ့မယ်ရှင်”

“-----”

“ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့”

မေမေ ဈေးထဲမှာ မူးလဲသွားလို့တဲ့။ မေမေမှာက သွေးတိုး ရှိသည်ဆိုတော့ မိုးစက် စိုးရိမ်မှုတွေနှင့် ရင်ထဲမှာ ပူလောင်သွားသည်။ ဖေဖေကိုခေါ်ပြီး လိုက်လာခဲ့သည့်တိုင် တစ်လမ်းလုံး ဘုရားစာတွေ ရွတ်လိုက်ရတာ မပြောပါနှင့်တော့။

မိုးစက်တို့အိမ်မှာ ဖေဖေက အိမ်ထောင်ဦးစီးဆိုပေမယ့် ကျန်းမာရေးကြောင့် မှီခိုသူဖြစ်နေခဲ့တာလေ။ မေမေကတော့ သွေးတိုး ရှိပေမယ့် အိပ်ရာထဲလဲချိန်မှအပ နည်းနည်းကောင်းတာနှင့် အလုပ် လုပ်နေရမှ ကျေနပ်သူ။ တစ်အိမ်လုံးမှာ မေမေက ဦးဆောင်ပြီး ရှာဖွေကျွေးမွေးသူမို့ မေမေသာ တစ်ခုခုဖြစ်ရင် အားလုံး ဒုက္ခရောက် ကုန်မှာဖြစ်၏။

“မေမေ... မေမေ”

“နွယ်”

“မေမေ”

“နွယ်”

“ဟော ဟိုမှာ သူ့အိမ်က လိုက်လာကြပြီ”

“လမ်းဖယ်ပေးလိုက်ကြ၊ ဖယ်ပေးကြပါ”

“မေမေ”

“နွယ်”

မိုးစက်နဲ့ဖေဖေ၊ မေမေကို ခေါ်ကြည့်ပေမယ့်မရ။ လူတစ် ယောက်က မေမေကို ပွေ့ထားရာမှ ဖေဖေရင်ခွင်ထဲသို့ မေမေကိုယ် လေးကို ပြောင်းထည့်ပေးလေသည်။

“မေမေကိုခေါ်လို့လည်း မရဘူး။ ကယ်ကြပါဦးရှင်။ မေမေကို ဆေးရုံတင်ပေးကြပါ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ နွယ်ကို ဆေးရုံပို့ပေးကြပါဗျာ”

“စိတ်မကောင်းပါဘူးဗျာ။ ကျွန်တော်တို့လည်း ဆေးရုံကို ပို့မလို့ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒေါ်သဉ္ဇာနွယ် အသက်မရှိတော့ဘူးဗျ”

“ဗျာ”

“ရှင်”

ဦးခေါင်းကို မိုးကြိုးပစ်ချလိုက်တဲ့အတိုင်းပါပဲ။ မိုးစက် မယ့် နိုင်စွာ မေမေမျက်နှာကို စိုက်ကြည့်ပြီး မျက်ရည်တွေကျလာသည်။ သူမ အိပ်မက်၊ မက်နေတာလား။ အိပ်မက်ပဲဖြစ်ပါစေလို့ ဆုတောင်း ပေမယ့် အိပ်မက်က တကယ်ဖြစ်မလာနိုင်သလို တကယ်အဖြစ်က

လည်း အိပ်မက်အသွင် ပြောင်းလဲလို့မရ။

“မယုံဘူး။ မေမေ သေတာ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ မေမေ ...

မေမေ သမီးခေါ်နေတာ ထူးပါဦး မေမေရဲ့”

“နွယ်ရယ်”

“မေမေ”

“သမီးကြီး သတိထားလေ”

မေမေရင်ဘတ်ပေါ်သို့ မျက်နှာမှောက်ချပြီး ငိုလိုက်တဲ့ မိုးစက်ကို ဖေဖေက စိုးရိမ်စွာသတိပေး၏။ မေမေ သေဆုံးခြင်းဟာ မိုးစက်အတွက် ကမ္ဘာပျက်တာပါပဲ။ ဘယ်တော့မှပြန်မလာနိုင်တဲ့လမ်းကို မေမေက သွားပြီဆိုတော့ ရင်ထဲမှာ အူတွေ အသည်းတွေကို ဆွဲဆုပ်ပြီး ဆားလူးခံလိုက်ရသည့်နယ်။

“သမီးကြီး”

“အီး ဟီး ဟီး”

“သတိထားပါဦး သမီးကြီးရယ်”

“မေမေ မရှိတော့ဘူး။ မေမေ မရှိတော့ဘူး ဖေဖေရဲ့ သွားပြီ သမီးတို့ဘဝ ဇောက်ထိုးမိုးမျှော် ဖြစ်ကုန်ပါပြီ ဖေဖေရယ် ဟီး”

“ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ သမီးကြီးရယ်။ သေခြင်းတရားဆိုတာ တောင်းပန်ခယလို့မှ မရဘဲကွယ်”

သမီးကြီးကိုသာ နှစ်သိမ့်ပေးနေရတယ် ဦးအေးဝင်းကိုယ် တိုင်ကလည်း မျက်ရည်တွေနှင့်။ သူက အိမ်ထောင်ဦးစီးဆိုပေမယ့် တကယ်တမ်း ဦးစီးပြီး စီးပွားရှာတာက ဒေါ်သဉ္ဇာနွယ်ပဲလေ။ အခု နွယ်သေဆုံးခြင်းသည် သူ့လက်တွေ ခြေတွေကို မိုက်ချိုးလိုက်တာနှင့် အတူတူပါပဲ။

“မေမေ ... မေမေ”

မိုးစက်၏အော်သံက ကမ္ဘာမြေအနှံ့ ပျံ့နှံ့သွားသည့်နယ်။

“အဲဒီကောင် ဒီလောက်တောင် နေ့တိုင်းငိုနေတာ မြန်မြန်
နောက်မိန်းမရဦးမယ်”

“ဘဘကလည်း ဖေဖေက အဲဒီလိုလူမျိုး မဟုတ်ပါဘူး”

“မယုံမရှိနဲ့ မြေးရေ၊ ညည်းအဖေ ညည်းအမေရဲ့ အလောင်း
ကို ယပ်သွားမခပ်တာပဲ ကျေးဇူးတင်ရဦးမယ်”

“အလောင်းကို ယပ်ခပ်တယ် ဟုတ်လား ဘဘ”

“ဟုတ်တယ်လေ မြေးရဲ့။ မိန်းမအလောင်းမခြောက်ခင်
နောက်မိန်းမယူလို့ သူများကဲ့ရဲ့မှာစိုးပြီး သေတဲ့မယားအလောင်းကို
မြန်မြန်ခြောက်အောင် ယပ်ခပ်တဲ့လူလိုပေါ့။ မြန်မြန်ခြောက်မှ နောက်
မိန်းမ မြန်မြန်ယူလို့ရမှာလေ။ အဲဒါကြောင့် မိန်းမရေ မင်းအလောင်း
မြန်မြန်ခြောက်ပါတော့လို့ တ၊ ငိုတဲ့လူလိုဖြစ်နေပြီလို့ ညည်းအဖေကို
ပြောတာ”

“ဪ... ဒီလိုအဖြစ်မျိုးတွေ တကယ်ရှိသလား”

“ရှိတယ်၊ မယုံရင်စောင့်ကြည့်။ ညည်းအဖေကလည်း
မြန်မြန်နောက်မိန်းမရလိမ့်မယ်”

ဘဘက လူကြီးဆိုတော့ လူတစ်ယောက်ရဲ့အတွင်းစိတ်ကို
ဖောက်ထွင်းပြီး မြင်တတ်သည်ထင်ပါရဲ့။ ဘာမှမသိ နားမလည်သေး
တဲ့ မိုးစက်ကသာ မယုံနိုင်ခြင်းများနှင့် ဖေဖေကို အပုပ်ချတယ်လို့
ထင်ခဲ့တာ။ ဖေဖေက လူရိုးလူအေးမို့ မထင်ရက်တာလည်း ပါသည်။

အခန်း (၂၅)

မေမေဆုံးပြီးနောက်ပိုင်း မိသားစုဘဝအခြေမယိုင်နဲ့ချေ
အတွက် တာဝန်က မိုးစက်ခေါင်းပေါ်သို့ ရောက်လာသည်။ မေမေ
ရှာဖွေစုဆောင်းခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းတွေ တိုးပွားမလာချင်နေပါစေ။ လျော့စီး
မသွားရေးအတွက် မေမေအထည်ဆိုင်ကို မိုးစက်ပဲ ဦးစီးပြီး ဆက်
လက် လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။

ဖေဖေကတော့ မေမေ့ကို တမ်းတပြီး နေ့တိုင်း ငိုလို့ကောင်း
နေဆဲပါပဲ။ ဘယ်သူကပဲ နှစ်သိမ့်ပေးပေး လက်မခံ။ မေမေ့လိုမိန်းမ
မျိုးက နောက်ထပ်ရှာလို့ မတွေ့နိုင်တော့ဘူးတဲ့။ ဒီလိုပဲ နေ့တိုင်း
တငိုငို တရယ်ရယ်ဖြစ်နေပြီး ဖျောင်းဖျာလို့မရတော့ ဖေဖေဘကြီးလှစ်
သူက ပြောသည်မှာ -

နောက်တော့ မထင်ရက်တာက တကယ်ဖြစ်လာတဲ့အချိန်မှာတော့
မေမေဆုံးပြီး ရှစ်လအကြာမှာပဲ ဖေဖေ အတိအလင်း
ကြေညာလာခဲ့သည်မှာ -

ဖေဖေ နောက်အိမ်ထောင်ပြုတော့မယ်လို့ ပြောလာတော့
မိုးစက် ခေါင်းတခါခါဖြစ်ကာ -

“ဟာ ... မဖြစ်နိုင်ဘူး။ မယူပါနဲ့ ဖေဖေရယ်။ ဖေဖေယူမယ့်
မိန်းမက သမီးတို့အတွက် မိထွေးဖြစ်လာမှာလေ။ မိထွေးဆိုတာ”

“တော်စမ်း မိုးစက်”

ဖေဖေအသံက ကျယ်လောင်လျက် ဒေါသမျက်ဝန်းက
မိုးစက်ဆီကို ဒိုင်းခနဲပါပဲ။

“ငါ နင့်ကို တိုင်ပင်နေတာမဟုတ်ဘူး။ အသိပေးတာ”

“ဖေဖေ”

“နင် ငါ့ကို ထပ်မပြောနဲ့”

“ဒါဆို ဖေဖေက ယူကိုယူမယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“ငါ အားလုံးစိစဉ်ပြီးပြီ”

မိဘနဲ့သားသမီး မိဘလုပ်တာ မကောင်းပါဘူးလို့ သားသမီး
မှာ ပြန်ဆိုဆုံးမပိုင်ခွင့် မရှိလေတော့ မိုးစက် အီးခနဲ ငိုချလိုက်လေ
လျှင် -

“ဖေ”

ကျောက်စက်ကပါ မိုးစက်ရင်ခွင်ထဲသို့ တိုးဝင်ပြီး ငိုပါလေ
တော့၏။

“မေ အီး”

“ညီမလေးရယ်”

“ဟေ့ ... ဘာလို့ငိုနေကြတာလဲ တိတ်ကြစမ်း။ ဒါ မသာ
အိမ် မဟုတ်ဘူး”

မိုးစက်တို့မှာ ငိုချင်တာတောင် လွတ်လွတ်လပ်လပ် ငိုခွင့်မရ။
သားသမီးဆိုတာ မိဘရဲ့ ကောင်းမွေဆိုးမွေ မှန်သမျှကို ဆက်ခံရသူ
တွေမို့ မကြည်ဖြူတဲ့ကြားက မိုးစက်တို့ ကမ္ဘာလေးထဲကို မိထွေး
ဆိုတာ ရောက်ရှိလာခဲ့ပြီး ...

ရောက်စကတော့ မိုးစက်တို့ကို သူ့သမီးရင်းတွေလို ချစ်နိုင်
ပါသည်တဲ့။

“အစ်ကိုအေးရဲ့သမီးတွေကို စန်း ကိုယ့်သမီးလေးတွေလို
ချစ်နိုင်ပါတယ်။ သမီးတို့ကလည်း အန်တီစန်းကို ကိုယ့်အမေရင်းလို
သဘောထားပါနော်။ တစ်သက်လုံး အတူတူနေသွားရမယ့်သူတွေဆို
တော့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် နားလည်မှုရှိဖို့တော့လိုတာပေါ့”

အပြောကတော့ သကာထက်ချိုလှပါသည်။ ဒါပေမဲ့ ဘီလူး
လူယောင်ဆောင်ရင် ခုနစ်ရက်ပဲပေါ့။ နောက်တော့ တစ်စထက်တစ်စ
ငိုသိလာခဲ့သည်က ဒေါ်စန်းယဉ်သည် အပေါ်ယံ ရွှေရည်သုတ်ပြီး

အတွင်းပုဂံတို့ ဒန်ကြွပ်ရုပ်ကြီးဆိုတာပါပဲ။ လူတစ်ယောက်ရဲ့စိတ်ရင်း မှန်ဆိုတာ မိုးကွယ်လို့မှ မရဘဲလေ။

“ဟွန်း... တစ်နေ့တစ်နေ့ ကြည့်လိုက်ရင် စာအုပ်နဲ့မျက်နှာ ခွာတယ်ကိုမရှိဘူး။ အဲဒီစာပဲ ဖတ်နေလို့ ငိုက်ပြည့်မလာဘူး မိုးစက်ရဲ့”

“မိုးစက် စာဖတ်တာ ညဘက်လေ။ မိုးစက် နေ့ဘက် အလုပ်လုပ်နေလို့ ညဘက်စာဖတ်တာ ဘယ်အချိန်ကို ထိခိုက်လို့ထဲ အန်တီစန်း။ အပြစ်မရှိ အပြစ်ရှာ ဟင်းချိုအိုး ဆားခပ်တာမျိုး မလုပ် ပါနဲ့”

“ဘာအော့”

“မိုးစက်လုပ်ရမယ့်အလုပ်မှန်သမျှကို မိုးစက် အားလုံး တာဝန်ကျေအောင် လုပ်နေတာ။ စာဖတ်ချိန်ကိုတော့ လိုက်ပြီး မပိတ် ပင်ပါနဲ့”

“ညည်း စာဖတ်ရုံတင်မကဘူးလေ။ ကဗျာယောင်ယောင် ဝတ္ထုယောင်ယောင် ရေးနေတာတွေက စာရွက်ဖိုး၊ ဘော့လ်ပင်နီး အပိုမကုန်ဘူးလား။ ဘာမှ ဖြစ်လာတာမဟုတ်ဘဲနဲ့ အပိုငွေ ဖြန့်ခူး တာတွေကျတော့ရော ဘယ်လိုပြောမလဲ”

“ဘယ်လိုမှမပြောနဲ့။ ကုန်တာလည်း အန်တီစန်းလုပ်စာထဲး တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ မပါဘူး”

“ကြည့်စမ်း တစ်ခွန်းမခံပါလား”

“ခံမပြောစေချင်ရင် နေရာတကာ လိုက်ဝင်မပါနဲ့လေ။ စား တော့ စားပြန်ပြီ။ သွားတော့သွားပြန်ပြီနဲ့ အပြစ်လွတ်အောင် ဘယ်လို နေရမလဲ ပြောပါဦး”

“ဟဲ့... ငါက နင် ငါးပြားမရ ဆယ်ပြားမရအလုပ်တွေကို မလုပ်စေချင်လို့ပြောနေတာတဲ့”

“မပြောနဲ့။ ရတဲ့နေ့ရလာလိမ့်မယ်”

အဲဒီလို မသင့်မြတ်ကြတဲ့အချိန်မှာတော့ ဖေဖေက မယား ဘက်က ရပ်တည်သူ။ ကြိမ်မီးအုံးသမျှ ခံစားမှုတွေကို ဘယ်မှာ ရင်ဖွင့်ရမှန်းမသိလို့ စာထဲမှာ ရင်ဖွင့်ခဲ့တာ မိုးစက် လွန်သလား။ ကိုရဲနဲ့တွေ့ပြီးဆိုရင်တော့ -

“အဲဒီလောက်အထိ အားငယ်မနေပါနဲ့ မိုးရယ်။ မိုးဘေးမှာ ကိုယ်တစ်ယောက်လုံး ရှိနေတာပဲဥစ္စာ။ ကိုယ်တို့ လက်ထပ်ကြရအောင် နော်”

“မဖြစ်သေးဘူး ကိုရဲ”

“ဟင်... ဘာလို့မဖြစ်ရမှာလဲ။ မိုး ကိုယ့်ကို မချစ်ဘူးလား”

“မိုးစက် ကိုရဲကိုချစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့”

“ဘာဖြစ်လဲ”

“မိုးစက် တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်လို့မဖြစ်ဘူး ကိုရဲ။ ညီမလေး က ရှိသေးတယ်လေ။ မိုးစက် ကိုယ်လွတ်ရုန်းတာမျိုး မဖြစ်ချင်ဘူး”

ကိုရဲရယ်”

“ကျွတ်”

ရဲရင့်က ခေါင်းခါလိုက်ပြီး -

“မိုး ညီမက ကိုယ့်ညီမပဲလေ”

“မိုး လူတွေကို မယုံရဲဘူး ကိုရဲ”

“ဘယ်လို”

“အန်တီစန်းဆိုရင်လည်း ဖေဖေနဲ့ ညားကာစကပြောတာပဲ
လေ။ မိုးတို့ကို သူ့သမီးအရင်းတွေလို ချစ်နိုင်ပါတယ်တဲ့။ အခုတော့
ကြာကြာဝါးလေ ခါးလေလေ ဖြစ်လာပြီ မဟုတ်လား”

“သူက သူကိုယ်က ကိုယ်ပဲလေ မိုးရဲ့”

“ဟင့်အင်း... မိုးစက် လူတွေကို မယုံတော့ဘူး”

“ဒါဆို မိုး ကိုယ်နဲ့ တစ်သက်လုံး လက်မထပ်တော့ဘူးလား
ပြောပါဦး”

သူ့မျက်လုံးတွေက ဝိုဝေဝေ။ မိုးစက် သူ့ကျေနပ်မယ့်အခြေ
မျိုးကို ဘယ်လိုပေးရမလဲ။ မိုးစက်တောင် အပြောခံ အဆိုခံနေတာ
ညီမလေးက အရွယ်မရောက်သေးတော့ မိုးစက်သာမရှိရင် အန်တီစန်း
လက်အောက်မှာ အနှိပ်စက်ခံ အနှိမ်ခံ ဖြစ်သွားမှာပေါ့။ မဖြစ်ဘူး
ညီမလေး ရှေ့မှာ မိုးစက်က မားမားမတ်မတ် ရပ်တည်နိုင်သူဖြစ်ရမှာ
အခု မိုးစက်ရှိနေတာတောင် အန်တီစန်းရဲ့ ခြယ်လှယ်မှု

အောက်မှာ ညီမလေးခမျာ စားချင်တာမစားရ၊ ဝတ်ချင်တာမဝတ်ရ။
မေမေရှာခဲ့တဲ့ ဥစ္စာပစ္စည်းတွေ ရှိနေပေမယ့် အခုဆိုရင် အိမ်နဲ့ခြံသာ
အခွံကျန်ပြီး အတွင်းပစ္စည်းတွေကမရှိတော့။ မရှိရတဲ့ အကြောင်းရင်း
တတော့ -

“စိတ်ညစ်ပါတယ် အစ်ကိုအေးရယ်။ စန်းလိုက်နေတဲ့အပူး
တ အခုထိကို ထွက်မလာသေးဘူး။ ထွက်နိုး ထွက်နိုးနဲ့ ဆတ်တိုးလိုက်ရ
တာ အိမ်မှာအခွံပဲရှိတော့တယ်။ ကျွန်မတို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲဟင်”

“ခုမှတော့ ဘာလုပ်လို့ရတော့မှာလဲ။ ငါလိုက်နေတဲ့ တစ်
တလည်း အခုထိမထွက်။ တစ်ဦးမထွက်လို့ တစ်ဦးထွက်ရင်တောင်
ခံသာသေးတယ်။ အခုတစ်ဦးမှမထွက်တာ စုန်းပြုစားနေသလား မသိ
ဘူးကွာ”

“ဒါဆို ကျွန်မတို့ အရှုံးနဲ့ပဲ ရပ်နေရမှာလား”

“ရပ်နေလို့ ဖြစ်မလားကွ။ လှေမျောလှေနဲ့လိုက်၊ ငွေမျော
ငွေနဲ့လိုက်တဲ့။ မရှိ ရှိတာရောင်းပြီး ဆက်လိုက်ရမှာပဲ”

“ဟုတ်တယ်နော်၊ ကိုယ်ရပ်လိုက်မှ ပြက်ခနဲထွက်သွားရင်
ဖြင့် ရင်ကျိုးရချေရဲ့”

အဲဒီလို အတွဲညီညီနဲ့ နှစ်လုံးထိထိုးခဲ့ကြတာ ရှိတာမကုန်
ခံနိုင်ပါ့မလား။

“မိုး”

“_____”

“မိုး”

“အင်...ဟင်”

“ကိုယ်မေးတာကိုဖြေဦးလေ”

မိုးစက် သူ့ကို ခပ်ငေးငေးလေး ကြည့်လိုက်မိ၏။ အားနာနာ နဲ့ပဲ ဖြေရတော့မှာပေါ့။

“မိုးစက် စဉ်းစားပါရစေဦး ကိုရဲရယ်”

“စဉ်းစားဦးမယ်”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“ဘယ်လောက်ကြာဦးမှာလဲ”

“အဲဒါတော့ မပြောတတ်ဘူး”

“ဟာကွာ”

ညည်းညူသံက အမျိုးမျိုးပါပဲ။ သူ မိုးစက်အပေါ် စိတ်ပျက် ချင်လည်း ပျက်သွားပါစေတော့။ ဝမ်းရေးထက် လွမ်းရေးခက်တယ် ဆိုတဲ့စကားက မိုးစက်အတွက် မမှန်ပေ။ ကိုယ့်မိသားစုအရေးထက် အချစ်ရေးကို ဦးစားမပေးနိုင်တာ ကိုရဲ ခွင့်လွှတ်ပေးပါ။

“မိုးစက်ကို နားလည်ပေးပါ ကိုရဲရယ်”

အခန်း (၂၆)

“ရမယ်ထင်လို့ လုပ်တာ၊ ဖြစ်မလာတာတော့ ဘယ်တတ် နိုင်မှာလဲ။ အခု ရှိတာကုန်လို့ ညည်းတို့တွေ ပွစိ ပွစိ လုပ်တာ။ ဖြစ် လာလို့ ချမ်းသာရင် ညည်းတို့ပဲ စံစား ခံစားကြမှာမဟုတ်ဘူးလား ပြော”

“ဘာမှ စံစားစရာအကြောင်း မရှိဘူး။ မေမေရှာထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေတောင် အန်တီစန်း လက်ဝါးကြီးအုပ်နေတာ။ အန်တီစန်း မိုင်တဲ့ပစ္စည်းဆိုရင် အန်တီစန်း မျက်ချေးကိုတောင် ငါးပိလုပ်ပြီး အိုးနဲ့သိပ်ထည့်ထားမှာ မသိတာမှတ်လို့”

“အခု ညည်းက မကျေနပ်ဘူးပေါ့ ဟုတ်လား”

“ကျေနပ်စရာမှမဟုတ်တာ”

“ဘာ”

အန်တီစန်း ကျောဆန့်လာသည်။ ဖေဖေကတော့ ဘာတစ်ခုခုမျှ ဝင်မပြောသေးပေမယ့် ပြောပြီဆို မိုးစက်ကသာ အနိမ်ခံမိုးစက် ခုလိုပြောနေရတာလည်း ဒဏ်မခံနိုင်တော့လို့လေ။

“မေမေရှိတုန်းက မိုးစက်တို့နေခဲ့ရတာ ဒီဘဝမျိုး မဟုတ်ဘူး”

“ဟဲ့ ရှင်ပြုတုန်းက ရွှေထီးဆောင်းခဲ့ရတာကို ထည့်မပြောနဲ့လေ။ နင်တို့ ကြုံရာအရပ် ကျရာဘဝမှာ ရပ်တည်နိုင်အောင် ကြိုးစားရမှာပေါ့”

“ကြုံရာအရပ်လို့ပြောရအောင် မိုးစက်တို့အတွက် မေမေတည်ဆောက်ထားခဲ့တာ ဖြစ်မှမဟုတ်ဘဲ။ ကျရာဘဝမှာ ရပ်တည်နိုင်အောင်တော့ ကြိုးစားခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီထက်ကျရရင် ပြာပုံတိုးဖို့ပဲ ရှိတော့တယ်”

“ကြည့်စမ်း... ကြည့်စမ်း။ ဒါ တို့ကို ဆွေးနွေးနိုင်လိုက်တာပေါ့လေ။ မိုက်ရိုင်းလိုက်တာ။ ညည်း တိုးတက်ကြီးပွားဦးမယ် သိလား”

“အန်တီစန်း ကိုယ့်စကားနဲ့ကိုယ် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ဖော်သူတော်တစ်ပါးတိုးနေတာနော်။ မိုးစက်ပါးစပ်က ဘာတစ်ခုခုမှ အန်တီစန်းကို မခိုင်းနိုင်ဘူး”

“ပြာပုံတိုးဖို့ပဲ ရှိတော့တာလို့ ညည်းပဲ ပြောတာလေ”

“အဲဒါ မိုးစက်တို့ဘဝကို ပြောပြနေတာ”

သူတစ်ပြန် ကိုယ်တစ်ပြန် အော်နေကြတဲ့ကြားမှာ ဖေဖေက ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို ငုတ်တုတ်။ ကျောက်စက်ကတော့ အန်တီစန်းကို ကြည့်လိုက်။ မိုးစက်ကိုကြည့်လိုက်နှင့် ငိုမဲ့မဲ့လေးဖြစ်နေရှာသည်။ ကျောက်စက်အတွက် အားကိုးစရာသည် မိုးစက်သာ။ သူလည်း သူတွေ့တတ်သလိုတွေ့ပြီး စိတ်ညစ်နေရှာမှာပေါ့။

“အစ်ကိုအေး”

ဖေဖေမျက်နှာကြီးက နီနေတာ ဘယ်သူ့ကို ဒေါသဖြစ်ချင်တာလဲ။

“ရှင် ဒီအတိုင်းပဲ ငုတ်တုတ်ထိုင်နေတော့မှာလား။ ဘာမှ ဝင်မပြောတော့ဘူးလား”

“အန်တီစန်းက ဖေဖေကို ဘာတွေဝင်ပြောစေချင်တာလဲ”
“မိုးစက်”

မျက်ထောင့်နီနှင့် မိုးစက်ကိုကြည့်ပြီး မေါ်လိုက်တာကဖေဖေ။
“တို့လုပ်တာတွေကို နင်မကျေနပ်ဘူးဆိုရင် ကြိုက်တဲ့လမ်း

ကို ရွေးချယ်လို့ရတယ်”

“ဖေဖေ”

“တော်တော့... ငါ ဘာမှ ထပ်မကြားချင်ဘူး”
ကြိုက်တဲ့ လမ်းကိုရွေးတဲ့။ မိုးစက်စိတ်ကို တင်းပစ်လိုက်၏။

ကိုယ့်အမေမဟုတ်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ လက်ဝါးကြီးအုပ်မှုအောက်မှာ ဆက်နေလို့ကတော့ မိုးစက်တို့ဘဝ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အညွန့်တက်နိုင်မှာလဲ။ အဲဒီတော့ ကိုယ့်ဘဝကိုယ့်အကြောင်းနဲ့ကိုယ်၊ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်ဖောက်ပြီး လျှောက်ရတော့မှာပဲပေါ့။

မိုးစက် ညီမလေးအတွက် အားမွေးရမယ်။ ကိုယ်က အကြီးဆိုတော့ တာဝန်ကျေရမှာပဲပေါ့။

“မကြားချင်ဘူးဆိုပေမယ့် မေးစရာရှိတာလေးတော့ မေးပါစေ ဖေဖေ”

“ဘာ”

“ဖေဖေ ... သမီးတို့ကို တကယ်ပဲ သံယောဇဉ်ပြတ်နိုင်သလား”

ဖြေသံမကြားရဘဲ တိတ်ဆိတ်ခြင်းရဲ့နောက်ကွယ်မှာ အခြေလားရင် ဘာဖြစ်နိုင်မလဲ။

“ဖြေလိုက်လေ အစ်ကိုအေး”

ဖေဖေ မျက်နှာလွှဲသွားတာကို မြင်လိုက်ရပြီး -

“ပြတ်တယ်”

ခပ်တိုးတိုးဖြေလိုက်တဲ့အသံနောက်မှာ မိုးစက် ဆတ်ဆတ်ထရပ်ပြီးသားဖြစ်သွား၏။

“မမ”

ကျောက်စက်ကပါ ထရပ်ပြီး မိုးစက်ခါးကိုဖက်ထားလေသည်။

“ရတယ် ဖေဖေ၊ မိဘက ပြတ်တယ်ဆိုရင် သားသမီးက ဒူးနန့်ပြီး ပြတ်တယ်။ လာ ... ညီမလေး သွားမယ်”

မိုးစက် ညီမလေးကို လက်ဆွဲပြီး အိမ်ပေါ်ကဆင်းလာခဲ့တာ လက်ထဲမှာ ပိုက်ဆံတစ်ရာတောင်မပါခဲ့။ လက်ဝတ်လက်စားတွေကလည်း သူတို့နှလုံးရောဂါထလို့ ဘာမှမရှိတော့ဘူးလေ။ ဘာကြောက်စရာလဲ။ မိုးစက်မှာ ခြေနှစ်ဖက် လက်နှစ်ဖက်ပါနေသရွေ့ မဝတ်ရဘူးဆိုတဲ့ မာနနဲ့ ဆင်းလာခဲ့တာ။

သူငယ်ချင်းရဲ့အကူအညီနဲ့ မိုးစက်တို့ အဖိုးသက်သက်သာသာနဲ့ အိမ်လေးတစ်လုံးငှားနေခဲ့သည်။ စိတ်မကောင်းစရာတစ်ခုကတော့ ညီမလေးကို ကျောင်းဆက်မထားနိုင်ခြင်းပါပဲ။ ခြောက်တန်းနှင့် ကျောင်းထွက်လိုက်ရတဲ့ ညီမလေးက အလုပ်ကိုမရှောင်တမ်း လုပ်ခဲ့တာ မိုးစက်ထက်တောင် ပိုပြီး ဝင်ငွေရှာနိုင်သူဖြစ်ခဲ့သည်လေ။

မိုးစက်က ပျော့တော့ အလုပ်ကြမ်းမလုပ်နိုင်။ ညီမလေးက ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်းနဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်အတိုင်းပါပဲ။ နောက်တော့ -

“မမ စာရေးဆရာမဖြစ်ချင်တယ်ဆိုရင် စာပဲရေးလေ။ ကျောက်စက်က အလုပ်လုပ်မယ်”

“မဟုတ်တာ ကျောက်စက်ရယ်။ မမက အကြီးလေ။ မမ တာဝန်ကျေချင်တယ်”

“မမ”

“ဟင်”

“ဒါဆို မမအားတဲ့အချိန်မှာ စာရေး သိလား။ ကျောက်စက် ဘယ်လောက်ပဲ ပင်ပန်းပါစေ အိမ်ရောက်လို့ မမရေးပြီးသလောက် ကလေးကို ဖတ်ရတာ အမောပြေတယ် သိလား”

ကျောက်စက်က အဲဒီလို သူမဝါသနာကို ကျားကန်ပေးခဲ့သူ မိုးစက် စာရှူးပေရှူး ရှူးနေတာကို ပတ်ဝန်းကျင်ကသိတော့ -

“အလကားပါဟယ်။ ဘုံမဝင် ဆုံမဝင်အလုပ်ကို လုပ်နေ တာ။ သူကတော့ အပင်ပန်းမခံဘဲ အငယ်မလေးက ကျုံးကုန်းလုပ်နေ ရတာ သေတော့မယ်။ အငယ်မလေး သနားပါတယ်”

“အေးလေ ... သူဖြစ်ချင်တဲ့ စာရေးဆရာဆိုတာ တော်ရုံသာ ဖြစ်နိုင်တာမှတ်လို့။ ဝဲနေတာတော့ကောင်းကင်ပဲ။ ကျတော့မှ ဘယ် ချေးပုံထဲကျမယ် မသိဘူး”

“လူနေတော့ ချုံကြား၊ စိတ်နေတော့ ဘုံဖျားဆိုတာ အဲဒါ လေ”

“ဟုတ်ပါ့အေ”

သို့လော သို့လော အတင်းတုတ်သံတွေကို ကြားပေးမယ့်

မိုးစက် ဂရုမစိုက်ခဲ့ပေ။ ဒီစကားသံတွေကို ခံနိုင်ရည်ရှိမှ သူမ ရှူးခွင့်ရှိ တာတွေ တစ်နေ့ အကောင်အထည်ပေါ်လာချင် လာမှာပေါ့။ မဖြစ် ဘူးလို့ ဘယ်သူက အတပ်ပြောနိုင်သလဲ။ ရှူးစရှိလို့ ရှူးပြီဆိုတော့ မိုးစက် စာမရေးရရင် လုံးဝမနေနိုင်သည်အထိ ဖြစ်လာသည်။

ဒီတော့ ဘာတွေ ဆက်ရင်ဆိုင်ရသလဲဆိုရင် -

“အစတုန်းကတော့ ညည်းကို ငါ့သားနဲ့ သဘောတူခဲ့တာ ဂုဏ်ရည်တူ။ အဆင့်တန်းတူမို့လို့ပဲ မိုးစက်ရေး၊ အခု အခြေအနေက ကွာဟာသွားပြီဆိုတော့ နောက်ကို ညည်း ငါ့သားနဲ့ မပတ်သက်ပါနဲ့။ ဒါ မိခင်တစ်ယောက်ရဲ့ သားနဲ့ပတ်သက်ပြီးထားတဲ့ အတ္တပဲ”

“ဒီမှာ မိုးစက်ရေ ... ငါ့မောင်က ညည်းနဲ့လာပြီး ပတ်သက် ခဲ့ရင်တောင် ညည်း လက်ခံတွေ့ဆုံတာမျိုး မလုပ်ပါနဲ့”

“တွေ့မယ်ဆိုရင်ရော”

“တို့က ရအောင်ခွဲမှာပဲ”

လူတွေက အဲဒီလို။ မိုးစက်ဘဝ ပြည့်စုံခဲ့တုန်းကတော့ မြောက်စားပေးခဲ့ကြပြီး မိုးစက်ဘဝ နိမ့်ကျလာတော့ မတူမတန်ဘူးတဲ့ လောကကြီးကပဲ လှည့်စားတာလား။ လူတွေကပဲ မာယာများတာ လား။ အချစ်ဆုံးဆိုတာကလည်း အမှန်းဆုံးတွေဖြစ်လာဖို့ အခြေအနေ က ဖန်တီးလို့ပါပဲ။ ကိုယ့်ကိုသိပ်ချစ်ပါတယ်ဆိုတဲ့ ချစ်သူကအထဲ။

“မင်း တောင်စွန်ရေမရတွေ လျှောက်လုပ်မနေနဲ့ မိုး အဲဒီ

ဝတ္ထုတွေ ရေးနေလို့ မင်းဘဝ ဘာမှဖြစ်မလာဘူး။ အခုချိန်မှာ မင်း လုပ်ရမှာက မင်းနဲ့ကိုယ် နှစ်ယောက်တစ်ဘဝ ဘယ်လိုထူထောင်ကြရမလဲ စဉ်းစားရမှာ”

“ဘယ်လို”

ပြန်မေးလိုက်တာက နားမလည်လို့ မဟုတ်။ မိုးစက်က မိန်းကလေးပဲဥစ္စာ သူနဲ့နီးစပ်ဖို့ကို မိုးစက်က ကြိုးစားရမယ်တဲ့လား။

“အခု မင်း စာယောင်ယောင် ပေယောင်ယောင် လုပ်နေလို့ မင်းကို မေမေနဲ့ မမက အထင်မကြီးတော့ဘူး သိလား”

“ဒါဆို ရှင့်အမေနဲ့အစ်မ အထင်ကြီးဖို့အတွက် ကျွန်မက ဘာလုပ်ပြရမှာလဲ”

“ဟ ... အလုပ်ကြိုးစားပြီး အိမ်ရှင်မပီသတဲ့ မိန်းကလေး ဖြစ်ဖို့တော့ လိုတာပေါ့”

“ဪ ... ဪ”

“မင်း စာရေးတာကို ကိုယ်လည်း မကြိုက်ဘူး မိုး။ အဲဒီ အလုပ်ကို မင်း ရပ်တန်းကရပ်ပါ”

“မရပ်နိုင်ဘူး”

“ဘာ”

“နေစမ်းပါဦး။ ကျွန်မ စာရေးတာကိုပဲ လက်ညှိုးထိုးရှုံ့ချနေကြရအောင် စာပေဆိုတာ အဆိပ်မဟုတ်ဘူးလေ။ အလိမ္မာစာမှာနဲ့

ကြားဖူးပါတယ်။ မိုးစက် ဝါသနာပါတာ အပြစ်လား”

“မင်း အဲဒီလောက် ဝါသနာပါနေတော့ရော အဲဒီစာတွေက မင်းကို ဘာအကျိုးပြုလဲ ပြော”

“အကျိုးပြုတဲ့နေရာတော့ပြုတာပေါ့ရှင်”

“တော်စမ်းပါကွာ”

မိုးစက် ဘာမှဆက်ပြောချင်စိတ်မရှိတော့။ သူတို့က စာဖတ်သူတွေမဟုတ်တော့ စာပေရဲ့အနှစ်သာရကို ဘယ် နားလည်မှာလဲ။

“အခု ကိုယ့်အိမ်က ကိုယ့်ကို သူတို့သဘောတူတဲ့မိန်းမနဲ့ ပေးစားတော့မယ်”

“ဟင်”

နှစ်ယောက်သား အကြည့်ချင်းဆုံကြပြီး စိုက်ကြည့်နေကြတာ အတန်ကြာ။

“ကိုယ်နဲ့ မင်းရဲ့ဝါသနာ ဘာကိုရွေးမှာလဲ။ မင်း တစ်ခုပဲ ရွေးပါ”

“ကျွန်မ ဝါသနာကိုပဲရွေးမယ်”

မိုးစက် ဖြေလိုက်တာ မဆိုင်းမတွပဲ။

“ကောင်းပြီလေ။ ကိုယ်ကလည်း မေမေနဲ့မမကိုမှ မလွန်ဆန်နိုင်တာ။ သူတို့ပေးစားတဲ့မိန်းမကို ယူလိုက်ရုံပေါ့”

“ဒါဆို ကျွန်မသွားတော့မယ်”

၂၁၆ မိုးစက်ပွင့်

“နေဦး”

“ဘာပြောစရာ ကျန်သေးလို့လဲ”

“မင်း ကိုယ့်ကို ဒီလိုထားခဲ့လို့မရဘူး မိုးစက်ရေ။ ကိုယ် ကျန်ရစ်ခဲ့သူ မဟုတ်ဘူး”

“ကောင်းပြီလေ၊ ကျန်ရစ်ခဲ့တာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ချန်ရစ်ရတာပဲ ဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မအတွက်က ကိစ္စမရှိပါဘူး။ အဲဒီတော့ ရှင်သွားပါ”

သူ မိုးစက်ကို အကြာကြီးစိုက်ကြည့်နေပြီးမှ လှည့်ထွက်သွား လေတော့သည်။ အဲဒီတော့ မိုးစက်ကကျန်ရစ်ခဲ့သူပေါ့။ ကိုယ်က စတင်ရွေးချယ်လိုက်သူမို့ ကျေနပ်ခြင်းများနှင့်သာ။

အခန်း (၂၇)

“မေ ... မေ”

“-----”

“မေ”

“အင် ... ဟင်”

ကျောက်စက်၏ခေါ်သံကြောင့် မိုးစက် အတိတ်မှာကျွန်ုပ်တို့ အတွေးစတွေးကို ပြန်နုတ်ကာ ထထိုင်လိုက်မိ၏။ ရင်ခွင်ထဲမှာ ဖိုက် ထားမိသည်က မေမေ့ရဲ့ဓာတ်ပုံ။ ဓာတ်ပုံကို စားပွဲပေါ်သို့ ပြန်တင်လိုက် ရင်း -

“ဘာပြောစရာရှိလို့လဲ ကျောက်စက်”

“မေ စာရေးနေသလားလို့ လာကြည့်တာပါ။ ညဉ့်နက်

အောင် ရေးနေမှာစိုးလို့လေ”

“ရေးလို့မရပါဘူးဟယ်”

လေသံအေးနှင့် ပြောလိုက်တော့ ကျောက်စက် တွေခနဲ ဖြစ်သွားပြီး မိုးစက်ကို လိုက်ကြည့်နေတာ ဘာအဓိပ္ပာယ်နဲ့လဲတော့ မသိ။ မိုးစက် သူ့ရှေ့မှာတင် ဆန်းသစ်ဆီကိုသွားတာကြောင့် တစ်ခုခု ကို တွေးလိုက်တာလား။

မိုးစက်ကို မေမေမွေးခဲ့တာ နှလုံးသားနဲ့တင် တည်ဆောက် ထားတဲ့လူ မဟုတ်ဘူးလေ။ စဉ်းစားတွေးခေါ်တတ်တဲ့ ဦးနှောက်ပါ ထည့်မွေးထားတာပဲဥစ္စာ။ မိုးစက် စဉ်းစားရတော့မည်ပေါ့။ နှလုံးသား ကို အလိုလိုက်ရမလား။ ဦးနှောက်ကို ဦးစားပေးရမလား။ လောလော ဆယ်တော့ မဆုံးဖြတ်တတ်။

“မမ”

“ဟင်”

“ဆန်းသစ်က ဘာတွေပြောသွားလဲ”

“သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး နင်က ဘာကိုသိချင်တာလဲ”

“သူ မမအပေါ် မရိုးသားတော့ဘူးလို့ ကျောက်စက်ထင်နေ တယ်”

“ဟုတ်တယ်”

“ဟင်”

“မိန်းကလေးနဲ့ ယောက်ျားလေး ပြောနေကျစကားအတိုင်းပဲ ပေါ့။ သူက ငါ့ကိုချစ်တယ်တဲ့”

“ဒါဆို ကျောက်စက်ထင်တာ မလွဲဘူးပေါ့”

မိုးစက်ကသာ ဦးနှောက်ခြောက်နေတာ ကျောက်စက်က တော့ ပြုံးစိစိ။ ဒါပေါ့လေ။ ကျောက်စက်က လူငယ်ဆိုတော့ လူငယ် အတွေးနဲ့ အချစ်ကိုပဲဦးစားပေးပြီးတွေးမှာပေါ့။ ကိုရဲရင့်နဲ့လွဲပြီးကတည်း က မိုးစက်ကို အချစ်သစ်နဲ့တွေ့ပြီး ဘဝသစ်ကို ထူထောင်စေချင်နေ တာ မိုးစက်သိတာပေါ့။

ဒါပေမဲ့ ဖြစ်မှမဖြစ်နိုင်ပဲလေ။ ကိုယ်က မိုက်ရှူးရဲဆန်ရတော့ မယ့်အရွယ်မှ မဟုတ်တော့တာ။ ဆန်းသစ်က ကိုရဲရင့်တို့အရွယ်ဆိုရင် လည်း တစ်မျိုးစဉ်းစားပေးရရဲ့။ ခုတော့ မဖြစ်နိုင်တဲ့အခြေအနေကို ဖြစ်စေဖန်တီးပေးလိုက်လို့ မှားသွားရင် ကိုယ်ဝတ္ထုရေးနေတဲ့ စာမူ စာရွက်လို ဖြိုပြီး အမှိုက်ပုံးထဲ ပစ်ထည့်လို့ရတာမဟုတ်။

“မမ”

“ပြော”

“မမ သူ့ကို ဘယ်လိုတုံ့ပြန်ခဲ့လဲ”

“ပါးရိုက်ပစ်ခဲ့တယ်”

“ဟင်”

ကျောက်စက် တအံ့တဩနှင့် ပါးစပ်ကလေးပွင့်ဟသွား

ပါးရိုက်ပစ်ခဲ့တယ်ဆိုတော့ သနားသလိုလို ဘာလိုလို။ မချစ်နိုင်ဘူးဆို ပါးစပ်နဲ့ငြင်းလည်းရတာပဲလေ။ လက်ပါဖို့လိုသလား။

“ပါးစပ်နဲ့တင်ပြောလည်း ရတာကို မမရယ်”

ပါးစပ်နဲ့တင် ပြောမရလို့ လက်ပါရတာလို့ မပြောဖြစ်။

“ကျောက်စက်”

“ရှင်”

“နင်က ဆန်းသစ်ကို သနားနေတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး။ မမရိုင်းသလိုဖြစ်သွားမှာစိုးလို့ ကျောက်စက် က ပြောတာပါ”

“တစ်ခါတလေ ရိုင်းဖို့လိုအပ်လာရင် ရိုင်းပြရတာပဲ ကျောက် စက်။ အခု ငါ့ရိုင်းသလို ဖြစ်သွားရင်တောင် အဲဒါ ငါ့အတွက် မဟုတ် ဘူး”

“ဒါဆို ဆန်းသစ်အတွက်လား”

“ဟုတ်တယ်။ သူကမဖြစ်နိုင်တာကို စိတ်ကူးယဉ်နေတာ လေ။ ငါ နင့်ကို ပြောခဲ့ဖူးပါတယ်။ သူက ငါ့အထက်အရမ်းငယ်နေ တော့ ငါ့ကိုချစ်ပါတယ်ဆိုတဲ့ သူ့အချစ်က ဘယ်လောက်အထိ ခိုင်မြဲ နိုင်မှာမို့လို့လဲ”

“အင်းဇေ... မမက ကျောက်စက်ထက် အကြီးဆိုတော့ လောကကြီးနဲ့ လူတွေအကြောင်းကို ကျောက်စက်ထက် ပိုသိမှာပေါ့”

ပြောပြီး ထထွက်သွားတဲ့ ကျောက်စက်ကျောပြင်ကို ကြည့် ရင်း မိုးစက် သက်ပြင်းချလိုက်မိသည်။

မိုးစက်က အချစ်နဲ့မထိုက်တန်တဲ့ မိန်းမလား။ အချစ်ဆိုတဲ့ အရာက ကိုယ့်ဆီကိုရောက်လာတိုင်း မဖြစ်နိုင်ခြင်း အမျိုးမျိုးတွေကို သယ်ဆောင်လာခဲ့တာလေ။

ဆန်းသစ်၊ မင်း မမိုးကို မေ့နိုင်အောင်ကြိုးစားပါ ကလေး ရယ်။ မင်း ရှေ့ဆက်တိုးရင် နှစ်ဦးနှစ်ဖက် နှစ်နာကုန်ကြမယ်ဆိုတာ မင်း သိရဲ့လား။

သွားပြန်ပြီ။ ဩော် တစ်ခါတုန်းက သင်္ကြန်မှာ ကိုရဲရင့်က သူမကို ခရေကုံးလေး ပန်ပေးခဲ့ဖူးသည်။ အခု သူ့သားက ပိတောက်ပန်းတွေ လာပေးနေတာ သူပေးခိုင်းလို့လား။ ဟုတ်မှာပါ။ လူလူလေးက ပိတောက်ပင်ပေါ်တက်ပြီး ပန်းခူးနိုင်မှာမှ မဟုတ်တာ။

ဟင်း... နင် ဘာတွေလျှောက်တွေးနေတာလဲ မိုးစက်။ ပြီးခဲ့တာတွေကို ပြန်သတိရနေဖို့ မလိုတော့ဘူးလေ။ ကိုယ့်ဘဝနဲ့ကိုယ် အထာကျနေကြပြီဥစ္စာ။ ပိုနေမြဲ ကျားနေမြဲပဲပေါ့။

“အန်တီမိုး”

“ဘာလဲ သား”

“ရော... အန်တီမိုးပန်ဖို့ သား ပိတောက်ပန်းလာဖို့တာ”

“ဒီပန်းတွေကို ဘယ်သူတက်ခူးတာလဲ သား”

“ဖေဖေတက်ခူးတာပေါ့ အန်တီမိုးရ။ အန်တီမိုးကို ဖေဖေ က မှာလိုက်တယ်။ ဒီပန်းတွေကို ဘုရားလည်း တင်၊ အန်တီမိုးလည်း ပန်ပါတဲ့”

မိုးစက် လူလူလက်ထဲက ပိတောက်ပန်းတွေကိုယူလိုက်ပြီး လူလူခေါင်းလေးကိုလည်း ပွတ်လိုက်ကာ -

“အန်တီမိုး ဒီပန်းတွေကို ဘုရားတင်လိုက်ပါ့မယ်။ ပန်တာ တော့ မပန်တော့ပါဘူး”

“ဟင်... ဘာဖြစ်လို့လဲ အန်တီမိုးရဲ့”

အခန်း (၂၈)

မိုးစက် စာမူတွေသွားအပ်ဖို့အတွက် ထွက်လာခဲ့ပြီး ဖိနပ် စီးနေစဉ် -

“အန်တီမိုး”

“ဟင်”

ခေါ်ပြီး သူမဆီကို ပြေးလာသူက လူလူ။ လက်ထဲမှာလည်း ပိတောက်ပန်းတွေနှင့်။ ဟုတ်ပေသားပဲ။ ဘာလိုလိုနဲ့ အခါတောင် ကျော်ခဲ့ပြီးပဲ။ သင်္ကြန်ရက်က မိုးစက်အတွက် မထူးဆန်းသလို ဖော် စရာ ရွှင်စရာတွေ အထူးတလည်ဖြစ်မလာခဲ့။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆို ဥပုသ် စောင့်နေခဲ့တာကိုး။

သင်္ကြန်ပြီးလို့ နှစ်ကူးတာနဲ့ အသက်ကလည်း တစ်နှစ်ကြီး

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးကွယ်၊ အန်တီမိုး မပန်ချင်လို့ပါ”

ရင်ထဲရှိတာတွေ ရှင်းပြရင် ကလေးက နားလည်မှာမှမဟုတ်တာ။ သစ္စာရှိပါတယ်ဆိုတဲ့ ခရေပန်းကိုပေးခဲ့တာတောင် သစ္စာတွေ ပျက်ယွင်းပြီး ဖောက်လွှဲဖောက်ပြန်နေခဲ့သေးတာ။ ကြော့လွယ် ခွမ်းလွယ်တဲ့ ဒီပိတောက်ပန်းတွေကို ဘာလို့ ပန်ပြနေရဦးမှာလဲ။ မျှော်လင့်ချက်တွေပေးသလိုလည်း ဖြစ်မှာစိုးသည်လေ။

လူလူလေး မျက်နှာမကောင်းဖြစ်သွားတဲ့အတွက် စိတ်တော့မကောင်းပါဘူး။ အန်တီမိုးကို ခွင့်လွှတ်ပါ ကလေးရယ်။

“အန်တီမိုး”

“ဟင်”

“အန်တီမိုး သားကို မချစ်ဘူးလားဟင်”

“ချစ်တာပေါ့ သားရယ်။ ချစ်လို့မှ သားလိုချင်တာတွေ ဝယ်ပေးပြီး သားကို အလိုလိုက်နေတာပေါ့”

“ဟာ ... အန်တီမိုး သားကို တကယ်မချစ်ပါဘူး”

“ချစ်ပါတယ် သားရဲ့”

“သား မယုံဘူး”

“ဟောတော့”

“တကယ်ချစ်တယ်ဆိုရင် သားပေးတဲ့ပန်းကို အန်တီမိုး ပန်ရမယ်”

“ဟယ် ... ဇွတ်တရွတ်ကလေးပါလား”

“ကဲ ... ကလေးစိတ်ချမ်းသာအောင် ပန်လိုက်ပါ အန်တီလေးရယ်။ ပန်းပန်ခိုင်းတာကိုများ ဓားစက်အောက်ကို ခေါင်းထိုးခံခိုင်းတာ ကျနေတာပဲ”

တောဇက ဝင်ပြောလေသဖြင့် မိုးစက် မျက်စောင်းတော့ထိုးလိုက်သေးသည်။ သူက ဘာသိလို့ ဝင်ပြောရတာလဲ။ အကျိုးအကြောင်းကို ပြောပြချင်ပေမယ့် မသိလက်စနဲ့ မသိတာပဲ အကောင်းဆုံးဟု သူတို့လေးတွေကျေနပ်အောင် -

“ကောင်းပြီလေ ... သားတို့က ဒီလောက်ပန်စေချင်နေမှတော့ အန်တီလေး ပန်လိုက်ပါမယ်”

မိုးစက် ဘုရားတင်ဖို့ ပန်းတွေကို ဦးဦးဖျားဖျား အရင်ခွဲထားလိုက်ပြီး ကျန်တဲ့တစ်ခိုင်ထဲက ပိတောက်တစ်ခက်ကို ချိုးယူပြီး ပန်လိုက်မှ လူလူမျက်နှာက ပြုံးလာသည်။

“လူလူ”

“ဗျာ”

“ကျေနပ်ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါဆို ဘုရားတင်ဖို့ပန်းတွေ အန်တီကျောက်စက်ဆီကို သွားပို့လိုက်နော်။ အန်တီမိုးတို့က သွားစရာရှိသေးလို့ သွားလိုက်ဦးမယ်”

ဟုတ်ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

လူလူက ပန်းတွေယူပြီး ထွက်သွားတာနှင့် သူမတို့လည်း ထွက်လာခဲ့ကြသည်တွင် ကားက ခြံအရောက်မှာ ရပ်သွားလေတော့

“ဘာဖြစ်လို့လဲ တေဇ”

“ဟိုမှာလေ ... အန်တီလေး မမြင်ဘူးလား”

တေဇ လက်ညှိုးထိုးပြရာသို့ လိုက်ကြည့်လိုက်တော့ -

“ဟင်”

“ဘယ်သူလာထားတာလဲ မသိဘူး”

မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီးပြောလိုက်သော တေဇစကားအဆုံးမှာ မိုးစက် ကားတံခါးကို တွန်းဖွင့်ပြီး ဆင်းလိုက်၏။ သူမ လျှောက်သွား လိုက်တဲ့ ခြံတံခါးတစ်ဖက်မှာတော့ ပိတောက်ပန်းတွေ။ ဒီပိတောက် ပန်းတွေကရော ဘယ်သူလာထားတာလဲ။ ကိုရဲရင့်ပဲလား။ လက်က ပိတောက်ပန်းတွေဆီသို့ ရောက်သွားပြီး -

တစ်နှစ်နှေ့ခါ ပိတောက်ဝါတွေ

နှစ်စဉ်ပွင့်မြဲ လန်းဆဲပေမယ့်

ဘယ်သူမပေး မပန်ဝေးခဲ့

ကြော် ...

ပေးမယ့်ပေးတော့ ပန်းနှစ်ကျော့နှင့်

ဘယ်ပိတောက်ကို ပန်ရမသိ။

ရင်ထဲမှာပဲ ကဗျာလေးတစ်ပုဒ် စပ်မိပြီး ပိတောက်ပန်းတွေကို ယူကာ ကားပေါ်သို့ ပြန်တက်ခဲ့တော့သည်။

“မောင်းတော့”

ကားလေးက သိမ့်ခနဲထွက်သွားလေသည်။ တေဇ သူမကို ခဏခဏ မျက်လုံးထောင့်ကပ်ကြည့်တာသည် တစ်ခုခုကို မေးချင်လို့ ထင်ပါရဲ့။ ပိတောက်ပန်းရနံ့တွေက သင်းကြူနေလျှက် ရင်ထဲမှာ အေးမြခြင်းကို ဆောင်ကြဉ်းပေးတာတော့အမှန်။

ခေါင်းမှာပန်ထားတဲ့ ပိတောက်နဲ့ ရင်ခွင်ထဲမှာ ဖွေပိုက်ထား မိတဲ့ ပိတောက်တွေ ပေးတဲ့ပိုင်ရှင်ကတစ်ယောက်တည်းတော့ မဖြစ်နိုင် ပါဘူး။ ဘာ့ကြောင့်လဲဆို လူလူလာပေးတဲ့ ပိတောက်ပန်းတွေက အခက်ကလေးတွေသေးပြီး အဝါရောင်ပျော့ပျော့။ အရွက်တွေများ ပြီး အရိုးကလည်း သေးသည်လေ။ ဒါ ခြံထဲက ပိတောက်ပင်ကသေး လို့ထင်ပါရဲ့။

ခြံဝမှာတွေ့တဲ့ ပိတောက်ကတော့ အပွင့်ကြီးပြီး အဝါရောင် ရင့်သည်။ အရိုးတွေကလည်း သန်နေပုံထောက်တော့ အပင်ကြီးကြီး ကနေ ခူးလာလို့လား။

“အန်တီလေး”

“ဟင်”

“အဲဒီ ပိတောက်ပန်းတွေ ဘယ်သူလာထားတာ ဖြစ်နိုင်မလဲ”

“နင်နဲ့ငါ အတူတူထွက်လာတာပဲဥစ္စာ။ မသိဘူးလေဟယ်”

“ကျွန်တော်ကတော့ ဟိုလူလို့ ထင်တယ်”

“ဘယ်သူလဲ”

“ဘယ်သူရှိရဦးမှာလဲ။ ဆန်းသစ်ဆိုတဲ့လူပေါ့”

ဟုတ်သားပဲ။ ဒီကောင်လေးအပြင် အခြားအပြင်လူက ဘယ်သူလာထားမှာမှတ်လို့။

“အန်တီလေးကို သား ပြောရဦးမယ်”

“ဘာများလဲ”

“ဆန်းသစ်ဆိုတဲ့လူနဲ့တော့ အန်တီလေးကို သား လုံးဝ သဘောမတူဘူး”

“ဟင် ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သူက အန်တီလေးနဲ့ဆိုရင် အရမ်းငယ်တယ်လေ။ ကြီးရင်မို့ ငယ်ရင်ချို့တဲ့။ သူနဲ့ဆိုရင် အန်တီလေးက အလျော့ပေးပြီး အလိုလိုက်နေရမှာ။ ဦးရဲရင်နဲ့ဆိုရင်တော့ သူက အန်တီလေးကို အလိုလိုက်မှာ ကျိန်းသေတယ်”

“ဘာ”

မိုးစက် ကိုယ်လေးမတ်သွား၏။ တောဧက သူမကို ကိုရဲရင်နဲ့

သဘောတူတယ်တဲ့လား။ ကျောက်စက်နဲ့တော့ တစ်ဖက်စီမှာရင်တည်ခြင်းနဲ့ သူတို့လိုရာကို ဆွဲတွေးနေကြတာထင်ပါရဲ့။ ဒီယောက်ျား နှစ်ယောက်ကြားမှာ မိုးစက် ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ရမလဲ။ နှစ်ယောက်စလုံးက မဖြစ်နိုင်ခြင်းအကြောင်းတရားတွေကို ကိုယ်စီထမ်းလာခဲ့ပြီး မိုးစက်ကို ရှားအောင်လုပ်နေကြတာလား။

“နင်တို့ ငါ့ကို ဟိုလူနဲ့မှ ဒီလူနဲ့မှ ကန့်သတ်ရွေးချယ်ပေးနေရအောင် ငါက အရုပ်ကလေးမဟုတ်ဘူး တော့”

“သားက သားသဘောကို ပြောပြတာပါ။ ကာယကံရှင်က အန်တီလေးပဲလေ”

“နင်မသိလို့ပါ တော့ရယ်။ သူက ငါ့ကို ထားရစ်ခဲ့သူလေ။ စွန့်ပစ်ခဲ့ပြီးမှ ပြန်လှည့်ကောက်ယူချင်တာကို လက်ခံရအောင် ငါက အမှိုက်ပုံးထဲ ပစ်ထည့်ခံလိုက်ရတဲ့ ရေသန့်ဘူးတစ်လုံးမှ မဟုတ်ဘဲ”

“သူက ထားခဲ့တာဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်။ သူတို့မိသားစု သူတို့အသိုင်းအဝိုင်းက ဖိနှိပ်ပြောသမျှ ငါခံခဲ့ရတာ ရှက်တတ်ရင် လဲသေဖို့ကောင်းခဲ့တာ သိလား”

တော့ ခေတ္တတော့ငြိမ်သက်သွားလေ၏။ ချစ်ခဲ့သူသည်ဆိုရင် အဲဒီအချစ်တွေ မပြယ်လို့ကတော့ ခွင့်လွှတ်နိုင်ရမှာပေါ့။ သူ ဉာဏ်မီ သလောက် စဉ်းစားကြည့်ရင် အခုချိန်မှာ ဦးရဲရင်က ကလေးတစ်ယောက်အဖေ မှုဆိုးဖို့ ဖြစ်နေတာကလွဲရင် ငြင်းလောက်ရော

ဘာအပြစ်မှမရှိ။ အန်တီလေးဘဝတစ်လျှောက်လုံးကို စိတ်ချမ်းသာမှု တွေ ပေးနိုင်လိမ့်မယ်လို့ တေဇ ယုံကြည်သည်။

ဆန်းသစ်ဆိုတဲ့လူကျတော့ -

အန်တီလေးထက် အများကြီးငယ်နေတာ ဗိုလ်ကျမှာပေါ့။ သူ ဘယ်လောက်ကြာအောင် အန်တီလေးအပေါ် သည်းခံပြီး ချစ်နိုင် မှာလဲ။ လူငယ်ဆိုတော့ လူကြီးလို စဉ်းစားချင့်ချိန်တာတွေလည်း ရှိမှာ မဟုတ်။

ပြီးတော့ ယောက်ျားအများစုက ကိုယ့်ထက်ငယ်တာ နုတာ တွေကိုမှ ပိုကြိုက်ကြတာမဟုတ်လား။ ဒီတော့ အသက်ကြီးကြီးမိန်းမ ကိုယူပြီး ဘယ်အထိ သစ္စာတွေတည်မြဲနိုင်မှာလဲ။

“ဒါဆို အန်တီလေးက ကိုဆန်းသစ်ကို ရွေးချယ်မယ်ပေါ့”

“မဖြစ်မနေ ဆုံးဖြတ်ရမယ့်အချိန် ရောက်ရင်တော့”

“ဟာ”

ကားက တုံ့ခနဲရပ်သွားလေတော့ -

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

“မသိဘူး အန်တီလေး”

“ဆင်းပြီးကြည့်စမ်းပါဦး”

“သားက မောင်းမဲမောင်းတတ်တာ မပြင်တတ်ဘူးလေ အန်တီလေးရဲ့”

“ဒုက္ခပဲ”

နှစ်ယောက်စလုံး ကားပေါ်ကတော့ ဆင်းလိုက်ကြပြီး ဘာမှ မလုပ်တတ်။ တေဇ ဟိုကြည့် ဒီကြည့်ကြည့်ရင်း -

“အန်တီလေး ဝင်ရှေ့တစ်ခုခုကို ဖုန်းဆက်ခေါ်လိုက်ပါလား။

ဒါမှမဟုတ် ဦးရဲရင့်ကို ခေါ်လေ”

မိုးစက် လက်ကိုင်အိတ်ကို ဖွင့်လိုက်ပြီး -

“ဟယ် ... မေ့ကျန်ခဲ့ပြီ”

“ဖုန်းလား”

“ဟုတ်တယ် ... စာကြည့်စားပွဲပေါ်မှာ တင်ထားတာ”

“ကဲ ဒါဆို ... အန်တီလေး ဒီမှာကျန်ခဲ့ဦး။ ကျွန်တော်

အကူအညီတောင်းလို့ရမယ့်လူ ရှာလိုက်ဦးမယ်”

ပြောပြောဆိုဆို တေဇ ထွက်သွားလေတော့။

လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ပါဝါဝင်းမိုးမှန် ချထားတဲ့နေရာကနေ ခေါင်းပြုလာတာ ဆန်းသစ်။

“ဆန်းသစ်”

“မမိုးကားကို မြင်လို့ ပြေးလာတာ။ ကားဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာဖြစ်သွားမှန်းမသိလို့ ဆန်းသစ်ရဲ့”

“ဟုတ်လား၊ ကျွန်တော် ကြည့်ပေးမယ်လေ”

“မင်းက ပြင်တတ်လို့လား”

“နည်းနည်းပါးပါးပါ”

“ဒါဆို အဆင်ပြေတာပေါ့”

ဆန်းသစ်က Taxi မောင်းတဲ့သူဆိုတော့ ကားပြင်တဲ့ကိရိယာ ဘာညာတွေ မိုးစက်ကိုမေးပြီးယူကာ ကားစက်ဖုံးကိုဖွင့်၍ ပြင်ပါလေ တော့၏။

မိုးရေတွေနဲ့ ရွှဲစိုနေတဲ့ဆန်းသစ်ကိုကြည့်ပြီး မိုးစက် စိတ် မကောင်းဖြစ်ရ၏။ ထို့ကြောင့် ထီးကိုဖွင့်ပြီး ကားပေါ်ကဆင်းကာ သူ့ကို သွားမိုးပေးလေလျှင် -

“မမိုး ဘာလို့ဆင်းလာတာလဲ၊ မိုးရေတွေ စိုကုန်မယ်လေ”

“မင်းတစ်ကိုယ်လုံး ရွှဲနေပြီ”

“ကျွန်တော်က ရပါတယ်။ မမိုးပဲ ကားပေါ်ကိုပြန်တက်”

“မမိုးလည်း ရပါတယ်”

အခန်း (၂၉)

“ဟောတော့”

ရုတ်တရက် မိုးကရွာလာသဖြင့် မိုးစက် ကားထဲသို့ ဝင်ထိုင် နေလိုက်သည်။ မိုးစက်မှာ မိုးဆိုစရာနေရာရှိသည့်အတွက် ဒီမိုးက အငြိမ်းမဲ့သည်ပေါ့။ မိုးစက်ကလည်း အငြိမ်းမဲ့ခဲ့သူ။ မိုးရေစက်တွေကို အဓိပ္ပာယ်မဲ့စွာ လိုက်ငေးနေမိရင်း -

ပီတောက်ပန်းရနံ့တွေကိုလည်း ရှူရှိုက်ကာ ကဗျာတစ်ပုဒ် စပ်ကြည့်ဖို့ ရင်ထဲမှာ ကာရန်တွေရှာနေမိစဉ် -

“မမိုး”

“ဟင်”

“မမိုး”

“မမိုး”

“ဟင်”

“ပြန်တက်လို့ ကျွန်တော် ပြောနေတယ်နော်”

မိုးစက်က ပေကပ်ပြီး ရပ်နေလေလျှင် -

“လာ”

“ဟင်”

မိုးစက်လက်ကို ဖျတ်ခနဲဆွဲပြီး ကားထဲကို အတင်းတွန်းတင်
လေတော့ ပြန်ဆင်းရင် ရန်ဖြစ်ရမယ့်အခြေအနေ။ ကားထဲက
ပိတောက်ပန်းတွေကို ဆန်းသစ် ဝေခနဲကြည့်ပြီး ပြုံးလိုက်တာကို
မြင်လိုက်ပြီးတဲ့နောက် -

“မမိုးကို အရမ်းကျေးဇူးတင်တယ်”

“ဟင် ... ဘာအတွက်လဲ”

“ကျွန်တော်လာဖို့ထားတဲ့ပန်းတွေကို ယူတဲ့အတွက်ပေါ့”

“ထင်သာစွာ”

ဆန်းသစ်အကြည့်က မိုးစက်ခေါင်းမှာပန်ထားတဲ့ပန်းဆီသို့
ရောက်သွားပြီး မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ-

“မမိုးခေါင်းမှာ ပန်ထားတာ ကျွန်တော်ပေးတဲ့ ပိတောက်ပန်း
မဟုတ်ဘူး။ ဘယ်ကောင်ပေးတာကို ပန်ထားတာလဲ ပြော”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ပန်းချင်းမှမတူတာ။ ကျွန်တော်ပေးတဲ့ပိတောက်ပန်းက
အဝါရင့်ပြီး အပွင့်ကြီးတယ်။ မမိုးပန်ထားတာက အပွင့်နည်းနည်းသေး
ပြီး အဝါဖျော့တယ်လေ။ ဒီလိုလုပ်လို့ ဘယ်ရမလဲ”

ပြောပြီး ဆန်းသစ်က ကားခေါင်းဘက်ကနေ တစ်ဖက်ကို
ပတ်သွားပြီး ပိတောက်ပန်းအခက်လှလှတစ်ခက်ကို ချိုးယူပြီး မိုးစက်
ခေါင်းမှာ ပန်ပေးလေလျှင် ...

ငြင်းလိုက်လေ မိုးစက်။ မင်းပေးတဲ့ပိတောက်ပန်းကို ငါ
မပန်ချင်ဘူးလို့ ငြင်းလိုက်ပါလား။

“မင်းတက်ထိုင်တာနဲ့ ကားပေါ်မှာ ရေတွေစိုကုန်ပြီ”

“မကြီးကျယ်နဲ့ ပြန်ခြောက်သွားလိမ့်မယ်”

“တေပြန်လာရင် မေးမှာစိုးလို့ပါ”

ပြောစကားကို နားထောင်စွာနှင့် ဆန်းသစ် ကားပေါ်ကနေ
ပြန်ဆင်းပြီး စက်ဖုံးဖွင့်ထားတဲ့ဆီသို့ ပြန်လျှောက်သွားလေသည်။ မိုးက
ပိုသည်းလာတော့ သူ့ခမျာ ကြွက်စုတ်ကလေးအတိုင်းပါပဲ။ ဆန်းသစ်
နဲ့ပတ်သက်ပြီး မိုးစက်စိတ်တွေက နူးညံ့သွားလိုက်၊ မာချင်သယောင်
ရှိလိုက်နှင့် ဘာမှန်းမသိ။

အချစ်က ဘယ်အရာကိုမှ ကန့်သတ်ထားခြင်း မရှိပေမယ့်
ကန့်သတ်ပိုင်ခြားချင်တဲ့လူပတ်ဝန်းကျင် အသိုင်းအဝိုင်းထဲမှာ ကိုယ်က
မိုက်ရှုရဲဆန်ဖို့ မသင့်တော်သည့်လူ။ အမေမွေးကတည်းက နှလုံးသား

မပါခဲ့ရင် အကောင်းသားပေါ့။ ခုတော့ ဆုပ်လည်းရှူး စားလည်းဇူး အခြေအနေ။

“မမိုး”

“ဟင်”

“စက်နှိုးကြည့်ဦး”

မိုးစက် ကားကိုစက်နှိုးကြည့်လိုက်တော့ -

“ရပြီ... ရပြီ”

ရပြီဆိုပေမယ့် မောင်းထွက်သွားလို့တော့မဖြစ်သေးပေ။ တောတစ်နေရာရာမှာ မှီခိုနေတာထပ်ပါရဲ့။ သူပြန်ရောက်လာသေးတဲ မောင်းထွက်သွားလို့ မဖြစ်သေးတာကြောင့် -

“ဆန်းသစ်”

“ဗျာ”

“မင်းတစ်ကိုယ်လုံး ကြွက်စုတ်ဖြစ်နေပြီ။ ဘယ်လိုလုပ်ပါဦးမလဲ”

ကားပြတင်းဝမှာ ပေါ်လာတဲ့မျက်နှာက ပြုံးချိုနေသည်။ မိုးစက် မျက်နှာကိုစိုက်ကြည့်နေတော့ မနေတတ်စွာ မျက်နှာလွှဲလိုက်၏။ ဒီလောက် ရွန်းလဲ့နေတဲ့မျက်လုံးတွေကို မိုးစက် ရင်မဆိုင်ရဲပါဘူး။ မင်း ဘာလို့ အဲဒီလောက် ကြည့်နေရတာလဲ ဆန်းသစ်ရယ်။

“ကျွန်တော်က မိုးကိုချစ်မိမှတော့ မိုးရဲ့ဒဏ်ကို ခံနိုင်လှည့်

ရိုရမှာပေါ့”

“ဆန်းသစ်”

“မကျေနပ်ရင် နောက်ပါးတစ်ဖက် ထပ်ရိုက်လို့ရတယ်နော်”

“မရိုက်ပါဘူး”

“ကျွန်တော့်ကို စိတ်ဆိုးပြေသွားပြီလား”

“ဘာလို့ပြေရမှာလဲ မပြေပါဘူး”

“မပြေရင် နောက်ပါးတစ်ဖက် ထပ်ရိုက်လေ”

“မင်း တော်တော်အရိုက်ခံချင်နေလား”

“အရိုးကွဲမှ အသည်းစွဲတာလေ”

“အခု မင်း ဘယ်အရိုးမှမကွဲသေးဘူး”

“မကွဲသေးတာတောင် ရှားတော့မယ်ဗျ”

“ကုန်ကြမ်းပေးတာလား”

“ထည့်ရေးလိုက်လေ၊ မင်းသားက ကျွန်တော့် မင်းသမီးက

မမိုးပေါ့”

မိုးစက် ရယ်လိုက်မိ၏။ မင်းသားနဲ့မင်းသမီး ပေါင်းမှကြိုက် တယ်ဆိုတဲ့ ဆန်းသစ်အတွက် သူပြောတိုင်းသာရေးရရင် ဇာတ်သိမ်း လှ့မလှ့ဆိုတာ... အင်း အခြေအနေနဲ့ အချိန်အခါပေါ်မူတည်ရတော့ နာ ပေါ့လေ။

“မမိုး”

“ဟင်”

“ကျွန်တော် မျှော်လင့်နေပါရစေနော်”

“မမျှော်လင့်နဲ့ ဆန်းသစ်”

“မမိုး”

ဆန်းသစ် အသံမာဆတ်ဆတ် ဖြစ်သွားတော့ ဝိုးစက် သူ့မျက်နှာနဲ့ ဝေးအောင် တစ်ဖက်သို့ မသိမသာ ရွှေ့လိုက်၏။ ဆန်းသစ် ကလည်း လျင်မြန်စွာ တစ်ဖက်သို့ ပြေးသွားပြီး ကားတံခါးကိုဖွင့်၍ ဝင်ထိုင်ကာ -

“ကျွန်တော် ကားပေါ်ရောက်နေပြီနော်။ မောင်းပြေးရ မလား”

“လုပ်လေ၊ ဒါ... မင်းမဲ့တိုင်းပြည်မှ မဟုတ်တာ”

“မမိုးက ထောင်ချရက်တယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်ကလည်း ထောင် တစ်သက်လွတ်ရက်မရှိရင် နေပါစေ”

“ဆန်းသစ်”

“___”

“မင်း တစ်ဖွတ်ထိုးမလုပ်နဲ့နော်။ ငါ မင်းကို မမုန်းချင်ဘူး”

“မမုန်းနဲ့လေ၊ ဒီကလည်း ချစ်ဖို့ပြောနေတာ။ မမိုးက ကျွန် တော်ကို မချစ်ဘူးဆိုရင်တော့ ကျွန်တော် ချစ်နေရရင် ပြီးရော့မဲ့ မမိုးကို ကားတင်ပြေးမယ်။ ဒါ ကျွန်တော့်ဆုံးဖြတ်ချက်”

“ကျွတ်”

ဝိုးစက် စိတ်ပျက်သလို ညည်းညူလိုက်မိ၏။ ဒီကောင်လေး တကယ်လုပ်မယ့်ပုံပါလား။ အရွယ်တူရင်တော့ မင်းကိုချစ်ချင်ပါတယ် ဆန်းသစ်ရယ်။ အသက်အရွယ်ကွာခြားမှုက ဂုဏ်နေတွေ မျိုးရိုးပညာ စသည်ရှိတဲ့ တံတိုင်းခြားတာတွေထက် ပိုဆိုးတော့ ခက်သား။

အချစ်ဆိုတာ တစ်ခါတစ်ခါ ဆန်းကျယ်ထွေပြားပေမယ့် ဝိုးစက်ကတော့ အဲဒီ ဆန်းကျယ်ထွေပြားမှုတွေထဲကို တိုးဝင်လို့ မဖြစ် ပေ။ စာရေးဆရာမတစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီး ဦးနှောက်မရှိဘူးလားလို့ ဆိုလာကြရင် ဝိုးစက် ရှက်လွန်းလို့ သေသွားမလား မပြောတတ်။

“ကျွန်တော့်ကို မရက်စက်ပါနဲ့ မမိုးရယ်... နော်”

“ငါ မင်းကို မရက်စက်ချင်ပါဘူး”

“ဒါဆို အဖြေပေး”

“မမိုး စဉ်းစားပါရစေဦး ဆန်းသစ်ရယ်။ မမိုးကို စဉ်းစားခွင့် လေးတော့ပေးပါ”

“ဘယ်လောက်ကြာအောင် စောင့်ရမှာလဲ”

“သုံးနှစ်”

“ဒီခေတ်က အင်တာနက်ခေတ်လေ။ မရဘူး သုံးရက်ပဲ စောင့်မယ်”

“တေပြန်လာတာနဲ့ တိုးနေဦးမယ်၊ မင်းသွားတော့”

ဆန်းသစ်”

“သုံးရက်နေ”

ပြောပြီး ဆန်းသစ် ကားပေါ်ကနေ ဆင်းပြေးသွားလေတော့ မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားသည်အထိ ဝိစက လိုက်ငေးနေမိသည်။ အချစ်ဝတ္ထုတွေ ရေးနေတဲ့ အချစ်ဆရာမကြီးက ကိုယ့်အချစ်ရေးကျမှ နံချာစွာ ဆုံးဖြတ်ရခက်နေသည့်အဖြစ်။

“အန်တီလေး”

“အမေ”

“မိုးကလည်းဗျာ သဲကြီးမဲကြီးကို ရွာတော့တာပဲ။ မိုးခိုနေရင်း မစတော့ အန်တီလေးကို စိတ်မချတာနဲ့ ပြန်ပြေးလာတာ။ ဟူး တစ်ကိုယ်လုံး ကြွက်စုတ်ဖြစ်နေပြီ”

တစ်ခါတည်း ကားထဲမှာဝင်ထိုင်ရင်း ပြောလိုက်တဲ့ တေးအသံက ကရားရေလွှတ်ပါပဲ။ တော်သေးတာပေါ့။ သူ့ကိုယ်ကလည်း တစ်ကိုယ်လုံး ရွှဲရွှဲနီနေလို့။ မဟုတ်ရင် ဆန်းသစ်ကိုယ်ကကျကျနဲ့ခွဲတဲ့ ရေစိုကွက်တွေကို မြင်သွားရင် အမေးအမြန်းက ထူနေဦးမှာ။

“ကဲ ... မောင်းတော့”

“ဗျာ”

“မောင်းတော့လို့ ပြောနေတာလေ”

“ကားက”

“ကောင်းသွားပြီ”

“ဟင်”

တေဇ မယုံသလို စက်နှိုးကြည့်လိုက်ပြီး -

“ဟာ ... တကယ်ကောင်းသွားတာပဲ။ ဒါ အန်တီလေး ဘယ်သူပြင်ပေးသွားတာလဲ”

“လူတစ်ယောက်ပဲလေ။ အန်တီလေးလည်း ဘယ်သိမှာလဲ။ သူ ပြင်တတ်တယ်ဆိုပြီး ပြင်ပေးသွားတာ”

ဝိစက ပြီးစလွယ်ဖြေလိုက်၏။ ဒါကို တေဇ မယုံသကာဖြစ်ပြီး ထပ်မေးစရာအကြောင်းမှ မရှိဘဲလေ။ သူ မမြင်တဲ့အရပ်က ကိစ္စအတွက် ဖြူနီညီပြာ ခွဲခြားပြနေဖို့မှ မလိုတာ။

ဖေဖေကို သတိရတယ်ဆိုပြီး လာခဲ့ကြတာ။ လမ်းရောက်မှ မိုးတွေကရွာလိုက်တာ မပြောပါနဲ့တော့။ မနေ့ကရွာတဲ့အချိန်ပဲ ဒီနေ့လည်းထပ်ရွာတာလေ။ ကားက တေဇယူသွားသဖြင့် ညီအစ်မ နှစ်ယောက် ဘတ်စ်ကားတိုးစီးလာခဲ့ကာမှ မိုးကသည်းနေတာ။ ဘတ်စ်ကားပေါ်ကဆင်းတာနှင့် ဖေဖေအိမ်ကို ခြေကျင်လျှောက်လာခဲ့ရတာဆိုတော့။

လေအတိုက်မှာ မိုးရေတွေ စင်ကုန်တာကြောင့် မိုးစက်ကိုယ်လုံး (ခါးအောက်ပိုင်း) အထိ ရွှဲကုန်လေသည်။ ဒါကြောင့် အိမ်ရောက်တာနှင့်အဝတ်လဲပြီး ကျောက်စက်နှင့်အန်တီစန်းက မိုးစက်ခြေထောက်ကလေးတွေကို စောင်တစ်ထည်နှင့် ထွေးပေးနေတာ ဖြစ်၏။

“မမ”

“ဟင်”

“တစ်ကိုယ်လုံးနွေးသွားအောင် စောင်ခြုံပြီး ခဏအိပ်လိုက်ပါလား”

“ရပါတယ်။ ငါ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“ရပါတယ် မလုပ်နဲ့လေ။ ကြုံပြီးကာကွယ်ထားတော့ ကောင်းတာပေါ့ သမီးကြီးရဲ့”

“မိုးစက်က လူမမာကြီးမှမဟုတ်ဘဲ အန်တီစန်းရယ်။ သတိရလို့ ရောက်လာပြီးမှတော့ စကားတွေပဲ ပြောနေချင်တယ်”

အခန်း (၃၀)

“မိုးတွေ ဒီလောက်ရွာနေတာ ဘာလို့လာခဲ့ရတာလဲ သမီးကြီးရယ်။ သမီးကြီးက အအေးခံနိုင်တာ မဟုတ်ဘဲနဲ့။ တော်ကြာတစ်ခုခု ဖြစ်နေမှဖြင့်”

“ရပါတယ် ဖေဖေ။ သမီးကျန်းမာရေးက အစားအသောက်အနေအထိုင် ဆင်ခြင်လိုက်တော့ ကောင်းနေပါပြီ”

“ဒီလိုလည်း အတင့်မရဲနဲ့လေ သမီးကြီးရဲ့။ အစားမတော်တစ်လုတ်၊ အသွားမတော်တော့ တစ်လှမ်းတဲ့။ သတိရတယ်ဆိုမှ လိုက်ရောပေါ့။ ဖေဖေတို့ လာခဲ့မှာပေါ့”

“ဪ... ဖေဖေရယ်။ သားသမီးက မိဘကိုတွေ့ချင်တာ အိမ်ပေါ်ကနေ အခန်းသားနေပြီး လှမ်းမှာလို့ ဖြစ်မလား”

“ကဲ ... သဘော သဘော”

မိုးစက် အန်တီစန်းကို ပြုံးပြလိုက်မိသည်။ ဟိုအရင်တုန်းက တော့ အန်တီစန်းက သူမတို့အပေါ် တကယ်ဆိုးခဲ့တာပါ။ မိုးစက်ကလည်း အဲဒီအချိန်က မဟုတ်မခံဆိုတော့ ဘယ်တည့်ပါ့မလဲ။

နောက်တော့ အရေးကြီးရင် သွေးစည်းတယ်ဆိုတဲ့စကား သိပ်မှန်တာပါပဲ။ ညီမလေး အပြင်းပျားပြီး ဆေးရုံတက်ရတော့ မိုးစက်က ငိုရုံမှလွဲပြီး ဘာမှ မလုပ်တတ်ခဲ့ဘူးလေ။ ဆေးကုစရာ ပိုက်ဆံမရှိတဲ့ဘဝမှာ ဘယ်သူ့ကို အားကိုးရမှန်းမသိ။ အဲဒီအချိန်မှာရှိတဲ့ ပစ္စည်းတွေကုန်လို့ ဆင်းရဲသွားတဲ့ဘဝမှာ အန်တီစန်းလည်း မာန်စွယ်လှ သွားသည်ထင်ပါရဲ့။

ကျောက်စက်ကို ဆေးကုသဖို့အတွက် ဖေဖေ ပိုက်ဆံအတိုးနဲ့ချေးပြီး ရှာပေးခဲ့တာအတွက် ဆိုးသည် ကောင်းသည် ဘာမှ မပြောတော့သည့်အပြင် ကျောက်စက်ရဲ့အညစ်အကြေးကိစ္စတွေကို သူ့ကိုယ်တိုင်ပဲ သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပေးတဲ့သူ။

“တစ်ခါတလေတော့ သမီးတွေ့မိတယ် သိလား”

“ဟင် ... သမီးကြီးက ဘာတွေ့တွေ့မိတာလဲ”

“သမီး အသက်ရှည်ရှည်နေရပါ့မလားလို့”

“မပြောကောင်း ပြောကောင်း သမီးကြီးရယ်။ ဘယ်အခါမဆို အနာသိရင် ဆေးရုံတာပဲလေ။ အစာအိမ်ရောဂါဆိုတာ အဆ

အထိုင်း အစားအသောက် ဆင်ခြင်ရင် ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး သမီးကြီးရဲ့”

“မမ”

“ဟင်”

“ဖေဖေကို စိတ်မကောင်းဖြစ်အောင် မပြောနဲ့လေ”

မိုးစက် ဖေဖေမျက်နှာကို လှမ်းကြည့်မိပြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ဟုတ်သားပဲ။ သူမတို့ဘဝမှာ ဖေဖေသည်သာ တစ်ဦးတည်းသော ကိုးကွယ်ရာမို့ ဖေဖေကို စိတ်ချမ်းသာအောင် ထားမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့ကြတာ။

ထို့ကြောင့် စကားလမ်းကြောင်းလွဲ၍ ဟိုပြော ဒီပြော ပြောနေစဉ်မှာပဲ မိုးစက် အသက်ရှူလို့ မဝဖြစ်လာသည်။ ပထမတော့ ဟန်ဆောင်ကောင်းနိုင်ပေမယ့် မရတော့သည့်အဆုံး ရင်ဘတ်ကို လက်နဲ့ဖိလိုက်သည်နှင့် -

“မမ မမ ... ဘာဖြစ်တာလဲ”

“သမီးကြီး”

“သမီးကြီး ဘယ်လိုနေလို့လဲ”

မိုးစက်တကြီး အနားသို့ရောက်လာကြချိန်မှာ မိုးစက်ရင်ထဲ ဖူလာပြီး ရင်ခုန်သံတွေက အမြန်နှုန်းဖြစ်လျက် -

“သမီးကြီး”

“မရတော့ဘူး အသက်ရှူလို့မရတော့ဘူး”

ပြောပြီး မိုးစက် ခွေခနဲလဲကျသွားလေတော့၏။

“သမီးကြီး ဟာ ... လုပ်ပါဦး သမီးကြီး”

“မမ ... မမ”

ခေါ်သံတွေကိုကြားနေပေမယ့် မိုးစက် ပြန်မထူးနိုင်တော့ပေ။
ဘယ်သူ့ကိုမှ ဒုက္ခမပေးချင်လို့ ပေပေတေတေ နေခဲ့သည့်တိုင် ဖုံစီ
မရတဲ့အချိန်မှာတော့ အားလုံး မျက်ကလူးဆန်ပြာဖြစ်ရပြီပေါ့။

အခန်း (၃၁)

မိုးစက် ဆေးရုံကိုရောက်နေသည်ဆိုတဲ့ သတင်းကြားတာနှင့်
ရဲရင့် ဖင်မထိုင်နိုင်။ သူ့ကို ကျောက်စက်ဖုန်းဆက်ပြီးပြောတာလေ။
တေဇ ပြန်လာရင် ဆေးရုံကို လိုက်လာခဲ့ဖို့ ပြောပေးပါတဲ့။ ကိုယ့်ကို
လိုက်လာခဲ့ပါ မပြောပေမယ့် လိုက်သွားချင်တာ စိတ်ပူလွန်းလို့ပါ။

တေဇကလည်း အခုထိ ပြန်မရောက်သေးပေ။

အိမ်မှာ သားကို တစ်ယောက်တည်းထားခဲ့လို့လည်းမဖြစ်။
မထားခဲ့ဘဲ ခေါ်သွားပြန်ရင် အိမ်မှာက အိမ်စောင့်မယ့်လူမရှိတော့
ဘယ်လိုလုပ်ရပါ့မလဲ။ တေဇကို မျှော်ရင်းပဲ မထိုင်နိုင်စွာ ဟိုဘက်
လျှောက်လိုက်၊ ဒီဘက်လျှောက်လိုက်ဖြစ်နေစဉ် -

“ဟာ”

ငြိမ်သက်စွာထိုင်နေရာမှ သားဆီက ဟောဆိုတဲ့အသံနှင့် အတူ ထရပ်လိုက်တာ မြင်တော့ -

“ဘာလဲ သား”

“ကားသံကြားတယ်။ ကိုကြီးတေဇ ပြန်လာပြီထင်တယ်”

သားက အရင်ပြေးသွားလေသဖြင့် သူ နောက်မှလိုက်လာခဲ့ သည်တွင် -

“ကိုကြီးတေဇ”

“ဟေ လူလူ”

“မြန်မြန်လာ မြန်မြန်လာ”

“လာနေပါတယ် လူလူရ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အန်တီမိုး ဆေးရုံတင်ထားရတယ်တဲ့”

“ဟင်”

တေဇ ကွက်ခနဲ မျက်နှာပျက်သွားပြီး ရဲရင့်ကို လှမ်းကြည့်

ကာ -

“ဟုတ်လား ဦးရဲရင့်”

“ဟုတ်တယ် တေဇ၊ ငါ မင်းကို စောင့်နေတာ”

“ဗျာ”

“မင်းအိမ်မှာပဲနေခဲ့။ ငါလိုက်သွားလိုက်မယ်။ ကားသော့

ပေး”

“ဟာ... ကျွန်တော်ပါ လိုက်မှာပေါ့”

“အိမ်မှာ ဘယ်သူမှမရှိတူးလေ။ မင်းလိုက်လို့ ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ”

“ဒါဆို ရော့”

တေဇ ကမ်းပေးတဲ့ကားသော့ကိုယူပြီး သားကို လက်ဆွဲခေါ်ကာ ထွက်လာခဲ့တော့၏။ အရာအားလုံးထဲမှာ သားက သူ့တအေတွက် အရေးကြီးဆုံးလူသားလေ။ အခုချိန်မှာ မိုးက ဒုတိယပေါ့။ မိုး ဘာမှ မဖြစ်ပါစေနဲ့။

သူ နောင်တရခဲ့ရတဲ့ကာလတွေအတွက် မိုးကို အတိုးနဲ့ပြန်ပြီး ပေးဆပ်ချင်သည်။ မိုးဘဝ နိဗ္ဗိကျတဲ့အချိန်မှာ ကိုယ်က ထားရစ်ခဲ့ပြီး အခု ကိုယ်ကနိဗ္ဗိကျသူ။ မိုးဘဝ ပြန်မြင့်မားလာလို့ ကိုယ်က ပြန်ပြီး ဂရုစိုက်တယ်လို့ အပြောမခံချင်ပေမယ့် နှလုံးသားရဲ့ဆန္ဒက မိုးကို နောက်တစ်ကြိမ် အဆုံးရှုံးမခံနိုင်။ ပြောချင်လည်း ပြောကြပါစေတော့။

မိုးကသာ လက်ခံမယ်ဆိုရင် မိုးကို ဒူးနဲ့တိုက်ပြီး ကျော်ဖြတ်ရလည်း မဆန်းပေ။ ဝေးတော့မှ ပိုလို့ ချစ်မှန်းသိခဲ့ရတဲ့အချစ်က ခုမှ နှုတ်မရ ထွင်မရ။

“ဟော... ကိုရဲရင့် လိုက်လာတယ်”

“ဟင်”

ကျောက်စက်က ထရပ်ပြီးကြိုပေမယ့် ရဲရင့် ဂရုမစိုက်နိုင်။ မိုးရဲ့ခွဲတင်ဘေးမှာ ဆန်းသစ်ကိုမြင်လိုက်ရသဖြင့် မျက်လုံးများပြာဝေ သွားမတတ်ပါပဲ။ သူက ဘယ်လိုသိလို့ ရောက်လာတာလဲ။ ဒီတစ်ခါ တော့ ကိုယ်နောက်ကျသွားပြီ။

“ကိုရဲရင့်... လာလေ”

“ဪ... ဆန်သစ်လည်း ရောက်နေတာကိုး”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်လည်း လူနာတစ်ယောက်ကို ဆေးရုံလာပို့ရင်းနဲ့ ကျောက်စက်ကိုတွေ့ပြီး သိရတာ”

“ဪ”

သူ့အတွက်တော့ ကံကြမ္မာက ဒီလောက်တောင် တိုက်ဆိုင်မှု တွေ ပေးသတဲ့လား။ ကိုယ့်အတွက်ကျတော့ တိုက်ဆိုင်အောင်လုပ်တာ တောင် လွဲချော်နေခဲ့တာ ရာဟုဂြိုဟ်ထဲရောက်နေရောသလား တွေးချ မယ့် အဖြစ်။

“လူလူလည်း ပါလာတာကိုး”

“လာ ထိုင်လေ”

“မိုး”

“ရှင်”

“နေသာရဲ့လား”

“နေသာပါတယ် ကိုရဲရင့်။ ကလေးကို ဘာလို့ခေါ်လာရ

တာလဲ။ အိမ်မှာ တေဇကျွန်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ ထားခဲ့ရောပေါ့”

“အန်တီမိုးကလည်း သားလည်း အန်တီမိုး ဘယ်လိုဖြစ်တာ လဲ သိချင်လို့ လိုက်လာတာလေ”

“ဟုတ်ပါပြီ ကိုစကားတတ်ရယ်။ အဲဒါကြောင့်ပဲ သားကို အန်တီမိုးက ချစ်နေရတာသိလား”

“အန်တီမိုး တကယ်ပြောတာနော်”

“တကယ်ပေါ့”

“ဒါဆို သားကိုချစ်သလို ဖေဖေကိုလည်း ချစ်ရမယ်”

“ဟင်”

“သား”

အားလုံး မျက်နှာပျက်သွားကြတဲ့အထဲမှာ ဆန်းသစ်က အဆိုးဆုံးထင်ပါရဲ့။ ဒီကလေး ဘယ်လိုသဘောနဲ့ ပြောလိုက်တာလဲ။ မုဆိုးဖိုဆိုတာလည်း လွတ်လပ်သူမို့ ဆန်းသစ်ရင်ထဲမှာ မမိုးကို စိတ် မချနိုင်ခြင်းတွေ ကြီးမားသွားတော့၏။ နေကြတာက တစ်အိမ်တည်းမှာ အတူတူ။

“သား... မင်း ကလေးက ကလေးလိုနေစမ်း”

ရဲရင့် သားကို ဟောက်ပစ်လိုက်၏။ သူ ကျွန်တို့သူတွေ့ကို ဂရုမစိုက်ပေမယ့် မိုးကိုတော့ အားနာပါသည်။ သူ့နဲ့ကိုယ် နှစ်ကိုယ်ကြား ပြောရမယ့်စကားကို သားကပြောလိုက်တော့ အားနာလျစ်လျူထားခဲ့။

“ကြော် ... ဆန်းသစ်”

“ဟင်”

ကျောက်စက် အခြေအနေကို ဝင်ထိန်းပေးဖို့ ဆန်းသစ်ကို ခေါ်လိုက်တာဖြစ်၏။

“ဟိုလေ ကျောက်စက်သွားစရာလေးရှိလို့ အဲဒါ ဆန်းသစ် လိုက်ပို့ပေးနိုင်မလားမသိဘူး”

“ရပါတယ်”

“ဒါဆို သွားရအောင်”

“မမိုး ကျွန်တော် ခဏလိုက်သွားလိုက်ဦးမယ်”

“အင်း ... သွားလေ”

ကျောက်စက် သူ့ကို ပြောစရာတစ်ခုခုရှိနေလို့ လှည့်ခေါ်လာ တာလားဆိုတဲ့ အတွေးနှင့် ဆန်းသစ်လိုက်လာခဲ့သည်။ ဆန်းသစ်ရဲ့ Taxi လေးနဲ့လာခဲ့ကြပြီး တစ်နေရာကိုရောက်တော့ -

“ဆန်းသစ် ... ကားကိုလမ်းဘေးချပြီး ရပ်လိုက်ပါလား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဆန်းသစ်ကို ကျောက်စက် ပြောစရာရှိတယ်”

ထင်သားပဲ။ ဆန်းသစ် ကားကို လမ်းဘေးချကာ ရပ်လိုက်

ပြီး -

“ကဲ ... ပြော”

ပြောဆိုတော့ ကျောက်စက် တော်တော်နှင့်မပြောဖြစ်။ မပြော ချင်ပေမယ့် သိထားသင့်တဲ့အကြောင်းမို့ ပြောရမှာပဲလေ။ ဒါမှ ဆန်းသစ်ရှေ့တိုးခွင့် နောက်ဆုတ်ခွင့်ကို ဆုံးဖြတ်လို့ရမှာ။ နောက်မှ အဖြစ်မှန်တွေသိသွားရင် သူ့ကိုလိမ်တယ်လို့ အထင်မခံနိုင်။

“ပြောလေ ကျောက်စက်”

ထပ်ပြောမှ ကျောက်စက် သူ့ကို လှည့်ကြည့်ကာ -

“ကျောက်စက် ခုပြောမယ့်စကားကို ဆန်းသစ် သေသေချာ ချာ နားထောင်ပြီးမှ လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားပြီး ဆုံးဖြတ်ပါ”

“မမိုးနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့လား”

“ဟုတ်တယ်”

အင်း ... ကိုယ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး မမိုးက သူ့ညီမကို ပြောပြထား သည် ထင်ပါရဲ့။

“ပြောပါ ... ကျောက်စက် ဘာကိုပြောချင်တာလဲ”

“မမိုးနဲ့ရဲ့ရဲ့ရဲ့ပတ်သက်မှုကို ဆန်းသစ် သိထားသင့်တယ် ထင်လို့ပါ”

“ဗျာ”

“အခုလက်ရှိအခြေအနေကိုတော့ ဆန်းသစ် သိပြီးသားပါ။ ကိုရဲ့ရဲ့တို့သားအဖကို မမက အခြေအနေတစ်ခုကြောင့် အိမ်မှာ ခေါ်ပြီး အလုပ်ပေးထားတာ။ ကျောက်စက်ပြောချင်တာက လက်ရှိ အခြေ

အနေမဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆို အတိတ်ကအကြောင်းပေါ့”

“ဟုတ်တယ် ဆန်းသစ်။ တစ်ချိန်တုန်းက ကိုရဲရင့်နဲ့ မမက ချစ်သူတွေဖြစ်ခဲ့ဖူးကြတယ်။ ဒါကို ဆန်းသစ် အခုကတည်းက သိထား သင့်တယ်ထင်လို့ပါ။ နောက်မှသိလို့ ပြဿနာတွေဖြစ်ကြရင် မကောင်း ဘူးလေ”

ဒီလိုစကားမျိုးပြောပုံထောက်တော့ အခြေအနေက ကိုယ့် ဘက်မှာ ရပ်တည်နေတာလား။ ဟုတ်တယ်။ နောက်မှသိလို့ ပြဿနာ တွေဖြစ်ကြရင် ဆိုကတည်းက နောင်အရေးတွေ့ပြီး နောက်ထက် ဆက်ရန်တွေ ရှိသေးလို့ပေါ့။

“ဆန်းသစ်”

“ဗျာ”

“နင် အဲဒီကိစ္စကို နားလည်ပေးနိုင်ရဲ့လား”

“နားလည်မှုအပေါ်မှာ ရပ်တည်နိုင်မှ ကျွန်တော့်အချစ်က အချစ်စစ်မည်မှာပေါ့။ တစ်ချိန်တုန်းက ချစ်ခဲ့ကြတာ အခုမှမဟုတ်ဘဲ လေ”

“စောစောက လူလူလေးပြောလိုက်တဲ့ စကားကြောင့် ဆန်းစစ် စိတ်မခုဘူးလား”

“အမှန်ပြောရရင် စိတ်ထဲမှာ ဖျင်းခနဲဖြစ်သွားတာပဲ။ ဒါပေမဲ့

သူက ကလေးပဲဥစ္စာ။ ဘယ်လိုအပြစ်မြင်ရမှာလဲ”

“ဆန်းသစ် စာတော်တော်ဖတ်တယ်ထင်တယ်”

“ဗျာ”

“ဪ... စာများများဖတ်တဲ့လူတွေက စာပေကပေးတဲ့ အသိ စာပေကပေးတဲ့သတိတွေနဲ့ အရာရာကို စဉ်းစားချင့်ချိန်တတ် တယ်လေ။ အမှန်အမှားကို တွေးခေါ်ပိုင်းခြားပြီး သည်းခံခြင်းတရား လည်း ထားတတ်ကြလို့ပါ”

ဆန်းသစ် ပြုံးလိုက်မိ၏။ ဒါလည်း မှန်သင့်သလောက် မှန် တာပဲလေ။ စာဖတ်တဲ့လူနဲ့ စာမဖတ်တဲ့လူ စကားပြောတဲ့နေရာမှာ လိမ္မာပါးနပ်ပုံချင်းမှ မတူကြတာ။

“ဒါနဲ့ ကိုရဲရင့်နဲ့မမိုး ချစ်သူဖြစ်ပြီး ဘယ်လိုကွဲသွားကြတာ လဲ”

“အဲဒီအကြောင်းပြောပြရရင် အရှည်ကြီးပြောမှ ဖတ်ရည် လည်မှာ ဆန်းသစ်ရဲ့”

“ဝတ္ထုတစ်အုပ်လောက်လား”

“ဟုတ်တယ်။ သူတို့နှစ်ယောက် လမ်းခွဲလိုက်ကြတာ အဲဒီ ဝတ္ထုကြောင့်လည်းပါတယ်”

“စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းလာပြီ။ ကျွန်တော် နားထောင်ခွင့်တယ် ကျောက်စက် ပြောပြလေ”

ကျောက်စက် ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။ ဘဝမမေ့သူတွေအနေနဲ့ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ဒုက္ခတွေအကြောင်းကို ရင်ခုန်စရာ ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ် အနေနဲ့ မဟုတ်ပေမယ့် ရင်နင့်စရာဇာတ်လမ်းလေးတစ်ပုဒ်အဖြစ်နဲ့ တော့ ရင်ဖွင့်လိုက်ချင်သည်လေ။

“အဖြစ်က ဒီလို ဆန်းသစ်ရဲ့”

ဆိုပြီး ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် ပြောပြလိုက်လေလျှင် ...

အခန်း (၃၂)

“ခုလို မမိုးကို နေ့ရောညပါ စောင့်ပြီး ဂရုစိုက်ပေးတဲ့အတွက် ဆန်းသစ်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“မမိုးနဲ့ ကျွန်တော့်ကြားမှာ ကျေးဇူးတွေမလိုဘူးလေ။ မမိုး ဘာမှမဖြစ်ဘူးဆိုရင်ပဲ ကျွန်တော့်အတွက် ဘုရားပေးတဲ့ဆုပေါ့”

“မင်း တော်တော် အပြောကောင်းတာပဲ”

“အဲဒါတောင် မမိုးက အဖြေမပေးသေးဘူး”

ပြီးနေတဲ့မျက်နှာက ဆက်ပြီးရနိုးနိုး တည်ရနိုးနိုး ဖြစ်သွား ၏။ မိုးစက် နှလုံးသားကို အာဟာရဖြည့်ဖို့အတွက် ကျူးပစ်က ပစ်မယ် ပစ်ပေးတော့ မြားက နှစ်ချောင်းတောင်။ ရဲရင့်နဲ့ ဆန်းသစ်ကြားမှာ မိုးစက်က နှလုံးသားတစ်ခုတည်း။

အချစ်ကမှ ဟိုတစ်မျိုး ဒီတစ်မျိုးနဲ့ ခွဲဝေပေးလို့ရဦးမယ်လို့
လူကို ပိုင်ဆိုင်ဖို့ကျတော့ ခွဲဝေယူလို့ မရဘူးလေ။ ဒါကြောင့် မိုးစက်
ဆုံးဖြတ်ပြီးပါပြီ။ သင့်တော်ရာအဖြေတစ်ခုကို ရွေးချယ်ဖို့လေ။

“မမိုး”

“ဟင်”

“ကျွန်တော့်ကို မညှဉ်းပါနဲ့တော့ဗျာ။ အဖြေပေးတော့နော်”

“အဖြေတောင်းတာ ဆေးရုံမှာတောင်းရသလား”

“ဘယ်နေရာမှာပဲဖြစ်ဖြစ် မမိုးဆီက အဖြေရမှ ကျွန်တော့်

ရင်ထဲက အလုံးကြီးကျမှာ”

“အလုံးကြီး ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“ဘာလုံးကြီးလဲ”

“စိုးရိမ်ပူပန်သောကလုံးကြီးပေါ့”

“မှတ်တောင်ထားရဦးမယ်”

“လူကို သရော်သလိုလို မလုပ်နဲ့နော်”

“ဟင်”

ဆန်းသစ် စိတ်ထဲမှာ မချင့်မချေဖြစ်လျက် မမိုးလက်ဖဝါးထောင့်
ကို ဆွဲယူဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ မမိုးက အသက်အရွယ်ကွာဟမှု
အတွက် သူ့ကို မယုံဖြစ်နေတာဖြစ်မှာပေါ့။ တကယ်တော့ ဆန်းသစ်

အချစ်က သာတုန်းပေါင်းတဲ့ သာပေါင်းအချစ်မဟုတ်။ ဒါ မမိုး အချစ်
ကို မရသေးလို့ ကိုယ်ရည်သွေးတာမဟုတ်ပါဘူး။

ဘယ်အခါပဲဖြစ်ဖြစ် မမိုး အိုမင်းမစွမ်းဖြစ်လည်း သူ မပြောင်း
မလွဲ မဖောက်မပြန် အချစ်မျိုးနဲ့ သစ္စာရှိရှိချစ်သွားမည်။ ပေတစ်သီး
ကျီးတစ်သားဆိုတာမျိုးပေါ့။

“မမိုး”

မိုးစက် လက်ကိုမရုန်းမိပေ။

“မမိုး ကျွန်တော့်ကို ချစ်တယ်မဟုတ်လားဟင်”

“-----”

“ဖြေပါ မမိုးရဲ့”

“ဆန်းသစ်”

“ဗျာ”

“မမိုးပြောတာကို မင်း သေသေချာချာနားထောင်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ပါးစပ်ကလည်း ဖြေ၊ ခေါင်းလည်းညှိတ်လေ၏။

“အခု မင်းအသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

“မေးပြန်ပြီ ဒီအသက်”

“မမိုးက လိုအပ်လို့ မေးနေတာပါ”

“တစ်မကြီးချီတက်လာပြီး ရိုက်မေးတောင်မပြောဘူး”

“ခက်ပါလား”

“ခက်တာကို မမေးနဲ့လေ။ ကျွန်တော် စာမေးပွဲအကျမခံနိုင်ဘူး”

“ဘာ”

“အချစ်စာမေးပွဲလေ”

“အခုက ပထမဆုံးဖြေတာလား”

“သေချာတာပေါ့”

မျက်ခုံးပင့်ဖြေလိုက်တဲ့ ဆန်းသစ်ပုံစံက တကယ့် ကလေးလေးလို။ မင်းကို ငါ သနားလိုက်တာ ဆန်းသစ်ရယ်။ မင်းရဲ့နှလုံးသား နုနုလေးမှာ ဒဏ်ရာတွေရအောင် ငါမလုပ်ချင်ပါဘူး။ အဲဒါကြောင့် တစ်မိနစ် တစ်နာရီပဲ ချစ်ခွင့်ရရ မင်းကျေနပ်ပေးပါ။ တစ်နေ့နေမှာ ပေါင်းစည်းခွင့် မကြုံခဲ့ရင်တော့ မမိုးကိုနားလည်ပေးပါ ကလေးရယ်။

ဒီလိုဆုံးဖြတ်လို့ မမိုးဘက်က အတ္တကြီးတယ်လို့ မင်း သတ်မှတ်ရင်လည်း မတတ်နိုင်ဘူးလေ။ ရင်ကွဲပြီး နစ်နာမှာ မင်းတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူးဆိုတာကိုတော့ မမိုး အာမခံခဲ့ပါတယ်။ အခုဆိုတာ လူချင်း ဘယ်လောက်ပဲဝေးဝေး နှလုံးသားချင်းက နီးနေတာလဲလေ။ မမိုးရဲ့နှလုံးသားကို မင်းဆီမှာအပ်နှံထားခဲ့ပါ့မယ်။

“အချိန်မဆွဲနဲ့ မမိုးရာ။ တော်ကြာ ကျောက်စက်ပြန်ဝင်လာတော့မယ်”

“ဘာ ... ကျောက်စက်လဲ။ ကျောက်စက်က မင်းထက် အသက်ကြီးမယ်ဆိုတာ ငါသိနေတယ်။ ဂါရဝတရားကိုမရှိဘူး”

“ကျွန်တော့်အသက်ကို သုံးဆယ်ကနေ တစ်ရက်မှ မလျှော့ဘူးလို့ပြောထားပြီးပြီလေ။ ကဲ ... ဖြေတော့ မမိုးရာ။ မဖြေရင် ကျွန်တော့် အဆိုးမဆိုနဲ့နော်”

“ဟာ ... ဖြေမယ်၊ ဖြေမယ်”

သူ့မျက်နှာက ရှေ့တိုးလာပြီး မိုးစက်လက်တွေကို ချုပ်ထားလေတော့ မိုးစက်မျက်နှာကို ဟိုလွဲဒီလွဲ လွှဲရင်း အော်လိုက်တာ ဖြစ်၏။

“တကတဲ ဆေးရုံမှာ လူနာကို အနကြမ်းစီးနေတယ်”

“အဲဒီလိုလုပ်မှ ကိုယ်လိုချင်တာရမှာလေ။ ကဲ ... ဖြေ”

“အင်း”

“အင်း ... ဘာအင်းလဲ”

“တောင်သမန်အင်း”

“ကောင်းကောင်းဖြေနော်၊ နောက်ထပ် အနကြမ်းစီးရရင်”

“မင်း ဒီလောက်တောင် မသိဘူးလား။ ချစ်တယ်လို့ ပြောနေတာကို”

“တကယ်”

“အင်း”

“ဟား ဒီနေ့ မင်္ဂလာအချိန်ဆုံးပဲ”

ဆန်းသစ် လက်သီးလက်မောင်းတန်းပြီး ပျော်သွားပုံက စားချင်တဲ့မုန့်ရလို့ ပျော်သွားတဲ့ကလေးနယ်။ ဪ ဆန်းသစ်ရယ်။

“ဒါဆို ကျွန်တော် ကြိုးစားရကျိုးနပ်သွားပြီ။ အခု ကျွန်တော် ဘာလုပ်နေလဲ မမိုးသိလား”

“ဟင်... ဘာလုပ်နေလဲ ပြောပါဦး”

“မမိုးကို တင့်ကောင်းတင့်တယ်နဲ့ ထားနိုင်အောင် ကျွန်တော် စုထားတဲ့ ပိုက်ဆံလေးနဲ့ ကော်ဖီဆိုင်လေးတစ်ဆိုင်ဖွင့်ဖို့ စီစဉ်ထားတယ်။ ဒါက ပထမလှေကားထစ်လေး။ ကျွန်တော် လှေကားထစ်တွေ အများကြီးတက်ပြီး ထိပ်ဆုံးရောက်အောင် ကြိုးစားမယ်မမိုး”

“ဒီလိုစိတ်ဓာတ်မျိုးရှိတဲ့ မင်းကိုရွေးပြီး ချစ်တယ်ဖြေလိုက်ရတာ မမိုး မှန်သွားပြီပေါ့”

ဆန်းသစ်က မိုးစက် လက်ဖဝါးလေးကို သူ့ပါးမှာကပ်ပြီး ပီတိဖြစ်နေသည်။ ဒီပီတိတွေ သက်တမ်းရှည်ပါရစေ။ မမိုးအချစ်ကို ရလိုက်တဲ့အတွက် ဆန်းသစ်လောက် ကံကောင်းတဲ့လူ ရှိပါဦးမလား။ သူ့စာသားလေးတွေကို ခင်တွယ်ရာမှ လူကိုပါဖြတ်နိမိသည့် ဆန်းသစ် အချစ်က ဘယ်အရှိန်အဝါ ဘယ်ပကာသနကိုမှ မက်မောလို့မဟုတ်။

သူငယ်ချင်းတွေက ပြောကြတယ်။

သူ့ကိုမမိတဲ့ပန်းတုံး ခုလှမ်းတယ်တဲ့။ ကိုယ့်သစ္စာတရားသာ

မှန်ကန်ရင် သိကြားမင်းက လူယောင်ဆောင်ပြီး ကိုယ့်လက်ထဲကို ရွှေတံချူတစ်ချောင်း လာထည့်ပေးနိုင်တာပဲလေ။

“ကျွန်တော့်ရင်ဘတ်ကို စမ်းကြည့်စမ်းပါ မမိုးရဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ပျော်လွန်းလို့ ရင်တွေအရမ်းခုန်နေတာ”

“မမိုးလည်း ဆန်းသစ်လိုပဲပေါ့”

“တကယ်”

“တကယ်ပေါ့။ မမိုးရဲ့နှလုံးသားကို ဆန်းသစ်ဆီမှာ အပြီး အပိုင် အပ်နှံလိုက်ပါပြီ”

“မမိုးရယ်”

ချစ်တတ်သူတိုင်းရဲ့ နှလုံးသားက ရယူပိုင်ဆိုင်လိုကြပေမယ့် တစ်ခါတစ်ခါတော့လည်း ချစ်လျက်နဲ့ ကွေကွင်းရတတ်တယ်ဆိုတာ။

တွေကြောင့်ပါ”

“ကျောက်စက်ကို တာဝန်ပိမှာစိုးလို့ဆိုရင်တော့ မမ ဆုံးဖြတ်ချက်ကိုပြင်လိုက်ပါ မမရယ်။ မမ သီလရှင်ဝတ်တော့ရော ကျန်းမာရေးအတွက် ကျောက်စက် စိတ်ချမယ်ထင်လို့လား။ ကျောက်စက်မှ မပြုစုရင် မမကို ဘယ်သူက ပြုစုမှာလဲ”

“မမကိုယ်တိုင်က နောင်ဘဝအတွက် အထုပ်ကလေး တစ်ထုပ် ထုပ်သွားချင်တာပါ ညီမလေးရယ်”

သူမှာ အကြောင်းပြစ်ရာမရှိတဲ့အတွက် ဒီအဖြေဟာ အကောင်းဆုံးပါပဲ။ တကယ်လည်း ဘယ်နေ့သေမယ်မှန်း မသိတဲ့ ရောဂါသည်တစ်ယောက်အနေနဲ့ မသေခင်မှာ ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေ လုပ်သွားချင်သည်လေ။

တကယ်လို့ ကံကောင်းထောက်မစွာနဲ့ အသက်ရှည်ရှည်နေရရင်လည်း ဘုရားရိပ် တရားရိပ်ဆိုတာ ခိုနားမှုကာလကြာလေ အေးချမ်းလေလေပါပဲ။ ဝိသုဒ္ဓိ ပူလောင်မှုတွေ ကင်းဝေးစွာနဲ့ အေးချမ်းချင်ပါပြီ။

“ဖေဖေအန်တီစန်းလည်း ကျောက်စက်နဲ့အတူတူ အိမ်မှာပဲ သွားနေလိုက်ပါ။ ဖေဖေတို့ရှိရင် ကျောက်စက်အတွက်လည်း စိတ်ချရပြီပေါ့”

“ဖေဖေကတော့ မိဘပဲကွယ်။ အရင်တုန်းက သေသေတို့

အခန်း (၃၃)

“ဘယ်လို သမီးကြီး”

ဦးအေးဝင်းနဲ့ ဒေါ်စန်းယဉ် မယုံနိုင်သော မျက်ဝန်းများနှင့် သမီးကြီးကို ကြည့်ပြီး ထပ်မေးလိုက်၏။ သူတို့ လူကြီးတွေတောင် မစဉ်းစားမိသေးတဲ့အရာကို သမီးကြီးက ဒီလမ်းကိုရွေးချယ်ဖို့ ဘာလို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာလဲ။

“သမီးကြီး သီလရှင်ဝတ်တော့မယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဖေဖေ”

“ဘာလို့ အဲဒီလို ဆုံးဖြတ်ရတာလဲ သမီးရယ်”

“သမီးရဲ့ကျန်းမာရေးကြောင့် ကျောက်စက်ကို အပိုတာဝန်တွေ ပိမနေစေချင်တော့ဘူး ဖေဖေ။ ပြီးတော့... အကြောင်းကြောင်း

မှားခဲ့တာကိုလည်း သိတယ်”

“ပြီးခဲ့တာတွေကို ထားခဲ့လိုက်တော့ ဖေဖေ။ အခုအချိန်မှာ အားလုံး စည်းလုံးကြဖို့ပဲလိုတာပါ”

“စည်းလုံးချင်ပေမယ့် အခု သမီးကြီးက ခွဲထွက်သွားတော့ မယ်ဆိုတော့”

“ဒါလည်း မကောင်းတဲ့လမ်း။ အန္တရာယ်ရှိတဲ့လမ်းကို သွား မှာမှမဟုတ်ဘဲ ဖေဖေရယ်။ သမီးသွားမှာ ငြိမ်းချမ်းရာကန္တာသစ်ဆီ ကိုပါ”

ဦးအေးဝင်း သက်ပြင်းကြီးသာချလိုက်မိတော့၏။ ဒီကလေး က ဆုံးဖြတ်ပြီးရင် သိကြားမင်းဆင်းတားတောင် ရမှာမဟုတ်။ မိဘ ဆိုတာ ကိုယ့်သားသမီးနဲ့ ရင်အုပ်မကွာဘဲ ရှိနေချင်တာပေါ့။ အခုက သာသနာ့ဘောင်ကိုဝင်တော့မယ်ဆိုတော့ တားရတာ ငရဲတောင်ကြီးဦး မည်။

“သမီးကြီး”

“ရှင်”

“သမီးကြီးနဲ့အတူတူ အန်တီစန်းလိုက်ခဲ့ပေးရမလားဟင်”

“နေပါစေ အန်တီစန်း။ မိုးစက်အတွက် ဘာမှ စိတ်မပူပါ နဲ့။ မိုးစက်သွားမယ့်ဇီနရာက လူသူကင်းဝေးတဲ့နေရာမှ မဟုတ်ပဲ လေ။ မိုးစက်တို့ ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာလူမျိုးတွေက ကူညီရိုင်းပင်း

တတ်ကြပါတယ်”

တားမရသည့်အဆုံး ကျောက်စက် ငိုရုံမှလွဲပြီး ဘာမှမတတ် နိုင်။ ကိုယ်ကအငယ်ဆိုတော့ အကြီးဖြစ်သူအပေါ်မှာ အာဏာပါဝါတွေ ပြုပြီး ခြိမ်းခြောက်တားဆီးလို့ ရတာလည်းမဟုတ်။

“အေးလေ ... တားမရဘူးဆိုတော့လည်း ဖေဖေတို့က ခွင့်ပြု ရတော့မှာပေါ့”

“အန်တီစန်းကတော့ ခွင့်မပြုချင်ဘူးကွယ်”

ပြောရင်း အန်တီစန်းကလည်း မျက်ရည်ကျ၏။

“ခွင့်ပြုပါ အန်တီစန်းရယ်။ မိုးစက် စစ်ကိုင်းရောက်သွား လည်း အဆက်အသွယ်က ရှိနေမှာပဲလေ”

“ကဲ ... ငိုမနေပါနဲ့တော့ အစန်းရယ်။ သမီးကြီးက ကောင်းမှုကုသိုလ်လုပ်မယ့်ဟာ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေပါဦးမယ်”

“ဖေဖေ”

“ဟေ”

“ဒီနေ့ပဲ ဖေဖေတို့ မြောင်းလိုက်ခဲ့တော့နော်”

“ချက်ချင်းကြီးပါလား”

“နေဦးလေ သမီးကြီးရဲ့။ အန်တီစန်း သိမ်းစရာရှိတာတွေ သိမ်းရဦးမှာပေါ့”

“မိုးစက်တို့လည်း ကူသိမ်းမှာပေါ့”

မိုးစက် မနေစိမ့်စွာ အရင်ထရပ်လေတော့ -

“နေ နေ မမထိုင်နေပါ။ အန်တီစန်းကို ကျောက်စက်ပဲ ကူလိုက်ပါမယ်”

“ဟုတ်တယ် ... သမီးကြီးက ထိုင်နေပါ”

ထိုင်နေပါဆိုပေမယ့် မရ။ မိုးစက် ကိုယ်လုပ်နိုင်သရွေ့တော့ ဝင်ပြီးကူညီလေသည်။ ဟိုတုန်းက ဘယ်အလုပ်မဆို မညည်းမညူလုပ် လာခဲ့တဲ့ မိုးစက်လေ။ ဒီအလုပ်တွေလောက်ကို ဘယ်မှူမှာတဲ့လဲ။

အခန်း (၃၄)

ကန်ရေပြင်ကို ရှုပ်တိုက်ပြေးလွှားလာတဲ့ လေပြေနုနုက မိုးစက်ရဲ့ဆံနွယ်စတွေကို နမ်းရှိုက်ဆော့ကစားသွားလေသည်။ လေပြေ က လူကို အေးမြစေလိုပေမယ့် မိုးစက်ရင်ထဲမှာတော့ မအေးမြနိုင် သေးပေ။ အေးချမ်းရာအစစ်ကိုမရှာနိုင်ခင် သံယောဇဉ်ဖြတ်ဖို့အရေး တွေးပြီး လောလောဆယ်တော့ ရင်ပူနေရတာပဲလေ။

ဪ... ဘာမှမသိရှာတဲ့ ဆန်းသစ်ကတော့ ကန်ရေပြင် ကို ငေးကြည့်ရင်း မျက်နှာလေးက ပြုံးနေသည်။ သူ့ချစ်တဲ့မိန်းကလေး က သူ့ဘေးအနားမှာရှိနေတော့ ကြည်နူးနေတယ်ထင်ပါလို့။ မင်းရဲ့ ကြည်နူးမှုတွေကို မမိုး မဖျက်ဆီးချင်ပါဘူး ဆန်းသစ်ရယ်။

ဒါပေမဲ့ -

“မမိုး”

“ဟင်”

“မမိုး ဒီနေရာကို ဘယ်နှစ်ခါရောက်ဖူးလဲ”

“စာရေးဆရာမပဲလေ။ အချစ်ဝတ္ထုတွေရေးနေတာပဲဥစ္စာ။ ချစ်သူတွေ ကျင်လည်ကျက်စားကြတဲ့ ဒီနေရာကို ခဏခဏ ရောက်အောင်လာဖြစ်တာပေါ့”

“ကျွန်တော်မေးတာက အဲဒါမဟုတ်ဘူးလေ မမိုးရဲ့”

“ဟင် ... ဒါဆို ဘာလဲ”

“မမိုးချစ်သူနဲ့ ဘယ်နှစ်ခါလာဖူးလဲလို့ မေးတာ”

“ချစ်သူနဲ့”

“ဟုတ်တယ်”

“ချစ်သူနဲ့အတူတူလာတာဆိုရင်တော့ ဒါ ပထမဆုံးအကြိမ်ပဲ”

“ဟင်”

“တကယ်”

“အတင်းတော့ မယုံခိုင်းပါဘူး”

“မမိုး ကိုရဲရင့်နဲ့ချစ်သူဖြစ်ခဲ့တုန်းက ဒီနေရာကိုမလာဘူးလား”

မိုးစက် အရပ်ရှည်တဲ့ ဆန်းသစ်မျက်နှာကို တွေ့တွေ့လေး မော့ကြည့်မိ၏။ ရဲရင့်နဲ့မိုးစက် ချစ်သူဖြစ်ခဲ့ဖူးတာကို ဆန်းသစ် သိ

တာကို။ ကျောက်စက်ပြောပြတာလား။ သိတာလည်း ကောင်းပါတယ်လေ။ မိုးစက်ကလည်း စကားမစပ်မိလို့သာ မပြောဖြစ်ခဲ့တာ တမင် ဖုံးကွယ်ထားတာတော့မဟုတ်။

သူ့ပုံစံက သဝန်တိုတဲ့ပုံစံလည်း မပေါက်ပါဘူး။ မိုးစက် အေးအေးဆေးဆေးနှင့်ပဲ -

“အမှန်ပြောရရင် လာရကောင်းမှန်းတောင် မသိခဲ့တာလေ။ အဲဒီအချိန်တုန်းက မမိုးတို့ ဘဝအတွက် ရုန်းကန်နေရတာနဲ့ တွေ့ချင် ပြီဆို အပြေးအလွှားတွေ့ရတာ။ ချစ်စကားတွေ တဖွဲ့တနွဲ့ပြောနေဖို့ တောင် အချိန်ကြာကြာမပေးနိုင်ဘူး ဆန်းသစ်ရဲ့”

“ဟုတ်လား”

“ချိန်းတွေ့ပြီဆို လိုရင်းပြောပြီး မြန်မြန်ပြော မြန်မြန်ပြန် ရတာလေ”

“ဒါဆို ကျွန်တော်က ကံကောင်းတာပေါ့”

နှုတ်ခမ်းက ဟန်မပျက် ပြုံးနေရပေမယ့် ရင်ထဲမှာတော့ ဆန်းသစ်အတွက် စိတ်မကောင်းပေ။ မမိုးရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်အတွက် မင်း မမိုးကိုနားလည်ပေးနိုင်ပါစေ ဆန်းသစ်ရယ်။ ရဲရင့်တို့သားအဖ ကို သံယောဇဉ်ရှိသလို ဆန်းသစ်ကိုလည်းချစ်တယ်။

ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ရယူပိုင်ဆိုင်ခြင်းနဲ့ ရွေးချယ်လို့မရတဲ့ မမိုးရဲ့ဘဝက သစ်သီးကိုမြင်သာမြင်ပြီး စားခွင့်မရှိတဲ့ မျက်လုံးတစ်စုံ

လိုပေါ့။ ဟိုတုန်းကလို နတ်ရေကန်ရှိရင်တော့ မင်းကို ကိုယ်နဲ့ သက်တူ ရွယ်တူ ဖြစ်စေသတည်းရယ်လို့ ဝိဋ္ဌာန်ပြီး နတ်ရေကန်ထဲ ပစ်ချလိုက်ရ ရဲ့။

“မမိုး”
“ဟင်”

“ကျွန်တော် မမိုးနဲ့ ဝေးရမှာ အရမ်းကြောက်တာပဲ သိလား”
“ဘယ်အရာမဆို ပုံသေတော့ မတွက်နဲ့ပေါ့ကွာ”
“ဘယ်လို မမိုး”

“ဪ... အိုနာသေရေး ဒုက္ခဘေးဆိုတာ ကမ္ဘာ့နိယာမ တရားဖြစ်နေတော့ တစ်နေ့ မခွဲချင်လည်း ခွဲကြရတာပဲလေ”

“ဒါကတော့ ဒါပေါ့။ ကျွန်တော်က ရှင်ကွဲမကွဲချင်တာကို ပြောတာ။ ကျွန်တော် မမိုးနဲ့ လက်ထပ်ချင်ပြီ”

ဆန်းသစ်က သူမပခုံးလေးကို ဖက်လိုက်တော့ မိုးစက် အလိုက်သင့်ပဲ သူပခုံးလေးကို မှီလိုက်မိသည်။ ဒါ ရသမြောက်တဲ့ နှုတ်ဆက်ခြင်းလို့ ခေါ်မလား။

“ဆန္ဒမစောပါနဲ့ ဆန်းသစ်ရယ်။ ခေါင်းအေးအေးထားပြီး လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စကို စဉ်းစားကြတာပေါ့နော်”

“ကျွန်တော်ကတော့ မအေးချင်တော့ဘူး”
“အဲဒီလို ဇွတ်တရွတ်မနိုင်နဲ့လေကွာ”

“ကျွန်တော်က စိုးရိမ်နေရတဲ့လူလေ မမိုးရဲ့”
“မင်းက ဘာကိုစိုးရိမ်တာလဲ”
“မမိုး ကျွန်တော့်ကို ထားခဲ့မှာစိုးလို့ပေါ့”
“ဟင်”

မိုးစက်ကိုယ်လေး တောင့်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။ ဆန်းသစ်စကား က ကိုယ့်အရှိုက်ကို တည့်တည့်လာထိတာလေး။ ထားခဲ့ဖို့ဆိုမှတ်ချက် နဲ့ သူ့ကို နှုတ်ဆက်တွေ့ဆုံခြင်းအဖြစ် နောက်ဆုံးလာတွေ့တာကိုသာ ဆန်းသစ်သိရင်။ မသိစေရဘူး။ ဆန်းသစ် လုံးဝမသိစေရဘူး။

ခုလို အတူရှိနေကြတဲ့ကာလလေးမှာ သူ့အပြုံးတွေကို မဖျက် ဆီးရက်။ မင်းနှုတ်ခမ်းပေါ်မှာ အပြုံးပန်းတွေ လှိုင်လှိုင်ပွင့်ပြစမ်းပါ ဆန်းသစ်ရယ်။ နောင်တစ်ချိန်မှာ မင်းငိုရရင် မမိုးကိုအပြစ်မတင်ပါနဲ့။ မမိုး မင်းကိုထားခဲ့တယ်ဆိုတာ နုသစ်ပျိုမြစ်နေတဲ့ မင်းဘဝလေးကို ငါလို အသက်ကြီးပြီး ကျန်းမာရေးချို့တဲ့နေတဲ့ မိန်းတစ်ယောက်ရဲ့ လက်ထဲမှာ နစ်မွမ်းသွားမှာစိုးလို့ပါ။

မင်က ခုမှ ဘဝကို အဓိပ္ပာယ်ရှိရှိ စရမယ့် ရွက်နုလေးပါ ဆန်းသစ်။ မမိုးက အချိန်မရွေး ကြွေကျသွားနိုင်တဲ့ ရော်ရွက်ဝါပါ။ လူဆိုတာ အသက်ရှင်နေသရွေ့ အချစ်တွေ အသစ်တစ်ဖန် ပြန်လည် မွေးဖွားနိုင်တာမို့ မင်းအချစ်သစ်နဲ့တွေ့ပြီး လှပစိုပြေတဲ့ ဘဝလေးကို ပိုင်ဆိုင်နိုင်ပါစေ ဆန်းသစ်ရယ်။

“မမိုး”

ဆန်းသစ် မမိုးမျက်နှာလေးကို ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့ အမှတ် တမဲ့ မော့ကြည့်လာတဲ့ မျက်ဝန်းအစုံမှာ မျက်ရည်တွေ ခိုတွဲလို့နေပါ လား။

“မမိုး... မမိုး ငိုနေတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“မငို... မငိုပါဘူး။ ဘယ်မှာငိုလို့လဲ”

“မြောင်ညာတာကြည့်။ မငိုဘဲနဲ့ မျက်ရည်တွေက ဘာလို့ ကျလာတာလဲ”

ဟုတ်လားဆိုပြီး မျက်ရည်တွေကို လက်ဖမိုးလေးနှင့် လျှင် မြန်စွာသုတ်လိုက်ကာ -

“မမိုး သတိမထားလိုက်မိဘူး။ ဆန်းသစ်လို ငယ်ငယ်ချော ချောနဲ့ ဖြူစင်ရိုးသားတဲ့ ကောင်လေးရဲ့ချင်သူဖြစ်ခွင့်ရတာကို ဝမ်းသာ လို့ကျတဲ့ ဝမ်းသာမျက်ရည်တွေပဲဖြစ်မှာပေါ့”

“သေချာရဲ့လား”

“သေချာပါတယ်”

“ဒါဆို”

“ဆန်းသစ်”

တားချိန်ပင်မရလိုက်ဘဲ မိုးစက်ပါးပြင်လေးမှာ နွေးခနဲဖြစ် သွားသည်။ နောက်ထပ်ကျလာမယ့် အနမ်းဆက်ဆက်ကိုလည်း

မတားတော့ပါဘူး။ နမ်းရုံအဆင့်က ကိုယ့်ဘဝကို နစ်မွန်းစုတ်ပြတ်သွား စေတာမှမဟုတ်ဘဲလေ။ အရက်သမား အရက်ဖြတ်ကာနီးမှာ သူ့ကြိုက် ခဲ့တဲ့အရက်ကို ဝအောင်သောက်သလို၊ ဆေးလိပ်သောက်တဲ့လူက လည်း ဆေးလိပ်ဖြတ်ကာနီးမှာ သူ့ကြိုက်တဲ့ဆေးလိပ်ကို ဝအောင် သောက်တာပဲမဟုတ်လား။

မိုးစက်က သံယောဇဉ်ဖြတ်မယ့်သူ။ အချစ်နဲ့ သေခန်းဖြတ် ကာနီးမှာ ဝအောင်ချစ်သွားပါရစေတော့ ဆန်းသစ်ရယ်။ ပြီးရင်တော့ မင်းနဲ့ငါ ဝေးကြလေသတည်းပေါ့။

“မမိုးက အရမ်းလိမ္မာတာပဲ”

“မင်းကျေနပ်တယ် မဟုတ်လား”

“လက်မထပ်ရသေးခင်အထိတော့ ဘယ်ကျေနပ်မှာလဲ”
မျက်စောင်းထိုးလိုက်တော့ ဆန်းသစ်က ပခုံးတွန့်ပြု၍ ရယ် လေသည်။

“မင်းကို မမိုးပြောစရာရှိသေးတယ်”

“အမိနဲ့ဟူသမျှ နာခံလျက်ပါ”

“မနက်ဖြန် မမိုး ခရီးသွားစရာရှိတယ်။ သန်ဘက်ခါလောက် ကျ ဆန်းသစ် အိမ်ကိုသွားလိုက်ပါဦးနော်။ ကျောက်စက် မျှော်နေလိမ့် မယ်”

“ဟင်... မမိုးက ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ”

“မင်းကို ကျောက်စက် ပြောပြလိမ့်မယ် ဆန်းသစ်”

“မမိုး”

“မမိုး ပြန်တော့မယ်”

ပြန်တော့မယ်ဆိုပြီးပြေးထွက်သွားတာ ဆိုင်းမဆင့် ငုံ့မဆင့် ဆန်းသစ် နားလည်ရခက်စွာနှင့်ပဲ မမိုးနောက်ကို လိုက်မသွားဖြစ်။ ရပ်ကျန်ခဲ့ရတာကို ထာဝရခွဲခွာရလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်မထားလေသော ကြောင့်သာ ဆန်းသစ် ရေခဲတုံးပိုက်ပြီး နေနိုင်ခဲ့ရှာတာပါလေ။

အခန်း (၃၅)

ကားပေါ်တက်ကာနီးမှာ အားလုံးရဲ့မျက်နှာတွေကို နှုတ်ဆက် ကြည့်ကြည့်လိုက်တော့ မျက်ရည်တွေကိုယ်စီတွေ့လို့နေပါလား။ ဖေဖေ တို့ လင်မယားနဲ့ ကျောက်စက်၊ တေဇ အားလုံး သူ့မ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို လက်မခံချင်ဘဲ လက်ခံခဲ့ကြရတာပါ။

ဤခွဲခွာခြင်းသည် သေရာသွားသလို ပြန်မဆုံနိုင်တဲ့ ခွဲခွာခြင်း မှ မဟုတ်တာ။ ဆုံခွင့် ကြိုခွင့်တွေရှိသေးတဲ့အတွက် အားလုံးပဲ မိုးစက်ကိုနားလည်ပေးလိုက်ကြတာလေ။

“သမီးကြီး ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဖေဖေ”

“ဖေ ကျောက်စက်တို့ မမဆီကို မကြာမကြာလာခဲ့မယ်နော်”

“မမလည်း ပြန်လာတဲ့အခါ လာမှာပေါ့ ညီမလေးရယ်”

“သမီးကြီး... အန်တီစန်းတို့ခေါ်ကို မကြာမကြာ ဖုန်းဆက် ပေါ့ကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

တောဧက ဘာမှမမှာပေမယ့် မိုးစက်လက်ဖဝါးကို ကျစ်နေ အောင် ဆုပ်ထားလေသည်။ ခေါင်းကိုငုံ့ထားလေတော့ -

“သား တေဇ”

“ဗျာ”

“မင်း ယောက်ျားမဟုတ်ဘူးလား”

ဘာမှမပြောဘဲ ခေါင်းကငုံ့မြဲပါ။

“မော့စမ်း မင်းမျက်နှာ”

မျက်နှာကို ဆွဲမော့လိုက်တော့ မျက်ရည်တွေနဲ့လေ။ မိုးစက် ရင်ထဲမှာ ကျင်ခနဲဖြစ်သွား၏။ ဒါပေမဲ့ စိတ်ကိုတင်း၍ ပြုံးလိုက်ရင်း-

“ယောက်ျားဖြစ်ပြီး မျက်ရည်ကလည်း လွယ်လိုက်တာ။ ဇ... မငိုနဲ့တော့ တိတ်”

တောဧမျက်ဝန်းက မျက်ရည်တွေကို သုတ်ပေးနေချိန်မှာပဲ ဖုန်းကဝင်လာသဖြင့် ကိုင်လိုက်တော့ -

“အန်တီမိုး”

“ဪ... သားလူလူ ပြောလေ”

“အန်တီမိုးပြန်လာရင် သားဖို့ ကစားစရာတွေ၊ မုန့်တွေ အများကြီးဝယ်လာခဲ့နော်”

“အေးပါ သားရယ်၊ အန်တီမိုး ဝယ်လာခဲ့မှာပေါ့”

“အန်တီမိုးကို အရမ်းချစ်တယ်”

လူလူအသံလေးအဆုံးမှာ မိုးစက် မှူးမိုက်သွားမတတ် ခံစား လိုက်ရ၏။ သံယောဇဉ်တွေ ဖြတ်ချင်ပါ့တယ်ဆိုမှ ဘာလို့များ မိုးစက် ကို သံယောဇဉ်ကြီးတွေ တိုးလို့ တုပ်နှောင်ချင်နေကြတာလဲ။ မိုးစက် ကို ဘယ်သူမှ မချစ်ကြပါနဲ့၊ ဘယ်သူမှ မချစ်ကြပါနဲ့။

“ဟော သမီးကြီး”

“ရှင်”

“ကားထွက်တော့မယ်”

ကားဆီကို သမင်လည်ပြန်လှည့်ကြည့်ပြီး စိတ်က မတည် ငြိမ်။ ဒီကားကြီး သယ်ဆောင်သွားရာနောက်မှာ မိုးစက်နဲ့ အားလုံး ဝေးကြရတော့မည်ပေါ့။

အို... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မိုးစက်သွားရမယ်။ မိုးစက်သွားမှ ဖြစ်မှာ ပါ။

ခြေလှမ်းတွေက မိသားစုဘက်ကို ပြန်ပြီးဦးတည်ရကောင်းနဲ့ နီး။ ကားပေါ်ကိုတက်ရကောင်းနီးနီးနှင့် ဘယ်နေရာကိုမှမရွေ့ဖြစ်သေး ပေ။ နောက်ဆုံး ဆုံးဖြတ်ချက်ကိုခိုင်မာစွာ ချလိုက်ပြီး -

“ဖေဖေ”

“သမီးကြီး”

“သမီး သွားတော့မယ်၊ အားလုံးကို နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်”

“မေ”

“အန်တီလေး”

ခေါ်သံတွေကို ဇွတ်ကျောခိုင်းပြီး မိုးစက် ကားပေါ်သို့တက်ခဲ့တော့သည်။ နေရစ်ခဲ့ကြပါတော့။ လက်ပြနုတ်ဆက်ခြင်းသည် ထာဝရ ခွဲခွာခြင်းမည်တာမို့ မိုးစက် လက်မပြတော့ဘဲ မျက်လုံးကိုစုံမှိတ်ချလိုက်တော့သည်။ ကားထွက်သွားတော့မှ အင့်ခနဲ ရှိုက်သံပေးမိကာ သူတို့ ခေါ်ဆောင်ရာနောက်သို့။

အခန်း (၃၆)

“ဘာ”

“ဘယ်လို”

ကျောက်စက်စကားကြောင့် ခဲရင့်နဲ့ဆန်သစ် အံ့သြမှင်တက်သွားကြသည်။ ဘယ်လိုမှ ထင်မှတ်မထားတဲ့အရာမို့ နေပူထဲကလာတဲ့ လူကို ရင်ဆီးပြီးကန်ထုတ်သလို ခံစားရတာက ဆန်းသစ်။ ခဲရင့်က မခံစားရဘူးလားဆိုတော့မဟုတ်။

ကိုယ်စီခံစားချက်တို့နှင့် ရင်ထဲမှာ နှင့်နေကြရသည်လေး နှစ်ယောက်စလုံးက မျှော်လင့်ချက်တွေထားခဲ့ကြသည်ကို။ ချစ်သည်၊ ချစ်ခဲ့ပြီး ကွေကွင်းရသည့်နောက်ပိုင်း ပြန်တွေ့ရတော့ နောက်ထပ်ခါ ထပ်ပြီး ဆုံးရှုံးမခံနိုင်သည့်သူနှင့် ချစ်နေဆဲဖြစ်ပြီး လက်ထပ်ခဲ့သူတို့

မျှော်လင့်ရင်ခုန်နေရတဲ့သူ။ မတူညီသော ခံစားချက်တို့နှင့်ပေမယ့် အခု ဆုံးရှုံးလိုက်ရတော့ အတူတူ။

“မိုးက ရာသက်ပန်သီလရှင်စီးတော့မယ် ဟုတ်လား ကျောက်စက်”

“ဟုတ်တယ် ကိုရဲရင့်”

“ကျွတ်”

“အဲဒါ ကျွန်တော့်ကို သူ ဘာလို့မပြောတာလဲ”

“နင့်ကိုပြောရင် နင်က တားမှာပေါ့”

“မမိုး မမိုး အရမ်းရက်စက်တယ်ဗျာ။ ကျွန်တော့်မှာတော့ သူ့စကားတွေကိုယုံပြီး မျှော်လင့်လိုက်ရတာ။ စိတ်ကူးနဲ့ခွဲသမျှ အခု တော့ တကယ် ရှုံးရတော့မယ်။ လုပ်ရက်တယ် မမိုးရာ”

အစကတည်းက မချစ်ခဲ့ကြရင် အကောင်းသားပေါ့။ ခုတော့ သူ့အသည်းကို ခမည်းလိုမဆွဲဘဲ ဓားနဲ့ခွဲသွားခဲ့တာ။

“သူ ဘာလို့ အဲဒီလိုလုပ်ရတာလဲ။ ကျွန်တော် နားမလည် တော့ဘူးဗျာ”

“မမက ကိုရဲရင့်ကိုရော ဆန်းသစ်ကိုပါ မနစ်နာစေချင်လို့ ခုလို ဆုံးဖြတ်လိုက်တာပါ”

“ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ဟုတ်တယ် ... ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ဆိုင်တာပေါ့ရှင်။ ကိုရဲရင့်ရော ဆန်းသစ်ရော နှစ်ယောက် စလုံးက မမလက်ထပ်ဖို့အထိ ရွေးချယ်လို့မရတဲ့လူတွေလေ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

မေးလိုက်တာက ဆန်းသစ်ဖြစ်၏။ ရဲရင့်ကတော့ ကိုယ်သည် ကလေးတစ်ယောက်အဖေ မုဆိုးဖိုဆိုတဲ့ ပြစ်ချက်ကြောင့် ခေါင်းငုံ့ကျ သွားလေ၏။ သူ အတ္တကြီးသွားပြီလား။ မိုးစက်ကို ချစ်တာထက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပိုချစ်မိတဲ့လူလို့ သုံးသပ်မိခြင်းနှင့်အတူ ယူကျုံးမရ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အပြစ်တင်မိတော့၏။

ပိုနေမြဲ ကျားနေမြဲ နေလိုက်ရအကောင်းသား။ အခုတော့ အမှိုက်လို မိုးစက်ကို အဝေးလွင့်သွားအောင် တိုက်ထုတ်တဲ့လေဟာ ကိုယ်ဖြစ်နေခဲ့ပြီ။

“မမစိတ်က တစ်မျိုးလေ။ သူ့သိက္ခာနဲ့မာနကို အရမ်းတန်ဖိုး ထားတယ်။ ကိုရဲရင့်က တစ်ချိန်တုန်းက သူ့ကို ထားရစ်ခဲ့သူလေ။ ပူးစာမဆုံလို့ လွဲခဲ့ကြပြီဆိုကတည်းက ဘယ်အရာမဆို ရှေ့ပဲတိုးမယ် နောက်ပြန်လှည့်မကြည့်ဘူးတဲ့”

“ဒါဆို ကျွန်တော့်ကျတော့ရော”

ကျောက်စက် စိတ်မသက်သာစွာ သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး -

“ဆန်းသစ်က မမနဲ့ယှဉ်လိုက်ရင် အသက်အရမ်းငယ်တယ် လေ။ သူ ဆန်းသစ်ကို တကယ်ချစ်တယ်ဆိုတာကိုတော့ ဆန်းသစ်

အကြွင်းမဲ့ယုံကြည်ပေးပါ”

“တကယ်ချစ်တယ်ဆိုပြီး အသက်ကွာတာတစ်ခုနဲ့ ဒီလို ကျွန်တော့်ကို ထားရစ်ခဲ့ရောလား”

“ခက်တယ် ဆန်းသစ်။ မမက ဘာမဆို လေးလေးနက်နက် နဲ့ အရမ်းတွေးတတ်တာ။ လက်ရှိ ပစ္စုပ္ပန်ထက် အနာဂတ်အတွက် ကြိုပြီး မျှော်ကြည့်တယ်။ သူ့အယူအဆကတော့ ယောက်ျားလေး အသက်ငယ်ငယ်နဲ့ မိန်းကလေးအသက်ကြီးကြီး လက်ထပ်မိရင် ယောက်ျားလေးတွေက ရာသက်ပန်မပေါင်းဘဲ ဖောက်ပြန်တတ်ကြ တယ်တဲ့။ ပြီးတော့ ငယ်တဲ့သူကိုယူပြီး သူ့ဆိုးသမျှ လိုက်လျောပေးရင်း စိတ်ညစ်နေရမှာမျိုးကိုလည်း သူကြောက်တယ်”

“အဓိပ္ပာယ်မရှိတာများ။ ယောက်ျားတိုင်းကို ဒီလို ခြုံငုံပြီး ပြောလို့ရမလား။ ကျွန်တော် မမိုးကို မစွန့်လွှတ်နိုင်ဘူး။ အဆုံးရှုံးမခံ နိုင်ဘူး။ ခုပဲ ကျွန်တော် သူ့နောက်ကို လိုက်သွားမယ်”

“ဆန်းသစ်”

“ဆန်းသစ်”

စိတ်မြန်လက်မြန် ဆန်းသစ်ထရပ်လိုက်တာနှင့် ရဲရင့်က လှမ်းဆွဲထားပြီး ကျောက်စက်ကလည်း ထရပ်ပြီးသာဖြစ်သွား၏။ သူကမှ ချစ်တတ်လို့ ခံစားရတဲ့သူလား။

ဆုံးရှုံးကြတာချင်းအတူတူ အေးချမ်းရာအစစ်မှာရှိနေတဲ့ မိုးကို

သူတို့ မနှောင့်ယှက်သင့်တော့ဘူးလေ။

“သူ အေးချမ်းတဲ့နေရာမှာ နေပါစေတော့ ညီလေးရာ။ တို့ သူ့ကို တကယ်ချစ်တယ်ဆိုရင် သူ့ဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်းပေးရမှာပေါ့။ မင်းလိုက်သွားလည်း သူက သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ဘယ်တော့မှပြင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ တော်ကြာ သူ့ကိုချစ်တာမဟုတ်ဘဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ချစ်တဲ့အတ္တသမားအဖြစ် မိုးကမြင်သွားရင် မင်းအတွက် မကောင်း ဘူးလေကွာ”

“ဟုတ်တယ် ဆန်းသစ်။ တို့လည်း သူ့ကိုချစ်ကြတဲ့သူတွေပဲ လေ။ မမရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ဘယ်လက်ခံချင်ပါ့မလဲ။ ဒါပေမဲ့ သူ စိတ်ချမ်းသာဖို့အတွက် ရင်ကွဲခံပြီး နားလည်ပေးခဲ့ကြတာ။ သူ့လျှောက် တဲ့လမ်းက သူ့ဘဝအတွက် အေးချမ်းရာအစစ်ပဲလေ။ တို့ရဲ့ အပူတွေ ကို သူ့ဆီမကူးစက်ပါစေနဲ့တော့”

ဆန်းသစ် ရင်ဘတ်ထဲမှာ အောင့်တက်လာ၏။ ယောက်ျား ဆိုပြီး တင်းထားပေမယ့် မျက်ရည်တွေက အမိန့်ကိုမနာခံ။ စာရေး ဆရာမ တစ်ယောက်နဲ့ ချစ်သူဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်ဆိုပြီး ကျေနပ်လိုက်ရမှာ လား။

ကိုယ့်အချစ်က ဒီလို ဂုဏ်ယူပင့်ကြွားချင်ရုံသက်သက်နဲ့ ရည်ရွယ်ပြီးချစ်ခဲ့တာမဟုတ်ခဲ့လေတော့ -

မမိုး အရမ်းရက်စက်တယ်။ အရွယ်ငယ်တဲ့ကောင်လေး

တစ်ယောက်ဆိုပြီး ကိုယ့်အချစ်ကို အထင်သေးခဲ့တာ။ တကယ်တော့ ဆန်းသစ် ကိုယ့်အချစ်ကို အသက်နဲ့လဲပြီး အာမခံရပါသည်။ ဘယ် အချိန်ကာလမျိုးပဲ ရောက်ရောက် ဆန်းသစ် မမိုးအပေါ် မဖောက် မပြန်နဲ့ ချစ်သွားမယ်ဆိုတာ။

“ကျွန်တော်... ကျွန်တော် မခံစားနိုင်ဘူးဗျာ”
“စိတ်ကိုထိန်းပါ ဆန်းသစ်ရာ။ တကယ်တော့ မင်းနဲ့ငါက ကံတူအကျိုးပေး ဘဝတူတွေပါ”

ကိုရဲရင့်ကိုကြည့်တော့လည်း မျက်ရည်တွေဝေနေသည်။ သူလည်း မမိုးကိုချစ်ခဲ့သူတစ်ယောက်ပေပဲ။ ဆန်းသစ် စိတ်ကို ခုံးခုံး ချပြီး ရဲရင့်လက်ကို ဖယ်ချကာ ထွက်လာခဲ့တော့၏။ ဘယ်သူ့ကိုမှ နှုတ်ဆက်ဖို့မလိုတော့ဘူးလေ။ လှမ်းနေတဲ့ခြေလှမ်းတွေက ခဲဆွဲထား သလိုလေးလံခြင်းများနှင့် တရွေ့ရွေ့။

မျက်ဝန်းထဲမှာတော့ မမိုးရဲ့ပုံရိပ်တွေက စလိုးမိုးရှင်းပြကွက် တွေလို။ မမိုးရဲ့အသံကိုလည်း ကြားယောင်နေမိ၏။

“အခု မင်းအသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”
“မေးပြန်ပြီ ဒီအသက်”
“မမိုးက လိုအပ်လို့မေးနေတာပါ”
“တပ်မကြီး ချီတက်လာပြီး ရိုက်မေးတောင်မပြောဘူး”
“ခက်ပါလား”

“ခက်တာကို မမေးနဲ့လေ။ ကျွန်တော် စာမေးပွဲအကျမခံ နိုင်ဘူး”

“ဘာ”
“အချစ်စာမေးပွဲလေ”
“အခုက ပထမဆုံးဖြေတာလား”
“သေချာတာပေါ့”

ဪ... မမိုးရယ်။ အခုတော့ ကျွန်တော် မူလတန်းမှာ ကတည်းက စာမေးပွဲကျခဲ့ပြီပေါ့။

“အချိန်မဆွဲနဲ့ မမိုးရာ။ တော်ကြာ ကျောက်စက်ပြန်ဝင်လာ တော့မယ်”

“ဘာကျောက်စက်လဲ။ ကျောက်စက်က မင်းထက်အသက် ကြီးမယ်ဆိုတာ ငါသိနေတယ်။ ဂါရဝတရားကိုမရှိဘူး”

“ကျွန်တော့်အသက်ကို သုံးဆယ်ကနေ တစ်ရက်မှမလျှော့ ဘူးလို့ပြောထားပြီးပြီလေ။ ကဲ... ဖြေတော့ မမိုးရာ၊ မဖြေရင် ကျွန်တော့် အဆိုးမဆိုနဲ့နော်”

“ဟာ... ဖြေမယ် ဖြေမယ်”

သူ မမိုးလက်တွေကို ချုပ်ထားပြီး နမ်းမယ်ဟန်လုပ်ပြမှ ပျာပျာသလဲ အော်တာလေ။

“တကတဲ ဆေးရုံမှာ လူနာကို အနုကြမ်းစီးနေတယ်”

၂၀၈ မိုးစက်ပွင့်

“အဲဒီလိုလုပ်မှ ကိုယ်လိုချင်တာ ရမှာလေ၊ ကံ ... ဖြေ”

“အင်း”

“အင်း ... ဘာအင်းလဲ”

“တောင်သမန်အင်း”

“ကောင်းကောင်းဖြေနော်၊ နောက်ထပ် အနုကြမ်းစီးရရင်”

“မင်း ဒီလောက်တောင် မသိဘူးလား။ ချစ်တယ်လို့ပြောနေတာကို”

“တကယ်”

“အင်း”

“ဟား ... ဒီနေ့ မင်္ဂလာအရှိဆုံးပဲ”

မမိုးရယ် ... ကျွန်တော် မမိုးအပေါ် ဘယ်လောက်လေးလေး နက်နက်ချစ်ပြီး မြတ်နိုးခဲ့တယ်ဆိုတာ။ တည်မြဲသောသစ္စာတရားနဲ့ သက်သေပြသွားမှာပါ။

လောကမှာ အချစ်ကို မျှဝေခံစားခြင်းလို့ ယူဆပြီး ၎င်းများ လို တစ်ကိုင်းမှ တစ်ကိုင်းဆီ ခုန်ကူးပြီး သစ္စာမဲ့သူတွေရှိသလို အဖွဲ့ အလမ်းကြီးစွာနဲ့ တစ်ယောက်ဆိုတစ်ယောက် ဘယ်လောက်ဝေးဝေး ဘယ်လောက်ကြာကြာ ခိုင်မာသောသစ္စာမထူရှင် စိုက်ထူသူတွေလည်း ရှိသည်ဆိုတာ။

ပရိသတ်များကို ထာဝရချစ်ခင်လေးစားလျှက်-
မိုးစက်ပွင့်

၂၀၁၆ မတ်တွင်

ဖတ်နိုင်ပါပြီ...

မေသဒ္ဓါမောင်

လရောင်လွမ်းသည့် လင်းလက်ကြယ်

ကြယ်စင်မှူးဝေ

အချစ်က ကမ္ဘာကြီးထို သွက်သွက်လည်စေ

မယ်ခိုင်

ရေထိ... နုကွယ်

မိုးစက်ပွင့်

အငြိုးမဲ့တဲ့ မိုးစက်ရာသီ

အလင်းသစ်

သစ္စာဝန်များ ပွင့်လေပြီ

လှိုင်းကြွဖြူ

နှုတ်ယုတ်သွားတဲ့ ထာဝရရင်ခုန်သံ

လှမ

အချစ်ကြောင့်